

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนากองการบริหารส่วนตำบลบางแก้ว
(พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕)

องค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว
อำเภอละอุ่น จังหวัดระนอง

สำนักงานปลัด งานนโยบายและแผน
องค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว
www.bangkaew.go.th

ประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว
เรื่อง ใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนา (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕)

ด้วยองค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว ได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากองการบริหารส่วนตำบลนาไม้ไผ่ (พ.ศ.๒๕๖๐-๒๕๖๔) เป็นกรอบและทิศทางในการพัฒนาตำบล ให้เป็นไปตามกระบวนการ/ขั้นตอนของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๔๘ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาท้องถิ่น โดยผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการพัฒนากองการบริหารส่วนตำบลบางแก้ว พร้อมทั้งได้รับความเห็นชอบจากสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้วเรียบร้อยแล้ว

อาศัยอำนาจตามความ ข้อ ๑๖ (๔) แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๔๘ จึงประกาศใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนา (พ.ศ.๒๕๖๐-๒๕๖๔) องค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาท้องถิ่นต่อไป

จึงประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ เดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๒

(นายเจษฎา ชูชาติ)
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว

คำนำ

การวางแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนในท้องถิ่น ตามกระแสโลกาภิวัตน์ เพราะการวางแผนทำให้การปฏิบัติงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ มีทิศทางประหยัดทรัพยากร และบรรลุวัตถุประสงค์นำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการได้

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนานับนี้ถือได้ว่า เป็นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมขององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว โดยมีการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ แผนยุทธศาสตร์จังหวัดระนอง แผนยุทธศาสตร์อำเภอละอุ่น โดยได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล กำหนดยุทธศาสตร์ จัดลำดับความสำคัญของปัญหา เพื่อจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนางค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว ขึ้น

ในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา ผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะเป็นประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่น และเป็นกรอบในการกำหนดทิศทางการพัฒนาท้องถิ่น ต่อไป

องค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว

สารบัญ

หน้า

บทที่ ๑ บทนำ

๑.๑ ลักษณะของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา	๕
๑.๒ วัตถุประสงค์ของการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา	๕
๑.๓ ขั้นตอนในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา	๕
๑.๔ ประโยชน์ของการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา	๗

บทที่ ๒ สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๒.๑ ข้อมูลเกี่ยวกับที่ตั้ง อาณาเขต เขตการปกครอง ประชากร การศึกษา สาธารณสุข ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และทรัพยากรธรรมชาติ	๘
๒.๒ ข้อมูลเกี่ยวกับศักยภาพของท้องถิ่น	๑๓
๒.๓ จุดยืนทางยุทธศาสตร์ (Positioning) ของ อบท.	๒๐

บทที่ ๓ แผนยุทธศาสตร์

๓.๑ กรอบแนวคิดในการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่น	๒๑
๓.๒ ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา	๗๘
๓.๓ ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกับยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อบท.	๘๔
๓.๔ แผนที่ยุทธศาสตร์	๙๔

บทที่ ๔ รายละเอียดแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ	๙๕
ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว	๙๗
ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาและส่งเสริมคุณภาพชีวิต	๙๘
ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ส่งเสริมประชาธิปไตย จัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย	๙๙
ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๑๐๐
ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การอนุรักษ์ศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ราชพิธีและรัฐพิธี	๑๐๑
รายละเอียดแผนยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว	๑๐๒

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ลักษณะของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่กำหนดยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งแสดงถึงวิสัยทัศน์ พันธกิจ และจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาในอนาคต โดยสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการบริหารราชการแผ่นดิน ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดอำเภอและแผนชุมชน

การวางแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงเป็นกระบวนการกำหนดทิศทางในอนาคตขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยกำหนดสภาพการณ์ และแนวทางในการบรรลุปันฐานของการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างรอบด้านและเป็นระบบ ทั้งนี้จะต้องสอดคล้องกับศักยภาพของท้องถิ่น และปัญหาความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นด้วย

การวางแผนยุทธศาสตร์การพัฒนามีความสำคัญต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เนื่องจากแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเป็นแผนที่มุ่งสู่สภาพการณ์ที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคต เป็นกรอบในการกำหนดทิศทางการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้มุ่งไปสู่สภาพการณ์อันพึงประสงค์ได้อย่างเท่าทันกับการเปลี่ยนแปลง โดยสามารถจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่จำกัดได้อย่างมีประสิทธิภาพการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา จึงเป็นการกำหนดทิศทางการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ต้องกำหนดถึงสภาพการณ์ที่ต้องการและแนวทางในการที่จะทำให้บรรลุถึงสภาพการณ์นั้น

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

๑.๒.๑ เพื่อใช้เป็นกรอบในการกำหนดทิศทางการพัฒนาระยะปานกลางให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายของรัฐบาล แผนยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดและนโยบายของผู้บริหารที่แถลงต่อสภาท้องถิ่น

๑.๒.๒ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดแผนงาน/โครงการ/กิจกรรมในการจัดทำแผนพัฒนาสามปี

๑.๓ ขั้นตอนในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

ขั้นตอนที่ ๑ การเตรียมการจัดทำแผน

๑. คณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นร่วมกับประชาคมท้องถิ่นกำหนดประเด็นหลักการพัฒนาให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ พันธกิจและจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาในแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา รวมทั้งสอดคล้องกับปัญหาความต้องการของประชาคมและชุมชน

ขั้นตอนที่ ๒ การคัดเลือกยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนา

๑. คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาสรุปยุทธศาสตร์การพัฒนาและแนวทางการพัฒนาจากแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องปัญหาความต้องการของท้องถิ่น นำมาจัดทำร่างแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเสนอคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น

๒. คณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นพิจารณาร่างแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

ในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา ให้ทบทวนแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาให้สอดคล้องกับปัญหาความต้องการของประชาชน นโยบายของผู้บริหารท้องถิ่น ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด คำแถลง

นโยบายของคณะรัฐมนตรี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาและเป็นกรอบในการพิจารณาจัดทำโครงการกิจกรรมในแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา ต่อไป

ในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาลำดับใหม่ (เมื่อครบรอบห้าปี) ให้จัดประชุมประชาคมท้องถิ่น ส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้อง เพื่อแจ้งแนวทางการพัฒนา รับทราบปัญหา ความต้องการ ประเด็นการพัฒนา และประเด็นที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนความช่วยเหลือทางวิชาการและแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ โดยพิจารณาวิสัยทัศน์ พันธกิจ จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา ยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนา ว่าควรจะต้องปรับปรุงแก้ไขหรือคงไว้ในประเด็นใด เพื่อจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาลำดับใหม่ต่อไป

ขั้นตอนที่ ๓ การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การเก็บรวบรวมข้อมูล

คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น ดำเนินการสำรวจและเก็บรวบรวมข้อมูลที่จำเป็นต่อการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา และวิเคราะห์ยุทธศาสตร์การพัฒนาแนวทางการพัฒนา เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งภายในองค์กรและข้อมูลภายนอก เพื่อนำมาวิเคราะห์ SWOT ได้

๒. การวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย ๔ กิจกรรมหลัก คือ

๑. วิเคราะห์ศักยภาพของท้องถิ่น
๒. พันธกิจ
๓. จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา
๔. ยุทธศาสตร์/แนวทางการพัฒนา

ขั้นตอนที่ ๔ การกำหนดวัตถุประสงค์ของยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนา

หลังจากที่ประชุมร่วมกันพิจารณาคัดเลือกโครงการจากการประชาคมท้องถิ่นมาจัดทำยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนา ให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาของจังหวัด

ขั้นตอนที่ ๕ การจัดทำรายละเอียดยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาท้องถิ่น

คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นพิจารณาคัดเลือกโครงการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาท้องถิ่น มาจัดทำรายละเอียดโครงการไปสู่การปฏิบัติและการติดตามประเมินผล เพื่อให้นำไปใช้ในแผนพัฒนาสามปีต่อไป

ขั้นตอนที่ ๖ การจัดทำร่างแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

๑. คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น จัดทำร่างแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา คำโครงการประกอบด้วย ๔ ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ ๑ บทนำ

ส่วนที่ ๒ สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ส่วนที่ ๓ แผนยุทธศาสตร์

ส่วนที่ ๔ รายละเอียดแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

๒. คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น จัดเวทีประชาคม เพื่อเสนอร่างแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาและรับฟังความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ แล้วนำไปทบทวน/ปรับปรุงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาให้สมบูรณ์ต่อไป

๓. คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น นำร่างแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ปรับปรุงแล้วเสนอคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อพิจารณา

ขั้นตอนที่ ๗ การอนุมัติและประกาศใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

๑. คณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นเสนอร่างแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาให้ผู้บริหารท้องถิ่นเสนอขอความเห็นชอบจากสภาท้องถิ่น

๒. เมื่อสภาท้องถิ่นพิจารณาให้ความเห็นชอบแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาแล้วสภาท้องถิ่นส่งให้ผู้บริหารท้องถิ่นพิจารณาอนุมัติและประกาศใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาและนำไปปฏิบัติ รวมทั้งแจ้งสภาท้องถิ่น คณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นระดับจังหวัด คณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นระดับอำเภอ คณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ องค์การบริหารส่วนจังหวัด อำเภอ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งประกาศให้ประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้รับทราบโดยทั่วกัน

๑.๔ ประโยชน์ของการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

๑.๔.๑ ใช้เป็นกรอบแนวทางและทิศทางในการพัฒนาท้องถิ่นในอนาคตโดยการจัดสรร ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้มีประสิทธิภาพสูงสุด

๑.๔.๒ เป็นเครื่องมือในการบริหารงานของผู้บริหารท้องถิ่นในการจัดทำแผนพัฒนาสามปี

บทที่ ๒

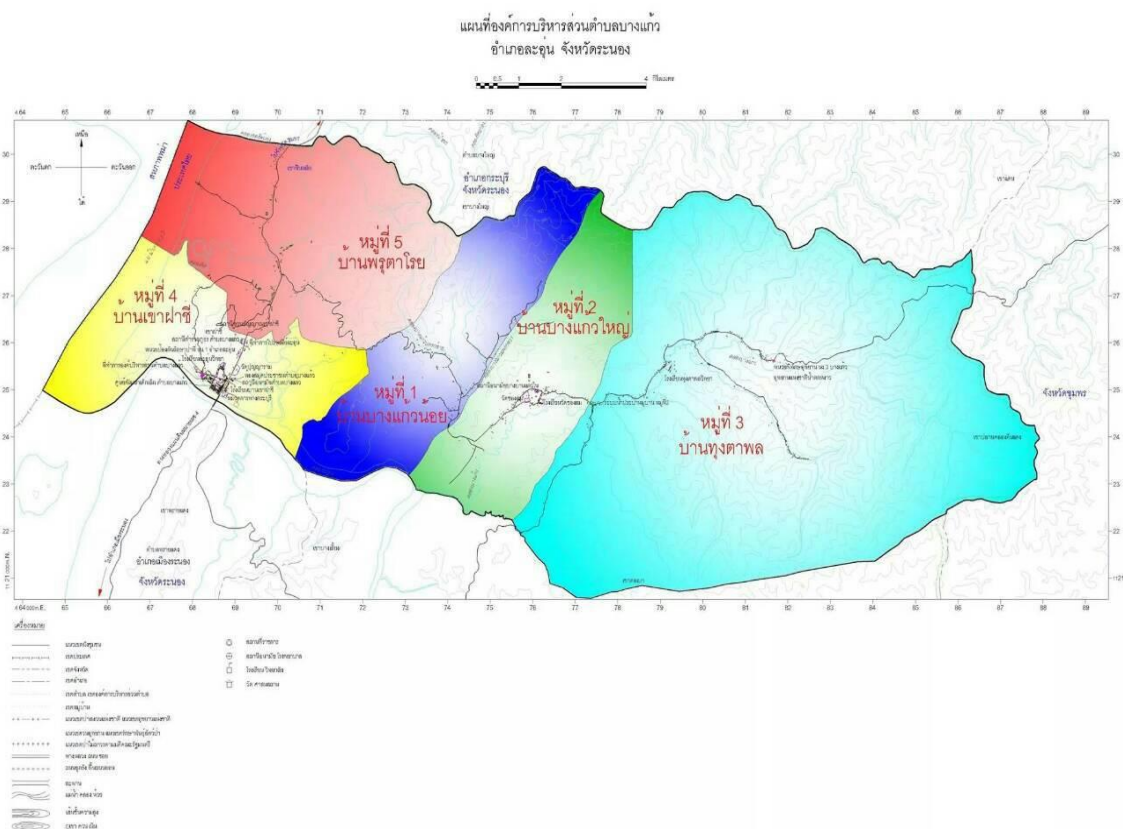
สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๒.๑ สภาพทั่วไป

๒.๑.๑. ที่ตั้ง องค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว ตั้งอยู่ ณ บ้านเลขที่ ๑๔๙/๒ หมู่ที่ ๔ ตำบลบางแก้ว อำเภอละอุ่น จังหวัดระนอง รหัสไปรษณีย์ ๘๕๑๓๐ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของอำเภอละอุ่น ห่างจากตัวอำเภอรยะทาง ๑๓ กิโลเมตร ห่างจากศูนย์ราชการจังหวัดระนอง ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศใต้เป็นระยะทางประมาณ ๓๗ กิโลเมตร มีอาณาเขตดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับตำบลลำเลียง อำเภอกระบุรี จังหวัดระนอง
ทิศใต้	ติดต่อกับตำบลทรายแดง อำเภอเมือง จังหวัดระนอง
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับตำบลเขาทะลุ อำเภอสวี จังหวัดชุมพร
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับแม่น้ำกระบุรีและประเทศสหภาพเมียนมาร์

๒.๑.๒. แผนที่ตำบลบางแก้ว

องค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว
อำเภอละอุ่น จังหวัดระนอง

๒.๑.๓. พื้นที่ ที่มา : อำเภอละอุ่น ๒๐ ต.ค. ๒๕๕๙

	ตารางกิโลเมตร	ไร่
หมู่ที่ ๑	๓๒.๙๙	๒๐,๖๑๘.๗๕
หมู่ที่ ๒	๓๗.๑๖	๒๓,๒๒๕.๐๐
หมู่ที่ ๓	๓๘.๒๓	๒๓,๘๙๓.๗๕
หมู่ที่ ๔	๒๑.๓๓	๑๓,๓๓๑.๒๕
หมู่ที่ ๕	๒๔.๔๗	๑๕,๒๙๓.๗๕
ทั้งตำบล	๑๕๕.๑๘	๙๖,๓๖๒.๕๐

พื้นที่ป่าดงดิบบางแก้ว ที่มา : หน่วยรักษาป่าที่ รน.๑ (บ้านเขาฝาชี หมู่ที่ ๔ ตำบลบางแก้ว อำเภอละอุ่น จังหวัดระนอง)

รายการ	ขนาดพื้นที่		ร้อยละ	
	ไร่	ตารางกิโลเมตร	ของพื้นที่ป่า	ของพื้นที่ทั้งตำบล
พื้นที่ทั้งตำบล	๙๖๓๖๒.๕	๑๕๕.๑๘	-	๑๐๐
พื้นที่ป่าทั้งหมด	๔๙๗๖๕-๒-๓๑	๗๙.๖๒๔	๑๐๐	๕๑.๖๔
พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติละอุ่น-ราชกรูด	๒๕๐๒๒-๐-๓	๔๐.๐๓	๕๐.๒๗	๒๕.๙๖
พื้นที่ป่าสงวนป่าคลองลำเลียง-ละอุ่น	๕๑๔๘-๑-๖๑	๘.๒๓	๑๐.๓๔	๕.๓๔
พื้นที่ป่าตาม พรบ.ป่าไม้ พ.ศ.๒๕๔๗	๑๙๕๕๕-๐-๒๒	๓๑.๓๕	๓๙.๓๗	๒๐.๓๓
พื้นที่นอกเขตป่า		๗๔.๕๕๖		๔๘.๓๖
พื้นที่เขต สปก.	๗๓๖๒-๐-๙๐	๑๑.๗๗	-	๗.๖๓
พื้นที่ของประชาชน	-	๖๒.๗๘๖	-	๔๐.๗๒

๒.๑.๔. ภูมิประเทศ

ตำบลบางแก้วมีสภาพภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นเทือกเขาสลับซับซ้อน ส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่หมู่ที่ ๑ บ้านบางแก่น้อย หมู่ที่ ๒ บ้านบางแก้วใหญ่ และหมู่ที่ ๓ บ้านทุ่งตาพล และมีลักษณะลาดจากทิศตะวันออกลงสู่แม่น้ำกระบุรีทางทิศตะวันตก มีที่ราบน้อย มีคลองละอุ่นอยู่ทางทิศใต้ยาวเป็น ๑ ใน ๓ ของความยาวด้านตะวันตกถึงตะวันออกและมีแม่น้ำกระบุรีล้อมโดยรอบทางด้านทิศตะวันตก

๒.๑.๕. จำนวนหมู่บ้าน มีจำนวนหมู่บ้านทั้งหมด ๕ หมู่บ้าน เป็นหมู่บ้านที่อยู่ในเขต องค์การบริหารส่วนตำบล ทั้ง ๕ หมู่บ้าน ได้แก่

องค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้วแบ่งเขตการปกครองเป็น ๕ หมู่บ้าน

หมู่ที่ ๑ บ้านบางแก่น้อย	มี นางภิรมย์	ผิวนวล	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๒ บ้านบางแก้วใหญ่	มี นายสถาพร	ใจดี	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๓ บ้านทุ่งตาพล	มี นายพรรคดี	ม่วงหิ๊ด	เป็นกำนัน
หมู่ที่ ๔ บ้านเขาฝาชี	มี นางพิชชาภา	ภาสะเตมีย์	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๕ บ้านพรุดาโรย	มี นายปรีชา	เมฆม่วง	เป็นผู้ใหญ่บ้าน

๒.๑.๖. ท้องถิ่นอื่นในตำบล

- ไม่มี -

๒.๑.๗. ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนประชากร

จำนวนประชากรแบ่งตามพื้นที่

	ชาย	หญิง	รวม	ครัวเรือน
หมู่ที่ ๑ บางแก้วน้อย	๒๑๘	๑๙๕	๔๑๓	๒๒๖
หมู่ที่ ๒ บางแก้วใหญ่	๒๑๐	๑๙๔	๔๐๔	๒๕๕
หมู่ที่ ๓ พังตาพล	๗๖๕	๖๙๘	๑,๔๖๓	๖๒๙
หมู่ที่ ๔ เขาฝาชี	๖๗๗	๗๓๘	๑,๔๑๕	๕๙๗
หมู่ที่ ๕ พรุดาโroy	๔๐๑	๓๙๓	๗๙๔	๓๒๑
ทั้งตำบล	๒,๒๗๑	๒,๒๑๘	๔,๔๘๙	๒๐๒๘

ที่มา : ข้อมูล ณ วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ อำเภอละอุ่น

๒.๑.๘. ช่วงอายุและจำนวนประชากร

อายุ		๐-๒ ปี		๓-๔ ปี		๕-๖ ปี		๗-๑๒ ปี		๑๓-๑๘ ปี		๑๙-๖๐ ปี		๖๐ ขึ้นไป		รวม	
เพศ	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ประชากร
หมู่ที่ ๑	๘	๖	๓	๑๒	๔	๖	๑๕	๑๕	๑๖	๑๐	๑๓๘	๑๒๓	๓๑	๒๐	๒๑๕	๑๙๒	๔๐๗
หมู่ที่ ๒	๓	๓	๓	๔	๖	๓	๒๘	๑๖	๑๗	๑๘	๑๓๐	๑๒๗	๒๓	๒๓	๒๑๐	๑๙๔	๔๐๔
หมู่ที่ ๓	๒๐	๓๔	๒๙	๒๑	๒๓	๒๒	๗๖	๕๙	๘๐	๖๑	๔๗๑	๔๓๔	๖๖	๖๗	๗๖๕	๖๙๘	๑,๔๖๓
หมู่ที่ ๔	๒๓	๒๐	๒๒	๒๐	๑๓	๑๗	๔๑	๔๗	๕๗	๕๗	๔๒๕	๔๖๖	๙๖	๑๑๑	๖๗๗	๗๓๘	๑,๔๑๕
หมู่ที่ ๕	๑๙	๑๗	๑๒	๒๔	๙	๑๔	๓๙	๓๘	๓๕	๑๘	๒๔๕	๒๒๘	๔๒	๕๔	๔๐๑	๓๙๓	๗๙๔
ทั้งตำบล	๗๓	๘๐	๖๙	๘๑	๕๕	๖๒	๒๐๒	๑๗๕	๒๐๕	๑๖๔	๑,๔๐๙	๑,๓๘๑	๒๕๘	๒๗๑	๒,๒๗๑	๒,๒๑๘	๔,๔๘๙

ที่มา : อำเภอละอุ่น ๒๐ ต.ค. ๒๕๕๙

อายุ	๐-๒ ปี		๓-๔ ปี		๕-๖ ปี		๗-๑๒ ปี		๑๓-๑๘ ปี		๑๙-๖๐ ปี		๖๐ ขึ้นไป		รวม		
เพศ	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ประชากร
หมู่ที่ ๑	๑๐	๕	๒	๗	๕	๗	๑๗	๓๗	๑๗	๖	๑๓๗	๑๒๙	๓๔	๒๐	๒๒๒	๒๑๑	๔๓๓
หมู่ที่ ๒	๓	๓	๔	๔	๔	๔	๒๘	๑๓	๑๗	๑๖	๑๓๐	๑๒๗	๒๒	๒๔	๒๐๘	๑๙๑	๓๙๙
หมู่ที่ ๓	๑๗	๒๙	๑๗	๒๖	๓๐	๑๘	๘๐	๖๖	๘๐	๕๕	๔๖๗	๔๔๓	๗๐	๖๖	๗๖๑	๗๐๓	๑,๔๖๔
หมู่ที่ ๔	๒๖	๑๙	๑๗	๑๙	๑๗	๑๖	๓๗	๔๘	๕๕	๖๖	๔๓๘	๔๖๘	๙๕	๑๑๕	๖๘๕	๗๕๑	๑,๔๓๖
หมู่ที่ ๕	๑๖	๑๔	๑๔	๑๙	๘	๒๑	๓๙	๔๔	๒๙	๑๘	๒๕๐	๒๒๒	๔๕	๕๗	๔๐๑	๓๙๕	๗๙๖
ทั้งตำบล	๗๒	๗๐	๕๕	๗๕	๕๕	๖๖	๒๐๑	๑๙๑	๑๙๘	๑๕๕	๑,๔๒๒	๑,๓๘๙	๒๖๘	๒๘๓	๒,๒๗๐	๒,๒๒๘	๔,๔๙๘

ที่มา : อำเภอละอุ่น วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๐

๒.๑.๙ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน (ระบบบริการสาธารณสุขป็นขั้นพื้นฐาน)

(๑) การคมนาคมขนส่ง

ตำบลบางแก้วตั้งอยู่ในพื้นที่ของทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๔ เพชรเกษม มีรถโดยสารประจำทางผ่านในพื้นที่ ดังนี้

รถโดยสารประจำทาง

บริษัท ขนส่ง จำกัด เปิดบริการเดินรถโดยสารปรับอากาศ และรถโดยสารธรรมดา ระหว่างกรุงเทพฯ – ระนอง ทุกวัน ติดต่อบริษัทรายละเอียดได้ที่ รถโดยสารธรรมดา โทร. ๔๓๔-๕๕๕๗-๘ รถโดยสารปรับอากาศ โทร. ๔๓๕-๑๑๙๙ สถานีขนส่งจังหวัดระนอง โทร. (๐๗๗) ๘๑๑๕๔๘ และบริษัทเดินรถเอกชน คือ บริษัท โชคอนันต์ทัวร์ โทร. ๔๓๕-๗๔๒๙, ๔๓๓-๐๗๒๓ สำนักงานระนอง โทร. (๐๗๗) ๘๑๑๓๓๗ และบริษัท มิตรทัวร์ โทร. ๒๘๑-๖๔๓๙, ๒๘๑-๖๔๔๙, ๔๓๕-๕๐๒๐ สำนักงานระนอง โทร. (๐๗๗) ๘๑๑๑๕๐

กรุงเทพฯ - พังงา

กรุงเทพฯ - เขาหลัก - ทับละมู

กรุงเทพฯ - ภูเก็ต

กรุงเทพฯ - ระนอง - กระเปอร์

รถไฟ

จากกรุงเทพฯ ไม่มีรถไฟไประนองโดยตรง นักท่องเที่ยวที่ประสงค์จะเดินทางโดยรถไฟ สามารถลงรถไฟที่สถานีรถไฟชุมพร จังหวัดชุมพร แล้วต่อรถโดยสารประจำทางชุมพร-ระนอง ระยะทาง ๑๒๒ กม. รายละเอียดติดต่อ การรถไฟแห่งประเทศไทย โทร. ๒๒๓-๗๐๑๐, ๒๒๓-๗๐๒๐

เครื่องบิน

๑. จากท่าอากาศยานกรุงเทพฯ ไปลงที่สุราษฎร์ธานี แล้วต่อรถโดยสารหรือแท็กซี่จากสุราษฎร์ธานีไประนอง ระยะทาง ๒๑๙ กม. สอบถามรายละเอียดได้ที่ บริษัท การบินไทย จำกัด ถนนหลานหลวง โทร. ๒๘๐-๐๐๖๐ หรือการบินไทย สุราษฎร์ธานี โทร. (๐๗๗) ๒๗๒๖๑๐, ๒๗๓๗๑๐, ๒๗๓๓๕๕ บริษัท การบินกรุงเทพ จำกัด (บางกอกแอร์เวย์) มีบริการเที่ยวบินสู่จังหวัดระนองทุกวัน สอบถามรายละเอียดที่ โทร. ๒๒๙-๓๔๓๔, ๒๒๙-๓๔๕๖-๖๓ สำนักงานระนอง โทร. (๐๗๗) ๘๓๕๐๙๖-๗

๒. สายการบิน นกแอร์ จะบินจากกรุงเทพฯ (ดอนเมือง) ไปลงที่ จ.ระนอง ทุกๆ วัน

รถโดยสารท้องถิ่น

๑. รถยนต์โดยสารประจำทางสองแถว ระนอง - กระบุรี

๒. รถตู้ระนอง - ชุมพร

๓. รถตู้ระนอง - ประจวบคีรีขันธ์

(๒) ไฟฟ้า

ตำบลบางแก้วมีไฟฟ้าเข้าถึงทั้ง ๕ หมู่บ้าน แต่ยังไม่ครบทุกหลังคาเรือนและยังขาดไฟฟ้ารายทางสาธารณะหลายจุดในตำบล

(๓) การประปา

หมู่ที่ ๑ ประกอบด้วย

ประปาภูเขา ๒ แห่ง คือ

ประปาภูเขาห้วยนายร้อย ๕๐ ครัวเรือน

ประปาภูเขาห้วยแพรกซ้าย ๔๖ ครัวเรือน

หมู่ที่ ๒ ประกอบด้วย

ประปาหมู่บ้าน หมู่ที่ ๒ วัดช่องลม ๘๐ ครั้วเรือน

หมู่ที่ ๓ ประกอบด้วย

ประปาหมู่บ้าน ๓ แห่ง คือ

ซอยบางพรุด ๘๐ ครั้วเรือน

ซอยสันติสุข ๒๐ ครั้วเรือน

ซอยหน้าโรงเรียนทุ่งตาพลฯ ๖๔ ครั้วเรือน

ประปาภูเขา ประกอบด้วย

ซอยบางพรุดแพรกซ้าย ๕ ครั้วเรือน

ซอยบางพรุดแพรกขวา ๕ ครั้วเรือน

ซอยห้วยตอ ๒ แห่ง ๓ ครั้วเรือน

ซอยบางคราม ๒ แห่ง ๑๓ ครั้วเรือน

ซอยบ้านพี่ต๋อย ๒ แห่ง ๕ ครั้วเรือน

ซอยปลายคลอง ๓ แห่ง ๘ ครั้วเรือน

ซอยหลวงที่ ๑ แห่ง ๑ ครั้วเรือน

หมู่ที่ ๔ ประกอบด้วย

ซอยบางลัด ๓๒๐ ครั้วเรือน

หลังวัดบุญญาราม ๓๒๐ ครั้วเรือน

หมู่ที่ ๕ ประกอบด้วย

ซอยหินกอง

ซอยตลาดกลาง

ประปาภูเขา

ซอยตาแนบ ๗ ครั้วเรือน

ซอยบ้านตาหน้อย ๘ ครั้วเรือน

(๔) การสื่อสารโทรคมนาคม

โทรศัพท์

สถานีโทรคมนาคม/สถานีทวนสัญญาณ	๑	แห่ง
โทรศัพท์สาธารณะ	๑๔	แห่ง
จำนวนหมายเลขโทรศัพท์บ้าน	๓๑๐	หมายเลข
จำนวนครั้วเรือนที่ใช้	๓๑๐	ครั้วเรือน

(๕) ไปรษณีย์หรือการสื่อสารหรือการขนส่ง และวัสดุ ครุภัณฑ์

ที่ทำการไปรษณีย์ ตั้งอยู่ ณ ถนนเพชรเกษม หมู่ที่ ๔ ตำบลบางแก้ว อำเภอละอุ่น จังหวัดระนอง

จำนวน ๑ แห่ง

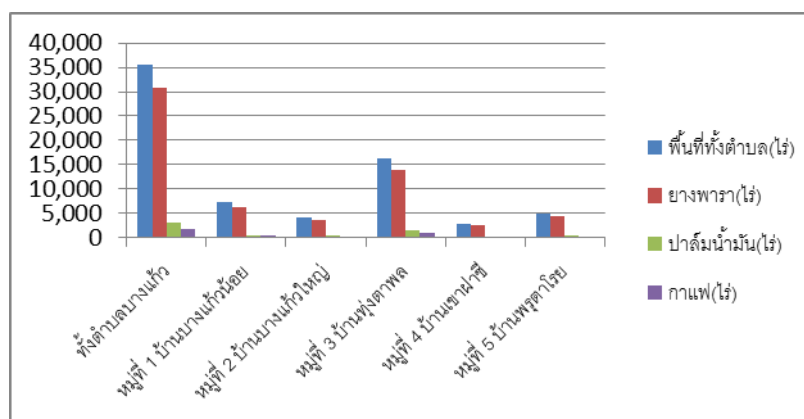
๒.๑.๑๐ ลักษณะภูมิประเทศ

ตำบลบางแก้วมีสภาพภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นเทือกเขาสลับซับซ้อน ส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่หมู่ที่ ๑ บ้านบางแก้วน้อย หมู่ที่ ๒ บ้านบางแก้วใหญ่ และหมู่ที่ ๓ บ้านทุ่งตาพล และมีลักษณะลาดจากทิศตะวันออกลงสู่แม่น้ำกระบุรีทางทิศตะวันตกมีที่ราบน้อย มีคลองละอุนอยู่ทางทิศใต้ยาวเป็น ๑ ใน ๓ ของความยาวด้านตะวันตกถึงตะวันออกและมีแม่น้ำกระบุรีล้อมโดยรอบทางด้านทิศตะวันตก

๒.๑.๑๑ ด้านเศรษฐกิจ

(๑) การเกษตร

เขต	ไร่	พื้นที่เพาะปลูกพืชสวนเศรษฐกิจที่สำคัญ					
		ลำดับที่ ๑	ไร่	ลำดับที่ ๒	ไร่	ลำดับที่ ๓	ไร่
ทั้งตำบลบางแก้ว	๓๕,๕๐๖	ยางพารา	๓๐,๘๑๓	ปาล์มน้ำมัน	๓,๐๕๒	กาแฟ	๑,๖๔๑
หมู่ที่ ๑ บ้านบางแก้วน้อย	๗,๒๘๖	ยางพารา	๖,๑๙๑	ปาล์มน้ำมัน	๕๗๘	กาแฟ	๕๑๗
หมู่ที่ ๒ บ้านบางแก้วใหญ่	๔,๑๘๘	ยางพารา	๓,๕๓๕	ปาล์มน้ำมัน	๔๓๓	กาแฟ	๒๒๐
หมู่ที่ ๓ บ้านทุ่งตาพล	๑๖,๒๘๔	ยางพารา	๑๓,๙๙๔	ปาล์มน้ำมัน	๑,๓๙๙	กาแฟ	๘๑๑
หมู่ที่ ๔ บ้านเขาฝาชี	๒,๘๑๑	ยางพารา	๒,๖๐๐	ปาล์มน้ำมัน	๒๐๘	กาแฟ	๓
หมู่ที่ ๕ บ้านพุดาโรย	๔,๙๓๗	ยางพารา	๔,๔๙๓	ปาล์มน้ำมัน	๔๓๔	กาแฟ	๕

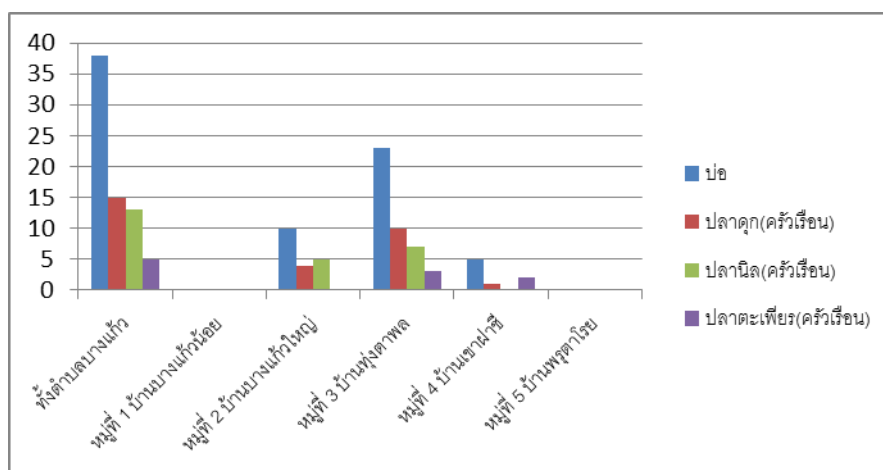
ที่มา เกษตรอำเภอละอุ่น ข้อมูล ณ วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๙

เขต	ไร่	พื้นที่เพาะปลูกพืชไร่เศรษฐกิจที่สำคัญ					
		ลำดับที่ ๑	ไร่	ลำดับที่ ๒	ไร่	ลำดับที่ ๓	ไร่
ทั้งตำบลบางแก้ว	-	-	-	-	-	-	-
หมู่ที่ ๑ บ้านบางแก้วน้อย	-	-	-	-	-	-	-
หมู่ที่ ๒ บ้านบางแก้วใหญ่	-	-	-	-	-	-	-
หมู่ที่ ๓ บ้านทุ่งตาพล	-	-	-	-	-	-	-
หมู่ที่ ๔ บ้านเขาฝาชี	-	-	-	-	-	-	-
หมู่ที่ ๕ บ้านพุดาโรย	-	-	-	-	-	-	-

ที่มา เกษตรอำเภอละอุ่น ข้อมูล ณ วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๙

(๒) การประมง

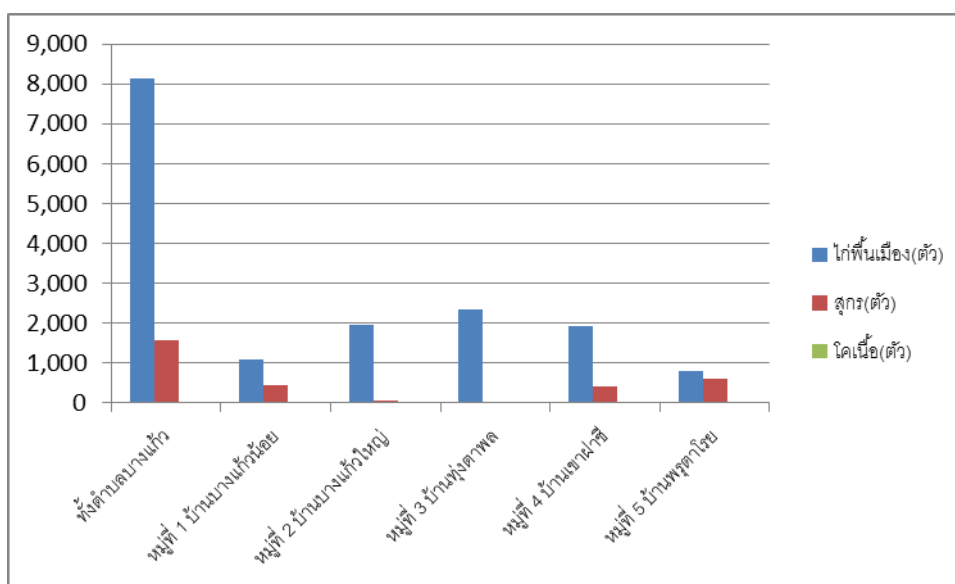
เขต	บ่อ	ปลาหรือกิจกรรมการประมงที่สำคัญ					
		ลำดับที่ ๑	ครัวเรือน	ลำดับที่ ๒	ไร่	ลำดับที่ ๓	ไร่
ทั้งตำบลบางแก้ว	๓๘	ปลาดุก	๑๕	ปลานิล	๑๓	ปลาดตะเพียน	๕
หมู่ที่ ๑ บ้านบางแก้วน้อย	-	-	-	-	-	-	-
หมู่ที่ ๒ บ้านบางแก้วใหญ่	๑๐	ปลาดุก	๔	ปลานิล	๕	ปลาดตะเพียน	-
หมู่ที่ ๓ บ้านทุ่งตาพล	๒๓	ปลาดุก	๑๐	ปลานิล	๗	ปลาดตะเพียน	๓
หมู่ที่ ๔ บ้านเขาฝาชี	๕	ปลาดุก	๑	ปลานิล	-	ปลาดตะเพียน	๒
หมู่ที่ ๕ บ้านพุดาโรย	-	-	-	-	-	-	-

ที่มา เกษตรอำเภอละอุ่น ข้อมูล ณ วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๙

(๓) การปศุสัตว์

เขต	ตัว	สัตว์เศรษฐกิจหรือการปศุสัตว์เศรษฐกิจที่สำคัญ					
		ลำดับที่ ๑	จำนวน(ตัว)	ลำดับที่ ๒	จำนวน(ตัว)	ลำดับที่ ๓	จำนวน(ตัว)
ทั้งตำบลบางแก้ว	๙,๗๒๓	ไก่พื้นเมือง	๘,๑๒๙	สุกร	๑,๕๕๙	โคเนื้อ	๓๕
หมู่ที่ ๑ บ้านบางแก้วน้อย	๑,๕๕๕	ไก่พื้นเมือง	๑,๐๙๐	สุกร	๔๖๐	โคเนื้อ	๕
หมู่ที่ ๒ บ้านบางแก้วใหญ่	๒,๐๒๕	ไก่พื้นเมือง	๑,๙๖๑	สุกร	๔๕	โคเนื้อ	๑๙
หมู่ที่ ๓ บ้านทุ่งตาพล	๒,๓๙๓	ไก่พื้นเมือง	๒,๓๕๖	สุกร	๓๔	โคเนื้อ	๓
หมู่ที่ ๔ บ้านเขาฝาชี	๒,๓๔๐	ไก่พื้นเมือง	๑,๙๒๐	สุกร	๔๒๐	โคเนื้อ	-
หมู่ที่ ๕ บ้านพรุดาโธ	๑,๔๑๐	ไก่พื้นเมือง	๘๐๒	สุกร	๖๐๐	โคเนื้อ	๘

ที่มา เกษตรอำเภอละอุ่น ข้อมูล ณ วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๙

(๔) การบริการ

มีโรงแรมชนิดบังกะโลบ้านเดี่ยว อยู่ในพื้นที่ ขนาด ๔ หลัง จำนวน ๑ แห่ง ตั้งอยู่ ณ หมู่ที่ ๔ ตำบลบางแก้ว อำเภอละอุ่น จังหวัดระนอง

(๕) การท่องเที่ยว

ตำบลมีสถานที่ท่องเที่ยวที่ขึ้นชื่อจำนวน ๒ แห่งคือ พิพิธภัณฑ์สงครามโลกครั้งที่ ๒ และจุดชมวิวยอดเขาผาหินนอกจากนี้แล้ว ตำบลบางแก้วยังมีสถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์อันเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ ๒ อีกจำนวนหนึ่ง อาทิ หัวเขาค่าง หาดโหนด หลุมหลบภัย

(๖) อุตสาหกรรม

ตำบลบางแก้วไม่มีอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ในพื้นที่ แต่มีอุตสาหกรรมขนาดเล็กที่เกี่ยวกับสินค้าการเกษตร เช่น โรงงานแปรรูปน้ำยาฆ่าเชื้อในพื้นที่หมู่ที่ ๓

(๗) การพาณิชย์และกลุ่มอาชีพ

มีตลาด ร้านค้า ๒๔ ซุ้ม และร้านค้าของชำท้องถิ่นอีกจำนวนหนึ่ง ส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในพื้นที่ หมู่ที่ ๔ นอกนั้นจะตั้งอยู่ ณ แหล่งชุมชนประจำหมู่บ้าน

(๘) แรงงาน

ทะเบียนเครือข่ายแรงงานนอกระบบตำบลบางแก้ว อำเภอละอุ่น จังหวัดระนอง							
ที่	กลุ่ม/องค์กร	ชื่อ-สกุล ประธานกลุ่ม/องค์กร	ประเภทกลุ่มสินค้า	จำนวนคณะกรรมการ (คน)	จำนวนสมาชิก (คน)	ที่ทำการกลุ่ม/องค์กรที่ตั้ง	โทรศัพท์/โทรสาร
๑	บ้านลูกชุบเปอร์เฮง	นิภาพร พิมลรัตน์	ร้านทำขนม	-	๒	๕๒/๒ ม.๓	๐๗๗๘๑๐๖๑๖
๒	สมพรไม้ยาง	สมพร พิมลรัตน์	รับซื้อไม้ยาง	-	๓	๕๒/๒ ม.๓	๐๗๗๘๑๐๖๑๖
๓	ธงชัยรับเหมาก่อสร้าง	ธงชัย เมืองทิพย์	รับเหมาก่อสร้าง	-	๑	๕๖/๙ ม.๓	๐๙๐๒๕๘๕๗๒๗
๔	จิรวัดณ์ซื้อไม้ยาง	จิรวัดณ์ เกสรสุวรรณ	รับซื้อไม้ยาง	-	๑	๓๘/๓ ม.๓	๐๙๓๗๖๗๒๓๗๐
๕	สวนนุ้ยการยาง	ปราณี ม่วงหิวด	รับซื้อยาง	๒	๘	๕๑/๑ ม.๓	๐๗๗๘๑๐๖๐๙
๖	ร้านหนูหวาน	อริษา เสงลิ้น	ร้านขายของชำ	-	๑	๕๑/๑ ม.๓	๐๘๔๗๔๕๒๒๕๐
๗	เลี้ยงไก่	นัจจรี คำเฮือง	เลี้ยงไก่	-	๒	๒๗/๑ ม.๓	๐๘๑๗๘๗๒๕๘๔
๘	เงินย	สายสมร หิฟเพชร	รับซื้อพืชผลทางการเกษตร	๑	๑	๑๐๘ ม.๔	๐๘๕๗๘๔๓๕๘๕

๒.๑.๑๒ สภาพสังคม

(๑) การศึกษา

- *โรงเรียนประถมศึกษา จำนวน ๔ แห่ง
- *ที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน จำนวน ๖ แห่ง

(๒) สถาบันและองค์กรทางศาสนา

- *วัด/สำนักสงฆ์ จำนวน ๓ แห่ง

(๓) สาธารณสุข และองค์กรด้านสุขภาพ/พลานามัย

- สถานเอนามัยบ้านควนแร (หมู่ที่ ๒) จำนวน ๑ แห่ง
- สถานเอนามัยบ้านทุ่งสำน (หมู่ที่ ๕) จำนวน ๑ แห่ง
- ชมรมผู้สูงอายุ (หมู่ที่ ๒,๕) จำนวน ๒ ชมรม
- ศูนย์สาธารณสุขมูลฐาน จำนวน ๑๔ หมู่บ้าน
- กลุ่มออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ จำนวน ๓ กลุ่ม
- คณะกรรมการบริหารกีฬาและอุปกรณ์กีฬา จำนวน ๑๔ หมู่บ้าน
- อัตราการมีและใช้ส้วมราดน้ำ เท่ากับ ๑๐๐%

(๔) ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

- สายตรวจประจำตำบล ๑ จุด จำนวนเจ้าหน้าที่ตำรวจ ๓ นาย
- สมาชิก อปพร.ที่ผ่านการอบรม จำนวน ๒๒๗ คน

๒.๑.๑๓ ทรัพยากรธรรมชาติ

(๑) น้ำ

แหล่งน้ำที่สำคัญของตำบลบางแก้วมีดังนี้

๑.แม่น้ำกระบุรี เป็นแม่น้ำสายสำคัญกั้นพรมแดนระหว่างประเทศไทย และประเทศ สหภาพเมียนมาร์ ต้นน้ำเกิดจากเขาคันทรง และเขาจอมแหทางทิศเหนือ ไหลลงสู่ทะเลอันดามันที่บริเวณตำบลปากน้ำ จังหวัดระนอง ความยาวประมาณ ๙๕ กิโลเมตร ทั้งนี้ตำบลบางแก้วมีพื้นที่ที่ติดกับแม่น้ำกระบุรีคิดเป็นระยะทางประมาณ ๖ กิโลเมตร

๒.คลองละอุ่น ต้นน้ำเกิดจากเขาห้วยเสียด และเขาหินต่างทางทิศตะวันออก ไหลลงสู่แม่น้ำกระบุรีที่บ้านเขาฝาชี ความยาวประมาณ ๕๐ กิโลเมตร ทั้งนี้ตำบลบางแก้วมีพื้นที่ที่ติดกับคลองละอุ่น คิดเป็นระยะทางประมาณ ๗ กิโลเมตร

๓.ห้วยและคลองที่สำคัญในเขตหมู่บ้านในตำบลบางแก้ว

หมู่ที่ ๑ ประกอบด้วย

ห้วยนายร้อย	ห้วยแพรกซ้าย
ห้วยเสียด	คลองบางแก้วน้อย

หมู่ที่ ๒ ประกอบด้วย

ห้วยในช่อง ๒๕ ครัวเรือน	ห้วยตายอด ๑๐ ครัวเรือน
ห้วยช้างแหก ๕ ครัวเรือน	ห้วยนาโน ห้วยหอยกาบ

หมู่ที่ ๓ ประกอบด้วย

ห้วยใหญ่	ห้วยตาเมฆ	ห้วยบางคราม
ห้วยต่อแพรกซ้าย	ห้วยต่อแพรกขวา	ห้วยเสียด
ห้วยทอนหล่ง	ห้วยถ้ำกะ	ห้วยหลวงที่
ห้วยคลุม (พีพร)	ห้วยสันตีสู่	ห้วยปลายคลอง
คลองทุ่งตาพล	น้ำตกไทร้อย	

หมู่ที่ ๔ ประกอบด้วย

ห้วยเตย	ห้วยนพเสียด
---------	-------------

หมู่ที่ ๕ ประกอบด้วย

ห้วยซอยมั่งคุด

๔.ฝายและสระเก็บน้ำในเขตหมู่บ้านในตำบลบางแก้ว

หมู่ที่ ๑ ประกอบด้วย

ฝายห้วยนายร้อย	ฝายห้วยเสียด (ฝายชะลอน้ำขนาดเล็ก) จำนวน ๓ ฝาย
เขื่อนชลประทาน	เขื่อนประชาอาสา
สระเก็บน้ำห้วยแพรกซ้าย	

หมู่ที่ ๒ ประกอบด้วย

ฝายหอยกาบ	ฝายหน้าหลา
สระเก็บน้ำบางแก้วใหญ่ (หน้าวัดช่องลม)	

หมู่ที่ ๓ ประกอบด้วย

ฝายปลายคลอง	ฝาย ๓ แยกทุ่งตาพล
ฝายสันตีสู่	ฝายห้วยตาเมฆ
สระเก็บน้ำบางพรวด	สระเก็บน้ำคลองทุ่งตาพล
สระเก็บน้ำหลวงที่	

หมู่ที่ ๔ ประกอบด้วย

ฝ่ายห้วยเตย	สระเก็บน้ำห้วยนพเสี้ย
สระเก็บน้ำบางลัด	สระเก็บน้ำบ้านเขาฝาชี (หลังวัดบุญญาบาล)
หมู่ที่ ๕ ประกอบด้วย	
สระเก็บน้ำตลาดกลาง	สระเก็บน้ำหินกอง
ฝ่ายห้วยมั่งคุด	

๙.๒. ป่าไม้

ตำบลบางแก้ว ป่าดิบชื้น (tropical evergreen rain forest) ซึ่งอยู่ในที่ต่ำคือไม่เกิน ๑๐๐ เมตรจากระดับน้ำทะเล และมีฝนตกมาก พบในภาคตะวันออกเฉียงใต้ และภาคใต้ พรรณไม้ที่พบ เช่น ยางชนิดต่างๆ ตะเคียน ปาล์ม หวาย ไม้ และเถาวัลย์ ป่าประเภทนี้มีซากพืชสะสม อุดมสมบูรณ์ และอุ้มน้ำได้มาก และป่าดิบแล้ง (dry evergreen forest) ซึ่งอยู่สูงจากระดับน้ำทะเล ๑๐๐-๕๐๐ เมตร มีพรรณไม้หลัก เช่น ยางนา พะยอม สัตตบรรณ มะค่า พลอง ส่วนพรรณไม้ชั้นล่างใกล้ผิวดิน พวกปาล์ม หวาย ชิง ข่า อาจไม่หนาแน่นเท่าป่าดิบชื้น แต่นับว่าอุดมสมบูรณ์ดี หากถูกทำลาย มีโอกาสสูงที่จะกลายเป็นป่าเบญจพรรณ และป่าชายเลน (mangrove forest) มีพืชพรรณน้อยชนิด พรรณไม้หลัก คือ โกงกางใบเล็ก และโกงกางใบใหญ่ แสม ฝาด ลำพู ลำแพน พืชชั้นล่างเป็นพวกเหือกปลาหมอ ปรงทะเล จาก ฯลฯ

๙.๓. ภูเขา

ตำบลบางแก้วตั้งอยู่ในท้องที่อำเภอละอุ่น พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขาสูงต่ำ ภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นภูเขา บางส่วนเป็นที่ราบ ได้ชื่อเป็น "เมืองหุบเขา" เพราะภูมิประเทศเต็มไปด้วยภูเขา ได้แก่ ทิวเขาตอเบา ตำบลบางแก้ว จากสภาพดังกล่าว ทำให้พื้นที่ป่ายังคงอุดมสมบูรณ์ จึงยังเป็นผลให้สภาพอากาศมีความชื้นสูง ฝนตกชุก ฤดูหนาวอากาศเย็นสบาย หมอกปกคลุมภูเขาทำให้ดูคล้ายทะเลหมอก นอกจากนี้แล้ว ในหมู่ที่ ๔ มีภูเขาที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์อยู่จำนวน ๒ ลูก คือ เขาฝาชีและหัวเขาค่าง

๙.๔. คุณภาพของทรัพยากรธรรมชาติ

ตำบลบางแก้วถือได้ว่าเป็นตำบลที่มีคุณภาพของทรัพยากรธรรมชาติอยู่ในเกณฑ์ดีเยี่ยม เนื่องจากประชาชนน้อยเมื่อเทียบกับขนาดพื้นที่ กล่าวคือ มีความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่ ๒๙ คนต่อ ๑ ตารางกิโลเมตร อีกทั้งยังเป็นสังคมเกษตรกรรม ไม่มีโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่ จึงจัดได้ว่า ป่าไม้มีสภาพที่สมบูรณ์ ไม่มีมีค่าทางเศรษฐกิจ และหินแร่ต่าง ๆ นอกจากนี้แล้ว ตำบลบางแก้วยังมีทรัพยากรทางทะเลที่มีค่าอีกมาก

๑๐. ประวัติศาสตร์สงครามโลกครั้งที่ ๒

จากการศึกษาของอาจารย์จุฬา โชติคุต และคณะ ทำให้ทราบว่า ทหารญี่ปุ่นเคยมาตั้งฐานทัพอยู่ในบริเวณชุมชนบ้านเขาฝาชี หมู่ที่ ๔ ตำบลบางแก้ว และได้มีการก่อสร้างเส้นทางรถไฟโดยกองทัพญี่ปุ่นในปี พ.ศ. ๒๔๘๖ ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ ซึ่งอาจจะเรียกทางรถไฟสายนี้ว่า “ทางรถไฟสายคอคอดกระ” โดยเป็นรางรถไฟจากชุมพร-กระบี่-เขาฝาชี ยาวประมาณ ๙๐ กม. กองทัพญี่ปุ่นใช้ทางรถไฟสายนี้เป็นเส้นทางส่งกำลังบำรุงจากทะเลอ่าวไทยข้ามไปทะเลฝั่งอันดามัน ซึ่งทางรถไฟเส้นนี้ก่อสร้างในเวลาใกล้เคียงกับทางรถไฟสายมรณะและสะพานข้ามแม่น้ำแคว จ.กาญจนบุรี

นอกจากนี้แล้ว อ.จุฬาและชาวบ้านในพื้นที่เคยขุดพบเศษโลหะรางรถไฟเก่าที่บ่งบอกถึงเส้นทางรถไฟซากอุปกรณ์ทางทหาร เศษเครื่องจักร เครื่องยนต์ และแม้กระทั่งอุโมงค์หลบภัยของทหารญี่ปุ่น ที่พักคร้วทำอาหารของกองทัพญี่ปุ่นที่ยังมีสภาพดี หัวรถจักรไอน้ำที่เคยนำมาใช้ในสงคราม ทุกสถานที่สำคัญในอดีต ทหารญี่ปุ่นมีป้ายแสดงข้อความ สิ่งของอุปกรณ์ต่างๆ สิ่งเหล่านี้ควรได้รับการดูแลอย่างเป็นระบบโดยทางราชการ และควรได้รับการพัฒนาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้ที่มีคุณค่า โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น

ทางรถไฟสายประวัติศาสตร์ชุมพร-ระนอง-เขาฝาชีสายนี้เกิดขึ้นเมื่อกองทัพญี่ปุ่นยาดตราเข้ายึดเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กองทัพลูกพระอาทิตย์ขณะศึกมาตลอดทางจากเกาะสิงคโปร์ มลายู ประวัติศาสตร์ที่คนไทยไม่

ค่อยๆ ได้ยินคือราวตี ๔ ของวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๔ กองทัพญี่ปุ่นบุกเข้ามาทางอรัญประเทศ ทางทะเลยกพลขึ้นบก พื้นที่ชายฝั่งทะเล ๗ แห่งคือพื้นที่สมุทรปราการ ประจวบฯ ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช สงขลา และปัตตานี การสู้รบที่ดุเดือดที่สุดคือบริเวณอ่าวมะนาว ประจวบฯ เวลาประมาณตี ๔ ทหารอากาศของกองบินน้อยที่ ๕ ที่มีกำลังพล ๑๒๗ นาย ได้พลีชีพ ๔๑ นาย เพื่อต่อต้านการยกพลขึ้นบกของญี่ปุ่น วันรุ่งขึ้นคือ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๔ เวลา ๑๔.๐๐ น. รัฐบาลสั่งการให้ทหารไทยหยุดยิง ให้กองทัพญี่ปุ่นเดินทัพผ่านประเทศไทยเพื่อรุกเข้าไปในพม่าทางช่องด่านสิงขร และการยิงต่อสู้ที่สะพานท่านางสังข์ จ.ชุมพร ร้อยเอกถวิล นิยมเสน นำกำลังยุวชนทหารออกมายิงทหารญี่ปุ่นจนเสียชีวิตในแนวรบ ทหารญี่ปุ่นส่วนที่ทำการรบก็รีบกันไป กองทัพเดินได้ด้วยท้อง งานส่งกำลังบำรุงหยุดไม่ได้ ทางเดียวที่กองทัพญี่ปุ่นจะรุกต่อไปในพม่า มีข้าวปลาอาหาร มีเสื้อผ้า มีกระสุนใช้อย่างต่อเนื่องต้องใช้รถไฟส่งกำลังบำรุงสายชุมพร-ระนอง-เขาฉะชีเป็นหลัก

กองทัพชาวมุรในยามนั้นโหด เลว ดี ดุคั่น และเด็ดขาดเพราะต้องการใช้ประเทศไทยเป็นทางผ่านเข้าไปยึดประเทศพม่ามาจากอังกฤษ การส่งกำลังบำรุงทางเรือผ่านสิงคโปร์ ผ่านช่องแคบมะละกาเพื่อเข้าไปพม่าในที่สุดเสี่ยงต่อการถูกโจมตีจากเรือรบของอังกฤษ กองทัพญี่ปุ่นจึงตัดสินใจมาทำรางรถไฟตรงคอคอดกระของไทยซึ่งจะย่นระยะทางไปได้ราว ๑,๐๐๐ กม.

ญี่ปุ่นกดดันไทยให้ยอมร่วมมือสร้างทางรถไฟสายคอคอดกระ รัฐบาลไทยนำโดยจอมพล ป.พิบูลสงคราม จึงลงนามร่วมกับนายพลนาแกมูระ (Gen Nakamura) ผบ.กองทหารญี่ปุ่นในประเทศไทย เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ โดยทางการญี่ปุ่นนำหัวรถจักรมาเอง รถยนต์ที่วิ่งบนถนนเมื่อถอดเอายางออกเหลือแต่กระโหลก สามารถยกกรดตั้งกลิ้งขึ้นไประบบรางแล้ววิ่งต่อได้เหมือนรถไฟ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๖ ญี่ปุ่นเริ่มก่อสร้าง ใช้กรรมกรไทย อินเดียน มลายู และชาวจีนจากมลายูราว ๒๐,๐๐๐-๒๕,๐๐๐ คน แบ่งออกเป็น ๗ เขตงาน มีความยาวตลอดสายประมาณ ๙๐ กม. ทำงานทั้งวันทั้งคืน ใช้เวลาราว ๖ เดือน ทางรถไฟสายนี้จึงแล้วเสร็จ แต่การเร่งรีบสร้างทำให้ทางรถไฟด้อยคุณภาพ เคราะห์กรรมที่ญี่ปุ่นนึกไม่ถึงคือคนงานไทยที่รับจ้างทำงานหนักงานเกือบหมด เพราะงานทำหนักทั้งวันทั้งคืน ญี่ปุ่นต้องไปเกณฑ์เอาแขกมลายูขึ้นมาเป็นแรงงานทาสในไทย มีบันทึกการเจ็บป่วยล้มตายแบบทาส แต่ไม่พบว่าญี่ปุ่นไปนำเชลยศึกฝรั่งเศสผิวขาวมาเป็นทาส เมื่อเทียบกับทางรถไฟสายมรณะที่กาญจนบุรี ที่ดังไปสนั่นโลก ที่กาญจนบุรีญี่ปุ่นใช้งานแสนทาสจนฝรั่งเศสตายนับหมื่นคน

ใน ต.บางแก้ว อ.ละอุ่น จ.ระนอง มีอาคารพิพิธภัณฑสถานเพื่อเป็นอนุสรณ์สถานรำลึกว่าพื้นที่ตรงนี้เป็นอดีตเป็นสถานีปลายทางที่ทหารญี่ปุ่นสร้างทางรถไฟเชื่อมต่อมาจาก จ.ชุมพร เป็นระยะทางรวม ๙๐ กม.

ญี่ปุ่นสร้างทางรถไฟเส้นนี้และ ๗ สถานีย่อย เช่น สถานีวังไผ่ สถานีท่าสาร สถานีปากจั่นสถานีทับหลี สถานีกระบี่ สถานีคลองลำเลียงสถานีเขาฉะชีเพื่อเดินขบวนรถไฟลำเลียงอาวุธยุทโธปกรณ์ไปยังปลายทางสถานีเขาฉะชี แล้วถ่ายสิ่งของลงเรือล่องไปตามคลองละอุ่นออกไปบรรจบคลองกระบี่ ประมาณ ๑ กม.แล้วล่องต่อไปเกาะสองประมาณ ๒ ชม. เพื่อส่งกำลังบำรุงให้กองทัพที่ทำการรบในพม่า

ทหารญี่ปุ่นใช้เส้นทางรถไฟนี้ได้ประมาณ ๑๑ เดือน จนเมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ เครื่องบินบินมาทิ้งระเบิดทำลายหัวรถจักร ทางรถไฟ เรือเสปียง และเรือบรรทุกอาวุธที่รับขนถ่ายจากขบวนรถไฟ ถูกระเบิดจมน้ำที่คลองละอุ่นที่ยังมีซากเห็นได้ในปัจจุบัน

อ.จุฬายังเล่าต่ออีกว่า ระหว่างสงคราม เครื่องบินพันธมิตรมาทิ้งระเบิดหลายครั้ง และกราดยิงด้วยปืนกลบริเวณสถานีรถไฟ รางรถไฟสายชุมพร-ละอุ่น ค่ายทหารญี่ปุ่นที่เขาฉะชีจึงได้รับความเสียหายมาก ชาวบ้านที่บริเวณสถานีวังไผ่เสียชีวิตจำนวนมาก

ก่อนที่ญี่ปุ่นแพ้สงคราม (กองทัพญี่ปุ่นเสนอยอมแพ้สงครามเมื่อ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๘) ในวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๔๘ ทหารญี่ปุ่นได้ทำการรื้อถอนทางรถไฟสายนี้บางส่วน โดยแจ้งต่ออนุกรรมการฝ่ายไทยว่า เพื่อนำรางไปซ่อมแซมทางรถไฟบางตอนที่ถูกระเบิดเสียหายทางใต้ ครั้นเมื่อสงครามยุติ ทหารกองกำลังสหประชาชาติได้เข้ามาปลดอาวุธทหารญี่ปุ่นในไทย เมื่อ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๘ และรื้อถอนรางรถไฟสายนี้

๒.๒ ข้อมูลศักยภาพของท้องถิ่น

โครงสร้างบุคลากรด้านการเมืองขององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว

คณะผู้บริหาร

๑. นายเจษฎา ชูชาติ นายกององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว
๒. นายเปรมสุข ลิ้มสกุล รองนายกององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว
๓. นายสุทธิ พันธรัตน์ รองนายกององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว

สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว

๑. นายอนันต์ ปานจันทร์	ประธานสภา
๒. นายดำรงส ชูทอง	รองประธานสภา
๓. นายกุศล ศรีวิไล	สมาชิกสภา หมู่ที่ ๑
๔. นายสุนทร หล้าดอนตู	สมาชิกสภา หมู่ที่ ๑
๕. นายศราวุธ เพชรแสง	สมาชิกสภา หมู่ที่ ๒
๖. นายชาติร์ ด้วงช่วย	สมาชิกสภา หมู่ที่ ๓
๗. นางสาวสมาลี พุ่มจันทร์	สมาชิกสภา หมู่ที่ ๔
๘. นายเสถียร ทานทะนियो	สมาชิกสภา หมู่ที่ ๕

โครงสร้างบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว

องค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว อำเภอละอุ่น จังหวัดระนอง เป็นองค์การบริหารส่วนตำบลขนาดกลาง โดยมี นายสยาม จอมเทพมาลา (นักบริหารงานท้องถิ่นระดับต้น) เป็นปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และประกอบด้วยฝ่ายต่าง ๆ ดังนี้

สำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีจำนวนบุคลากร ๖ คน

๑. นางสาวประภาพร มากเสมอ	นักทรัพยากรบุคลากรชำนาญการ
๒. นางสาวปภาดา ยุทนาวา	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ
๓. นางสาวมณจิรา ขวัญทอง	เจ้าพนักงานธุรการปฏิบัติงาน
๔. นางสาวอุมาพร ฐิตินวงศ์	ผู้ช่วยเจ้าพนักงานธุรการ
๕. นายจักรพงษ์ สุกใส	พนักงานขับรถยนต์
๖. นางสาวธัญวรรณ ระวีแสง	คนงานทั่วไป (แม่บ้าน)

กองคลัง มีจำนวนบุคลากร ๖ คน

- ๑.นางอังศุณิย์ ธีรกุล
- ๒.นางสาวฉลอมขวัญ พัฒนา
๓. -ว่าง-
๔. -ว่าง-
๕. -ว่าง-
๖. นางสาวสุดารัตน์ ชูชาติ

- ผู้อำนวยการกองคลัง
นักวิชาการคลังปฏิบัติการ
เจ้าพนักงานพัสดุ (ปง./ชง.)
เจ้าพนักงานการเงินและบัญชี (ปง./ชง.)
เจ้าพนักงานจัดเก็บรายได้ (ปง./ชง.)
เจ้าพนักงานการเงินและบัญชี

กองช่างมีจำนวนบุคลากร ๑๒ คน

๑. นายชินนทร์ รัตนพร
๒. -ว่าง-
๓. -ว่าง-
๔. นางสาวอรุณทัย บัวทอง
๕. นายฉลอม พรหมทิพย์
๖. นายสุรศักดิ์ เมฆม่วง
๗. นางวนิดา เลื่องลือไกร
๘. นายทรงวุฒิ บัวเนี้ยว
๙. นายพิสุทธิ์ ศรีสุธรรม
- ๑๐.นายสมชาย ขุนทอง
- ๑๑.นายณกต ภาสะเตมีย์
- ๑๒.นายวรพล พิบุลย์ธัญญะ

- ผู้อำนวยการกองช่าง
นายช่างโยธา (ปง./ชง.)
ผู้ช่วยช่างโยธา
ผู้ช่วยเจ้าพนักงานธุรการ
พนักงานผลิตน้ำประปา
พนักงานผลิตน้ำประปา
พนักงานจดมาตรวัดน้ำ
คนงานทั่วไป
คนงานประจำถขยะ
พนักงานผลิตน้ำประปา
พนักงานทั่วไป
พนักงานขับเครื่องจักรกลขนาดกลาง

กองการศึกษา มีจำนวนบุคลากร ๘ คน

๑. -ว่าง-
- ๒.นางสาวนฤมล แสงชัย
- ๒.นางสาวกัญญภัทร ช่วยเนียม
- ๓.นางสาววนิดา ทำทอง
- ๔.นางสาวปวีตรา แสงสูง
- ๕.นางมนัสชนก สังข์สิงห์
- ๖.นางสาวศิริกานดา สมใจ
- ๗.นางสาวช่อผกา ใจอุ่น

- ผู้อำนวยการกองการศึกษา
เจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน
นักวิชาการศึกษา
ครู คศ.๒
ผู้ดูแลเด็ก
ผู้ดูแลเด็ก
ผู้ดูแลเด็ก
ผู้ดูแลเด็ก

กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม มีจำนวนบุคลากร ๖ คน

- ๑.-ว่าง-
๒. นายอนุชา ทัพเคลียว
- ๓.นายบุญนอม บังทอง
- ๔.นายฉัตรชัย เรืองฉิม
- ๕.นายสมพงษ์ จิตสุวรรณ
- ๖.นายจรูญ จิตนาธรรม

- ผู้อำนวยการกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม
เจ้าพนักงานสาธารณสุขชำนาญงาน
พนักงานขับเครื่องจักรกลขนาดกลาง
คนงานประจำถขยะ
คนงานประจำถขยะ
คนงานประจำถขยะ

หน่วยกู้ชีพกู้ภัย อบต.บางแก้ว

- ๑.นายณัฐวุฒิ พันธุ์รัตน์
- ๒.นายเมืองไทย ปิ่นแก้ว
- ๓.นางสาวจุฑารัตน์ คำสอน

๔.นางสาวกรวรรณ วิจิตรโสภา

ฝ่ายปกครอง

๑. นายสุนทร หมวดเมือง	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๑
๒. นายประกอบ เดชรักษา	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๒
๓. นายสุรเชษฐ์ พรหมดนตรี	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๓
๔. นายสังคม ทองรอด	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๔
๕. นายชูศักดิ์ อักษรนำ	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๕
๖. นายเสวียน สุวรรณพันธ์	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๖
๗. นายสมพร ทิงเมือง	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๗
๘. นายเกษม รัตนบุรี	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๘
๙. นายประเทือง สุวรรณพันธ์	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๙
๑๐. นายเนือง บัวบาล	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๑๐
๑๑. นายวิโรจน์ ศรีสะอาด	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๑๑
๑๒. นายวิชัย ชอบทำกิจ	กำนัน ต.นาไม้ไผ่
๑๓. นายประเทือง สุวรรณพันธ์	รักษาการผู้ใหญ่บ้าน
๑๔. นายวิชัย แก้วคุ้มภัย	ผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๑๔

หัวหน้าส่วนราชการ อบต.บางแก้ว

- ปลัด อบต.	จำนวน	๑	คน
- หัวหน้าสำนักงานปลัด	จำนวน	๑	คน
- ผู้อำนวยการกองคลัง	จำนวน	๑	คน
- ผู้อำนวยการกองช่าง	จำนวน	๑	คน
- ผู้อำนวยการกองการศึกษา	จำนวน	๑	คน
- ผู้อำนวยการกองสาธารณสุขฯ	จำนวน	๑	คน

จำนวนบุคลากร	จำนวน	๓๕	คน
ตำแหน่งในสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล		๖	คน
ตำแหน่งในกองคลัง		๓	คน
ตำแหน่งในกองช่าง		๑๐	คน
ตำแหน่งในกองการศึกษา		๘	คน
ตำแหน่งในกองสาธารณสุข		๕	คน
หน่วยกู้ชีพกู้ภัย		๔	คน

เครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆ ประกอบด้วย

๑. รถยนต์บรรทุกขยะมูลฝอยแบบเปิดข้างเทท้าย	หมายเลขทะเบียน	๘๐-๓๒๐๙	ระนอง
๒. รถบรรทุกขยะ ๖ ล้อ แบบอัดท้าย	หมายเลขทะเบียน	๘๐-๕๓๖๒	ระนอง
๓. รถยนต์กระบะตอนครึ่ง	หมายเลขทะเบียน	บง ๔๑๖๔	ระนอง
๔. รถบรรทุกน้ำ	หมายเลขทะเบียน	๘๐-๓๕๖๗	ระนอง
๕. รถหน้าตัดหลังชุด ๔ ล้อ	หมายเลขทะเบียน	ตค ๑๕๒	ระนอง
๖. รถบรรทุก ๖ ล้อ	หมายเลขทะเบียน	๘๐-๔๙๒๓	ระนอง
๗. รถจักรยานยนต์ จำนวน ๔ คัน			
๑) ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นเวฟ ๑๐๐	หมายเลขทะเบียน	กฉ ๙๖๗	ระนอง

๒) ยี่ห้อยูซูกิ รุ่งเฝ้าดี ๑๑๐
๓) ยี่ห้อยอนด้า รุ่งเวฟ ๑๐๐
๔) ยี่ห้อยอนด้า รุ่งเวฟ ๑๐๐

หมายเลขทะเบียน กคม ๑๔๑ ระนอง
หมายเลขทะเบียน กจธ ๕๕๑ ระนอง
หมายเลขทะเบียน กจธ ๕๕๓ ระนอง

บทที่ ๓

แผนยุทธศาสตร์

การวิเคราะห์ศักยภาพการพัฒนาท้องถิ่น

๓.๑ กรอบแนวคิดในการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่น

นโยบายของรัฐบาล

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค

๑.๑ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี

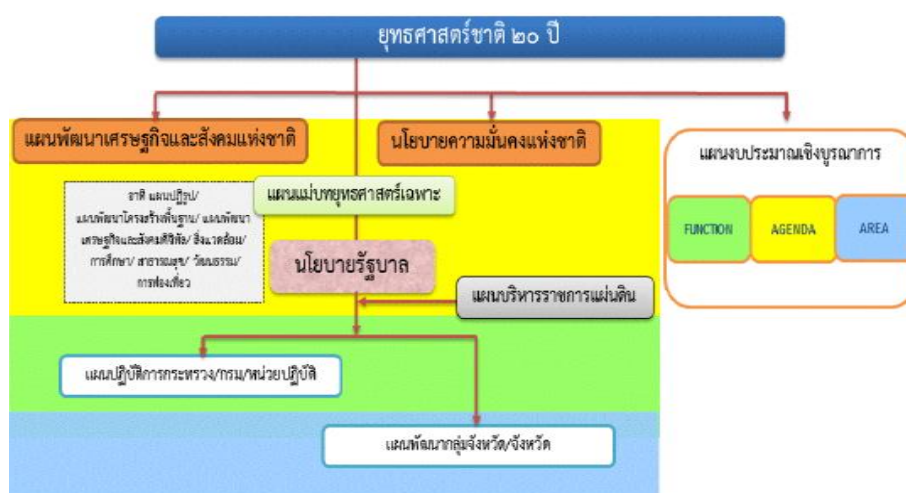
การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้วมีความสัมพันธ์กับแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี โดยมุ่งเน้นเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน โดยแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ของประเทศไทยกำลังอยู่ระหว่างการการเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการปรับปรุงร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติตามมติที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ โดยกรอบยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ.๒๕๖๑ – ๒๕๘๐) สรุปย่อได้ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ชาติ : กรอบการพัฒนาระยะยาว

เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์
“ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว
ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”
นำไปสู่การพัฒนาให้คนไทยมีความสุข
และตอบสนองต่อการบรรลุ
ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติ ในการที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิต
สร้างรายได้ระดับสูงเป็นประเทศพัฒนาแล้ว และสร้าง
ความสุขของคนไทย **สังคมมีความมั่นคง เสมภาคและ
เป็นธรรม ประเทศสามารถแข่งขันได้ในระบบเศรษฐกิจ**

ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ชาติกับแผนในระดับต่างๆ

๑. ความเป็นมา

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๘ เห็นชอบให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ มีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี เพื่อใช้ในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน และให้เสนอร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบเพื่อใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานในระยะที่ ๒ ของรัฐบาล (ปี ๒๕๕๘ - ๒๕๕๙) และกรอบการปฏิรูปในระยะที่ ๓ (ปี ๒๕๖๐ เป็นต้นไป) คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการ ๒ คณะ ได้แก่ (๑) คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูป เพื่อจัดทำร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี และ (๒) คณะอนุกรรมการจัดทำแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศเพื่อจัดทำร่างแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศ (Roadmap) ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี

คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูปได้ดำเนินการยกร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ตามแนวทางที่คณะรัฐมนตรีกำหนด โดยได้มีการนำความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติที่มาจากหลายภาคส่วน ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการเมือง และ นักวิชาการ รวมถึงได้พิจารณานำข้อคิดเห็นจากสภาพัฒนาการและความคิดเห็นจากภาคประชาชนมาเป็นข้อมูลในการยกร่างยุทธศาสตร์ชาติด้วย และได้นำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ต่อที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการปรับปรุงกรอบยุทธศาสตร์ชาติตามมติที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ

ในการดำเนินการขั้นต่อไป คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติจะนำเสนอกรอบยุทธศาสตร์ชาติเพื่อขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีและจะได้มีการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน ก่อนที่จะนำเสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติให้ความเห็นชอบกรอบยุทธศาสตร์ชาติมาใช้เป็นกรอบในการกำหนดทิศทางในการบริหารประเทศภายในเดือนตุลาคม ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นช่วงเวลาของการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (ตุลาคม ๒๕๕๙ - กันยายน ๒๕๖๔) นอกจากนี้หน่วยงานต่างๆ จะได้นำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นแผนระยะ ๕ ปี มาถ่ายทอดลงสู่แผนปฏิบัติการระดับกระทรวงและแผนพัฒนารายสาขาในระหว่างที่กลไกการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติตามร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่อยู่ระหว่างการดำเนินการ ซึ่งคาดว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จภายในเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๐

๒. สารสำคัญ

๒.๑ สภาพแวดล้อม

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา กระแสการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในโลกเป็นไปอย่างรวดเร็วและในหลากหลายมิติทำให้ภูมิทัศน์ของโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญ โดยก่อให้เกิดโอกาสทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี และการเมืองของประเทศไทยแต่ขณะเดียวกันท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ก็มีปัจจัยเสี่ยงและภัยคุกคามที่ต้องบริหารจัดการด้วยความยากลำบากมากขึ้น กระแสทุนนิยมและการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์เศรษฐกิจของโลกได้ส่งผลให้โครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทยซึ่งเดิมมีโครงสร้างเศรษฐกิจในระบบ “เกษตรแบบพึ่งตนเอง” ต้องปรับตัวและเปลี่ยนไปเป็นระบบเศรษฐกิจที่ “พึ่งพาอุตสาหกรรมและการส่งออก” การพัฒนาในภาคเกษตรล่าช้ากว่าฐานการผลิตอื่นๆ ที่อาศัยเทคโนโลยีสมัยใหม่มากขึ้นตามลำดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้อิทธิพลของกระแสโลกาภิวัตน์และความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศ จึงมีปัญหาคอขวดความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ระหว่างภาคการเกษตรกับภาคอุตสาหกรรมและระหว่างสังคมในเมืองและชนบทขยายวงกว้างขึ้น และปัญหาคอขวดความยากจนกระจุกตัวในกลุ่มเกษตรกรรายย่อยและในภาคชนบทรวมทั้งโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้ แหล่งเงินทุน และบริการทางสังคมที่มีคุณภาพสำหรับประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลก็มีในวงแคบกว่า ในขณะที่การใช้เทคโนโลยีในภาคอุตสาหกรรมและบริการเองก็ยังไม่ค่อยอยู่ใน

กลุ่มประเทศที่ใช้เทคโนโลยีในระดับกลางๆ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่สามารถพัฒนาได้เองภายในประเทศ ต้องนำเข้ามาจากต่างประเทศ โดยรวมประเทศไทยจึงยังใช้วัตถุดิบและการใช้แรงงานแบบเข้มข้นในการเป็นจุดแข็งในการแข่งขันและขับเคลื่อนการเจริญเติบโต นอกจากนั้น ในอีกด้านหนึ่งการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ของโลกและแรงขับเคลื่อนของเทคโนโลยีสมัยใหม่รวมทั้งความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดของสังคมโลกได้ทำให้เกิดภัยคุกคามและความเสี่ยงด้านอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้น อาทิ การก่อการร้าย โรคระบาด เครือข่ายยาเสพติดข้ามชาติ และการก่อการร้าย อาชญากรรมข้ามชาติในรูปแบบต่างๆ ขณะที่การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกก็มีความผันผวนรุนแรงขึ้น ซึ่งล้วนแล้วเป็นความเสี่ยงในการดำรงชีวิตของประชาชน การบริหารจัดการทางธุรกิจ และการบริหารราชการแผ่นดินของภาครัฐ

นอกจากนั้นในช่วงต้นศตวรรษที่ ๒๑ กระแสโลกาภิวัตน์ได้ทำให้ภูมิทัศน์ทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของโลกเปลี่ยนแปลงจากเศรษฐกิจสังคมอุตสาหกรรมมุ่งสู่เศรษฐกิจสังคมดิจิทัล ในขณะที่โอกาสทางเศรษฐกิจขยายเพิ่มขึ้น แต่ช่องว่างทางสังคมก็ยิ่งกว้างขึ้นรวมถึงช่องว่างทางดิจิทัล (digital divide) ถ้าหากไม่สามารถลดลงก็จะยิ่งทำให้ความเหลื่อมล้ำทางรายได้และโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคมมีความแตกต่างมากขึ้น ประกอบกับในอนาคตร้อยปีข้างหน้าสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญในทุกมิติ เงื่อนไขภายนอกที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศไทยในอนาคต ได้แก่ กระแสโลกาภิวัตน์ที่เข้มข้นขึ้นอย่างต่อเนื่องและมีความเสี่ยงและท้าทายต่อการปรับตัวมากขึ้นจากการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีและรวดเร็วของผู้คน เงินทุน ข้อมูลข่าวสารองค์ความรู้และเทคโนโลยี และสินค้าและบริการ ขณะเดียวกันการรวมกลุ่มเศรษฐกิจในภูมิภาคนำไปสู่ความเชื่อมโยงทุกระบบในขณะที่ศูนย์รวมอำนาจทางเศรษฐกิจโลกเคลื่อนย้ายมาสู่เอเชียภายใต้สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจโลกซึ่งในช่วงระยะ ๑๐ ปีข้างหน้าจะยังคงได้รับผลกระทบจากปัจจัยสำคัญหลายประการทั้งปัญหาต่อเนื่องจากวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจโลกในช่วงปี ๒๕๕๑ - ๒๕๕๒ และวิกฤติการณ์ในกลุ่มประเทศยูโรโซนที่ทำให้ระดับหนี้สาธารณะในประเทศต่างๆ เพิ่มขึ้นและกลายเป็นความเสี่ยงต่อความยั่งยืนทางการคลัง ขณะที่จะมีผลพลวต่อเนื่องจากการดำเนินมาตรการขยายปริมาณเงินขนาดใหญ่ในสหรัฐฯ ยุโรป และญี่ปุ่น ซึ่งเป็นความเสี่ยงให้เกิดภาวะเงินเฟ้อได้เมื่อเศรษฐกิจฟื้นตัวเต็มที่ รวมทั้งอาจมีความผันผวนของการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ นอกจากนั้นการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเข้าสู่จุดอิ่มตัวมากขึ้น ขณะที่การพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ที่จะช่วยให้ประสิทธิภาพการผลิตของโลกเพิ่มขึ้นขนานใหญ่และเป็นวงกว้าง เช่นที่เคยเกิดขึ้นในช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรมยังไม่มีแนวโน้มการก่อตัวที่ชัดเจน แต่ก็มีแนวโน้มของการพัฒนาเทคโนโลยีในรูปแบบใหม่ๆ ที่จะเป็นโอกาสสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจรูปแบบใหม่ๆ ซึ่งภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว เศรษฐกิจโลกในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัวต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๕.๑ ในช่วง ๕ ปีก่อนวิกฤติเศรษฐกิจโลก (๒๕๔๖ - ๒๕๕๐) สถานการณ์ที่ตลาดโลกขยายตัวช้า แต่ประเทศต่างๆ ขยายกำลังการผลิตเพื่อยกระดับศักยภาพการผลิต การแข่งขันในตลาดโลกจะมีความรุนแรงขึ้น ขณะเดียวกันการลดลงของประชากรไทยในระยะ ๑๐ - ๑๕ ปี ข้างหน้านี้ จะทำให้ขนาดของตลาดในประเทศขยายตัวช้าลง เงื่อนไขดังกล่าวเป็นความเสี่ยงสำหรับอนาคตของเศรษฐกิจไทยในระยะยาวหากประเทศไทยไม่เร่งปรับโครงสร้างเพื่อแก้ปัญหาจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้สัมฤทธิ์ผล

ในด้านความมั่นคงของโลกก็กำลังก้าวเข้าสู่ช่วงเปลี่ยนผ่านที่สำคัญจากการปรับดุลอำนาจของสหรัฐฯ เพื่อพยายามคงบทบาทผู้นำโลกและเพื่อคานอิทธิพลและบทบาทของจีนและรัสเซียที่เพิ่มมากขึ้นในเอเชียและยุโรปนั้น น่าจะมีผลทำให้บรรยากาศด้านความมั่นคงของโลกในช่วงปี ๒๕๖๐ - ปี ๒๕๗๙ มีลักษณะผสมผสานกันทั้งความร่วมมือและความขัดแย้ง โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยผลประโยชน์แห่งชาติทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคีเป็นองค์ประกอบสำคัญในการกำหนดนโยบายของประเทศและกลุ่มประเทศ สำหรับการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วจะเป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับอนาคตของโลกและประเทศไทยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่เป็นอัจฉริยะจะกระทบการดำรงชีวิตของคนและทำให้เกิดธุรกิจรูปแบบใหม่ รวมทั้งเกิดการเชื่อมต่อและการบรรจบกันของเทคโนโลยีกับอุตสาหกรรม และผลิตภัณฑ์ ซึ่งประเทศไทยจะต้องลงทุนด้านทรัพยากรมนุษย์และการวิจัยให้สามารถพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้ เงื่อนไขการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรกับ

สิ่งแวดล้อมก็จะเป็นเกณฑ์มาตรฐานที่กดดันให้ประเทศไทยต้องปรับเปลี่ยนไปสู่สังคมสีเขียวโดยการพัฒนาและนาเทคโนโลยีสีเขียวมาใช้ก็จะมีส่วนสำคัญ และช่วยแก้ปัญหาการลดลงของทรัพยากรต่างๆ รวมทั้งน้ำมัน ซึ่งแม้ราคาจะลดลงแต่มีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม จึงต้องผลักดันให้มุ่งสู่การผลิตพลังงานทดแทนในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งพืชพลังงานที่อาจจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางอาหารของโลก

นอกจากนั้น ยังมีข้อจำกัดและความเสี่ยงสำคัญจากการเข้าสู่สังคมสูงวัยของโลกและภาวะภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงผันผวนและภาวะโลกร้อน ทั้งนี้โครงสร้างประชากรโลกที่เข้าสู่สังคมสูงวัย แม้จะส่งผลให้เกิดโอกาสทางธุรกิจใหม่ๆ แต่มีความเสี่ยงให้เกิดการแย่งชิงแรงงานและเงินทุน รวมทั้งมีแรงกดดันต่อการใช้จ่ายงบประมาณด้านสวัสดิการและสาธารณสุขเพิ่มขึ้นในหลายๆ ประเทศกลายเป็นความเสี่ยงด้านการคลังที่สำคัญสำหรับ ภาวะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงสภาวะภูมิอากาศที่ผันผวนก่อให้เกิดภัยธรรมชาติที่ทวีความรุนแรงมากขึ้น กัดดันให้ต้องมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินธุรกิจ การดำรงชีวิต การผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ในขณะที่ความพยายามในการกระจายความเจริญและการพัฒนาให้มีความทั่วถึงมากขึ้น ประกอบกับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นจะส่งผลให้ความเป็นเมืองเติบโตอย่างต่อเนื่อง ตามมาด้วยการมีข้อกำหนดของรูปแบบและกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้พื้นที่ และความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ภายใต้เงื่อนไขการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว การยึดถือหลักการบริหารจัดการที่ดีทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน การใช้ระบอบประชาธิปไตย และการปฏิบัติให้เป็นไปตามสิทธิมนุษยชนจะเข้มข้นมากขึ้น

สำหรับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมภายในประเทศไทยนั้น ผลของการพัฒนาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันทำให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาที่สูงขึ้นตามลำดับ โดยถูกจัดอยู่ในกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลางมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ และได้ขยับสูงขึ้นมาอยู่ในกลุ่มบนของกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลางตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ และล่าสุดในปี ๒๕๕๗ รายได้ประชาชาติต่อหัวเพิ่มขึ้นเป็น ๕,๗๓๙.๒ ดอลลาร์ สหรัฐ. ต่อปีฐานการผลิตและบริการหลากหลายขึ้น ฐานการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมใหญ่ขึ้นมาก หลายสาขาการผลิตและบริการสามารถแข่งขันและมีส่วนแบ่งในตลาดโลกสูงขึ้นและสร้างรายได้เงินตราต่างประเทศในระดับสูง อาทิ กลุ่มยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมอาหาร สินค้าเกษตร การท่องเที่ยวและบริการ

ด้านสุขภาพ ฐานเศรษฐกิจที่ใหญ่ขึ้นส่งผลให้การจ้างงานเพิ่มขึ้นเป็น ๓๘.๑ ล้านคนจากประชากรวัยแรงงาน ๓๘.๖ ล้านคน อัตราการว่างงานเฉลี่ยไม่ถึงร้อยละ ๑ ปัญหาความยากจนจึงลดลงตามลำดับจากร้อยละ ๒๐.๐๐ ในปี ๒๕๕๐ เป็นร้อยละ ๑๐.๙๐ ในปี ๒๕๕๖ คุณภาพชีวิตดีขึ้นในทุกๆ ด้าน โอกาสการได้รับการศึกษา บริการสาธารณสุข บริการสาธารณะและโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ และการคุ้มครองทางสังคม อื่นๆ รวมถึงการเข้าถึงทรัพยากรต่างๆ มีความครอบคลุมและมีคุณภาพดีขึ้นตามลำดับ ในขณะเดียวกันประเทศไทยก็มีความเป็นสากลมากขึ้น ความร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับนานาชาติทั้งในรูปของทวิภาคีและพหุภาคีเพื่อเป็นกลไกและช่องทางในการสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศก็มีความก้าวหน้าไปมาก รวมทั้งกรอบความร่วมมือที่ช่วยทำให้ประเทศไทยสามารถยกระดับมาตรฐานต่างๆ ไปสู่ระดับสากลก็มีความคืบหน้ามากขึ้น

นอกจากนั้น ประสบการณ์ในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจและการเงินในปี ๒๕๔๐ - ๒๕๔๑ ได้ส่งผลให้ภาครัฐและภาคเอกชนปรับตัวในการบริหารความเสี่ยงและสร้างภูมิคุ้มกัน ให้ดีขึ้นตามแนวทางการบริหารจัดการที่ดีอันได้แก่ การดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส รับผิดชอบและตรวจสอบได้อย่างเป็นระบบดีขึ้น มีการกำกับดูแลวินัยทางการเงินการคลังที่กำหนดกรอบของความยั่งยืนทางการเงินการคลังเป็นแนวปฏิบัติที่ดีขึ้นและฐานะการคลังมีความมั่นคงมากขึ้น และฐานะเงินสำรองระหว่างประเทศอยู่ในระดับสูง มีการปรับปรุงในเรื่องกฎหมายกฎระเบียบต่างๆ ให้มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบมากขึ้น มีการสร้างความเป็นธรรมให้กับกลุ่มต่างๆ สามารถ

คุ้มครองผู้บริโภคและประชาชนจากการถูกเอารัดเอาเปรียบได้ดีขึ้น ช่วยสร้างบรรยากาศของการแข่งขันในตลาด และสนับสนุนให้การดำเนินธุรกิจในประเทศไทยมีความสะดวกคล่องตัวมากขึ้น

แต่ประเทศไทยก็ยังมีจุดอ่อนในเชิงโครงสร้างหลายด้านทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง จุดอ่อนสำคัญของประเทศไทยได้แก่ โครงสร้างประชากรสูงอายุมากขึ้นตามลำดับ แต่คุณภาพคนโดยเฉลี่ยยังต่ำ และการออมไม่เพียงพอ ประเทศขาดแคลนแรงงานทั้งในกลุ่มทักษะฝีมือสูงและกลุ่มทักษะฝีมือระดับล่าง ผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยยังต่ำ ทั้งระบบเศรษฐกิจมีผลิตภาพการผลิตรวมต่ำ ต้องอาศัยการเพิ่มปริมาณเป็นแรงขับเคลื่อนหลัก ขณะที่โครงสร้างเศรษฐกิจมีส่วนภาคการค้าระหว่างประเทศต่อขนาดของเศรษฐกิจสูงกว่าเศรษฐกิจภายในประเทศมาก จึงมีความอ่อนไหวและผันผวนตามปัจจัยภายนอกเป็นสำคัญ ฐานการผลิตเกษตรและบริการมีผลิตภาพการผลิตต่ำ โดยที่การใช้องค์ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อการเพิ่มมูลค่ายังมีน้อย การลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาอย่างไม่เพียงพอ การวิจัยที่ดำเนินการไปแล้วไม่ถูกนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์เชิงเศรษฐกิจและสังคมได้อย่างคุ้มค่า การพัฒนานวัตกรรมมีน้อย สำหรับการดำเนินงานและการบริหารจัดการภาครัฐก็ยังขาดการบูรณาการจึงสิ้นเปลืองงบประมาณ การดำเนินงานเพื่อพัฒนามักขาดความต่อเนื่องประสิทธิภาพต่ำ ขาดความโปร่งใส และขาดความรับผิดชอบ ขณะที่ปัญหาคอร์รัปชันมีเป็นวงกว้าง การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบ ลอจิสติกส์ รวมทั้งการบริหารจัดการน้ำยังไม่เป็นระบบโครงข่ายที่สมบูรณ์และล่าช้า การบังคับใช้กฎหมายยังขาดประสิทธิผล และกฎระเบียบต่างๆ ล้าสมัยไม่ทันกับการเปลี่ยนแปลง คนไทยยังมีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม ไม่เคารพสิทธิผู้อื่นและไม่ยึดผลประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญขณะที่ความเหลื่อมล้ำและความแตกแยกในสังคมไทยยังเป็นปัญหาที่ท้าทายมาก รวมทั้งปัญหาในด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เผชิญกับภาวะขยะล้นเมืองและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลงในทุกด้าน

ทั้งนี้ ปัจจัยและเงื่อนไขภายในประเทศที่จะส่งผลกระทบต่ออนาคตการพัฒนาประเทศไทยที่สำคัญ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ ในระยะเวลา ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป จะมีนัยยะที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ กำลังคนในวัยเด็กและวัยแรงงานจะลดลง ผู้สูงอายุจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วย่อมส่งผลกระทบต่อศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ รูปแบบการใช้จ่ายการลงทุนและการออม ตลอดจนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ ความมั่นคงทางสังคมและคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ขณะเดียวกันประเทศไทยก็เผชิญกับข้อจำกัดด้านทรัพยากร ทั้งด้านแรงงานและทรัพยากรธรรมชาติที่มีนัยยะต่อต้นทุนการผลิตและสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของประชาชนนอกจากนั้นปัญหาความเหลื่อมล้ำในมิติต่างๆ ก็มีนัยยะต่อการสร้างความสามัคคีสมานฉันท์ในสังคม ข้อจำกัดต่อการยกระดับศักยภาพทุนมนุษย์ ความจำเป็นในการลงทุนเพื่อยกระดับบริการทางสังคมและโครงสร้างพื้นฐานที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึง และการปฏิรูปกฎระเบียบและกฎหมายที่ทำให้เกิดความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำ และที่สำคัญเงื่อนไขจากเป็นที่ต้องปรับตัวคือ การแก้ปัญหาความอ่อนแอของการบริหารราชการแผ่นดินที่ทำให้จำเป็นต้องเร่งปฏิรูประบบราชการและการเมืองเพื่อให้เกิดการบริหารราชการที่ดี

โครงสร้างที่เป็นจุดอ่อนและการบริหารจัดการที่ขาดประสิทธิภาพและความโปร่งใสดังกล่าว จะส่งผลให้ประเทศไทยยังต้องเผชิญกับแรงกดดันและความเสี่ยงมากขึ้นภายใต้สถานการณ์ที่กระแสโลกาภิวัตน์เข้มข้นขึ้น เป็นโลกไร้พรมแดนอย่างแท้จริง โดยที่การเคลื่อนย้ายของผู้คน สินค้าและบริการ เงินทุน องค์ความรู้ เทคโนโลยี ข้อมูลและข่าวสารต่างๆ เป็นไปอย่างเสรี ส่งผลให้การแข่งขันในตลาดโลกรุนแรงขึ้นโดยที่ประเทศต่างๆ เร่งผลักดันการเพิ่มผลิตภาพและการพัฒนานวัตกรรมเพื่อการแข่งขัน ขณะเดียวกันความเสี่ยงและข้อจำกัดที่เกิดจากสภาพภูมิอากาศผันผวนรุนแรงต่อการดำเนินธุรกิจและการดำเนินชีวิตของผู้คนก็เพิ่มขึ้น กฎเกณฑ์และกฎระเบียบของสังคมโลกจึงมีความเข้มงวดมากขึ้นทั้งในเรื่องการปลดปล่อยมลพิษ สิทธิมนุษยชน และกฎระเบียบทางการเงิน เป็นต้นเงื่อนไขต่างๆ ดังกล่าวจะเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องปรับตัวและมีการบริหารความเสี่ยงอย่างชาญฉลาดมากขึ้น โดยที่การปรับตัวจะต้องหยั่งรากลึกลงไปถึงการเปลี่ยนแปลงในเชิงโครงสร้างเพื่อแก้จุดอ่อนและควบคู่ไปกับการสร้างกลไกเชิงรุกให้จุดแข็งของประเทศเป็นประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนส่วนใหญ่ของ

ประเทศ ซึ่งหากไม่สามารถแก้ปัญหาและปฏิรูปให้สัมฤทธิ์ผลได้ในระยะ ๔ - ๕ ปีต่อจากนี้ไป ประเทศไทยจะสูญเสียความสามารถในการแข่งขัน รายได้เฉลี่ยของประชาชนจะไม่สามารถยกระดับให้ดีขึ้นได้ คุณภาพคนโดยเฉลี่ยจะยังต่ำ และปัญหาความเหลื่อมล้ำจะรุนแรงขึ้น รวมทั้งทรัพยากรจะร่อยหรอเสื่อมโทรมลงไปอีก และในที่สุดการพัฒนาประเทศจะไม่สามารถยั่งยืนไปได้ในระยะยาว

ทั้งนี้ เจอนไขในปัจจุบันและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตในทุกมิติจะส่งผลกระทบต่ออนาคตการพัฒนาประเทศไทยอย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะในเชิงโครงสร้างทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศ ทั้งที่เป็นจุดแข็งและเป็นจุดอ่อนที่จะต้องเผชิญและผสมผสานกับปัจจัยภายนอกและก่อให้เกิดทั้งโอกาสและความเสี่ยงในหลากหลายมิติ การที่ประเทศไทยจะสามารถแสวงหาโอกาสจากการพัฒนาของโลกและรับมือกับภัยคุกคามเหล่านั้นได้นั้น จำเป็นจะต้องมีการวิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตอย่างรอบด้านขณะเดียวกันต้องวิเคราะห์ศักยภาพภายในประเทศ เพื่อเตรียมความพร้อมของประเทศต่อการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น โดยที่ประเทศไทยต้องปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่เพื่อให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลกยืดหยุ่นปรับตัวได้เร็ว สามารถรับมือกับความเสี่ยงและภัยคุกคามแบบใหม่ได้ และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมาสร้างประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้ ไม่ว่าจะเป็นการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคม การลงทุนเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรมการดำรงชีวิตการทำงาน และการเรียนรู้ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการดำเนินการร่วมกันอย่างเป็นเอกภาพมีการจัดลำดับความสำคัญและแบ่งหน้าที่รับผิดชอบอย่างชัดเจนของผู้ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหานั้นๆ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวจะต้องกำหนดเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในระยะยาว เพื่อกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายการพัฒนาประเทศและกรอบการทำงานของภาคส่วนต่างๆ เพื่อให้ขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้

ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมเพื่อแก้ไขจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ เพื่อให้บรรลุซึ่งเป้าหมายการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติในการที่จะให้ประเทศไทยมีความมั่นคงในทุกด้าน คนในชาติมีคุณภาพชีวิตที่ดีและมั่งคั่ง และประเทศสามารถพัฒนาไปได้อย่างยั่งยืน ทั้งนี้การวิเคราะห์ที่ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและข้อจำกัดรวมทั้งความเสี่ยงของประเทศ จะนำไปสู่การกำหนดตำแหน่งเชิงยุทธศาสตร์และเป้าหมายของประเทศที่ชัดเจนและได้รับการยอมรับร่วมกันในสังคมไทยที่จะส่งผลให้เกิดการผนึกกำลังและระดมทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพในการขับเคลื่อนการพัฒนาไปในทิศทางที่สอดคล้องกัน การดำเนินการมีบูรณาการและเป็นเอกภาพภายใต้การมองภาพอนาคตของประเทศที่เป็นภาพเดียวกัน

อย่างไรก็ตามในช่วงที่ผ่านมา ประเทศไทยมิได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ประเทศ เป้าหมายและยุทธศาสตร์ของประเทศในระยะยาว การบริหารราชการแผ่นดินของฝ่ายบริหารจึงให้ความสำคัญกับนโยบายพรรคการเมืองหรือนโยบายของรัฐบาลซึ่งเมื่อมีการเปลี่ยนรัฐบาลก็ทำให้การดำเนินนโยบายขาดความต่อเนื่อง ถือเป็นการสูญเสียโอกาสและสิ้นเปลืองทรัพยากรของประเทศ ดังนั้น เพื่อเป็นการปฏิรูประบบการบริหารราชการแผ่นดินของประเทศไทยให้มีเป้าหมายการพัฒนาในระยะยาว

และเพื่อเป็นการกำหนดให้ฝ่ายบริหารมีความรับผิดชอบที่จะต้องขับเคลื่อนประเทศไปสู่เป้าหมายที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันและเป็นเอกภาพ ประเทศไทยจำเป็นต้องมี “ยุทธศาสตร์ชาติ” ซึ่งภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเทศไทยต้องปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่ เพื่อให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลกยืดหยุ่นปรับตัวได้เร็ว สามารถรับมือกับความเสี่ยงและภัยคุกคามแบบใหม่ได้ และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมาสร้างประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้ จะต้องมีการกำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมายของประเทศ และทิศทางในการขับเคลื่อนประเทศให้สอดคล้องกับประเด็นการเปลี่ยนแปลงและความท้าทายต่างๆ ของบริบทโลก และบริบทการพัฒนาภายในประเทศ

การกำหนดให้มี “ยุทธศาสตร์ชาติ” เพื่อเป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศในระยะยาว พร้อมกับการปฏิรูปและการพัฒนาระบบและกลไกการบริหารราชการแผ่นดินในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจัง จะช่วยยกระดับคุณภาพของประเทศไทยในทุกภาคส่วนและนำพาประเทศไทยให้หลุดพ้นหรือบรรเทาความรุนแรงของสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ทั้งปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาความเหลื่อมล้ำ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน และปัญหาความขัดแย้งในสังคม รวมถึงสามารถรับมือกับภัยคุกคามและบริหารจัดการกับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถเปลี่ยนผ่านประเทศไทยไปพร้อมๆ กับการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ใหม่ของโลกได้ซึ่งจะทำให้ประเทศไทยยังคงรักษาบทบาทสำคัญในเวทีโลก สามารถดำรงรักษาความเป็นชาติที่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และคนไทยในประเทศมีความอยู่ดีมีสุขอย่างถ้วนหน้ากัน

สาระสำคัญของยุทธศาสตร์ชาติซึ่งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติกำลังดำเนินการยกร่างอยู่ในขณะนี้ ประกอบด้วยวิสัยทัศน์และเป้าหมายของชาติที่คนไทยทุกคนต้องการบรรลุร่วมกันรวมทั้งนโยบายแห่งชาติและมาตรการเฉพาะ ซึ่งเป็นแนวทาง ทิศทางและวิธีการที่ทุกองค์กรและคนไทยทุกคนต้องมุ่งดำเนินการไปพร้อมกัน อย่างประสานสอดคล้อง เพื่อให้บรรลุซึ่งสิ่งที่คนไทยทุกคนต้องการ คือประเทศไทยมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ในทุกสาขาของกำลังอำนาจแห่งชาติ อันได้แก่ การเมืองภายในประเทศ การเมืองต่างประเทศ เศรษฐกิจ สังคมจิตวิทยา การทหาร วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการพลังงาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร

๒.๒ วิสัยทัศน์

วิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ทั้งนี้วิสัยทัศน์ดังกล่าวจะต้องสนองตอบต่อผลประโยชน์แห่งชาติ อันได้แก่การมีเอกราช อธิปไตย และบูรณภาพแห่งเขตอำนาจรัฐ การดำรงอยู่อย่างมั่นคง ยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติ การดำรงอยู่อย่างมั่นคงของชาติและประชาชนจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ การอยู่ร่วมกันในชาติอย่างสันติสุขเป็นปึกแผ่นมีความมั่นคงทางสังคมท่ามกลางพหุสังคมและการมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ความเจริญเติบโตของชาติความเป็นธรรมและความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ความยั่งยืนของฐานทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางพลังงานและอาหารความสามารถในการรักษาผลประโยชน์ของชาติภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสถานะแวดล้อมระหว่างประเทศและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติประสานสอดคล้องกัน ด้านความมั่นคงในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลกอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรี ไม่เป็นภาระของโลกและสามารถเกื้อกูลประเทศที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจที่ดียิ่งกว่า

อนาคตประเทศไทย ปี ๒๕๗๙ : ร่วมมือกันขับเคลื่อนประเทศให้ก้าวไปสู่.....

เศรษฐกิจและสังคมไทยมีการพัฒนาอย่างมั่นคงและยั่งยืน โดยสถาบันหลักของชาติดำรงอยู่อย่างมั่นคงเป็นจุดยึดเหนี่ยวของสังคม มีความสามัคคีของคนในชาติ มีความสงบและอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขในทุกพื้นที่ และมีระดับรายได้ในกลุ่มประเทศรายได้สูง มีความเป็นธรรมในสังคมและความเหลื่อมล้ำลดลงในทุกมิติ ประเทศไทยมีบทบาทสำคัญในภูมิภาคและโลก

คนไทย
มีทักษะ
ความ
รู้
สําคัญ
ในการ
ประกอบ
อาชีพ

ระบบเศรษฐกิจมีความเป็นชาติดีการคำนึงฐานการขยายตัวของการค้าส่งค้าปลีกและเศรษฐกิจดิจิทัลที่เข้มข้นขึ้น มีการเติบโตอย่างมีคุณภาพ กระจายฐานการผลิตและบริการไปในพื้นที่ต่างๆ อย่างทั่วถึง มีเสถียรภาพ แข่งขันบนฐานการพัฒนานวัตกรรม และมีการผลิต บริการ และลงทุนที่เชื่อมโยงในอาเซียน เพื่อให้ประเทศไทยเข้าสู่การมีรายได้สูงภายในปี ๒๕๗๙ และเข้าสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว โดย

• **ภาคเกษตร** เป็นฐานการผลิต bio-bases ที่สำคัญ เป็นฐานการผลิตอาหารที่มั่นคงและปลอดภัย และเป็นฐานการผลิตที่มีประสิทธิภาพการผลิตสูง มีระบบบริหารจัดการที่ดีด้านประมง

• **ภาคอุตสาหกรรม** ฐานอุตสาหกรรมเดิมมีศักยภาพสูงขึ้น มีอุตสาหกรรมอนาคตที่ได้รับการพัฒนาให้เป็นฐานรายได้ใหม่ โดยมุ่งสู่การเป็น ศูนย์กลางการผลิต การค้า และการลงทุนในอนุภูมิภาคและภูมิภาคอาเซียน เช่น ศูนย์การผลิตรถยนต์และชิ้นส่วนและศูนย์ทดสอบและวิจัยพัฒนา

รถยนต์และชิ้นส่วนของเอเชีย ศูนย์กลางการผลิตพลังงาน/วัสดุชีวภาพของภูมิภาคอาเซียน ศูนย์กลางการผลิตอุตสาหกรรมดิจิทัล เป็นต้น

• **ภาคบริการ** ธุรกิจบริการเดิมได้รับการพัฒนายกระดับคุณภาพและศักยภาพให้สูงขึ้น เช่น การขนส่ง ทั้งทางบก ทางอากาศ และทางทะเล และ ส่งเสริมธุรกิจบริการอนาคตให้เป็นฐานรายได้ใหม่ โดยมุ่งสู่การเป็นศูนย์กลางการลงทุนและการให้บริการของภูมิภาคอาเซียน เช่น ศูนย์กลางการ ให้บริการสุขภาพของภูมิภาคอาเซียน เมืองหลวงแห่งการท่องเที่ยวและบริการของอาเซียน ศูนย์บริการทางการเงิน การศึกษานานาชาติ และ

บริการด้านโลจิสติกส์ เป็นต้น

วิสัยทัศน์ : “ประเทศมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”

ความมั่นคง

- **การมีความมั่นคงปลอดภัย** จากภัยและการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศในทุกระดับ ทั้งระดับประเทศ สังคม ชุมชน ครอบครัว และปัจเจกบุคคล และ**มีความมั่นคงในทุกมิติ** ทั้งมิติเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และการเมือง
- **ประเทศ** มีความมั่นคงในเอกราชและอธิปไตย มีสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ที่เข้มแข็งเป็นศูนย์กลางและเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชน ระบบการเมืองที่มั่นคงเป็นกลางที่นำไปสู่การบริหารประเทศที่ต่อเนื่องและโปร่งใสตามหลักธรรมาภิบาล
- **สังคม** มีความปรองดองและความสามัคคี สามารถมีกำลังเพื่อพัฒนาประเทศ **ชุมชน** มีความเข้มแข็ง **ครอบครัว** มีความอบอุ่น
- **ประชาชน** มีความมั่นคงในชีวิต มีงานและรายได้ที่มั่นคงพอเพียงกับการดำรงชีวิต มีที่อยู่อาศัยและความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน
- **ฐานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม** มีความมั่นคงของอาหาร พลังงาน และน้ำ

ความมั่งคั่ง

- **ประเทศไทยมีการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง** ยกฐานะเป็นประเทศในกลุ่มประเทศรายได้สูง ความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาลดลง ประชากรได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันมากขึ้น
- **เศรษฐกิจมีความสามารถในการแข่งขันสูง** สามารถสร้างรายได้ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ สร้างฐานเศรษฐกิจและสังคมแห่งอนาคต และเป็นจุดสำคัญของการเชื่อมโยงในภูมิภาคทั้งการคมนาคมขนส่ง การผลิต การค้า การลงทุน และการทำธุรกิจ มีบทบาทสำคัญในระดับภูมิภาคและระดับโลก เกิดสายสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการค้าอย่างมีพลัง
- **ความสมบูรณ์ในทุนที่จะสามารถสร้างการพัฒนาต่อเนื่อง** ได้แก่ ทุนมนุษย์ ทุนทางปัญญา ทุนทางการเงิน ทุนที่เป็นเครื่องมือเครื่องจักร ทุนทางสังคม และทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ความยั่งยืน

- **การพัฒนาที่สามารถสร้างความเจริญ** รายได้ และคุณภาพชีวิตของประชาชนให้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่ไม่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติเกินพอดี ไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมจนเกินความสามารถในการรองรับและเยียวยาของระบบนิเวศน์
- **การผลิตและการบริโภคเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม** และสอดคล้องกับกฎระเบียบของประชาคมโลกซึ่งเป็นที่ยอมรับร่วมกัน ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีคุณภาพดีขึ้น คนมีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความเอื้ออาทร เลือกละทิ้งขยะไปอย่างเหมาะสม
- **มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืน** ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วน เพื่อการพัฒนาในทุกระดับอย่างสมดุล มีเสถียรภาพ และยั่งยืน
- **ประชาชนทุกภาคส่วนในสังคม** ยึดถือและปฏิบัติตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

๒.๓ ยุทธศาสตร์ชาติ

ในการที่จะบรรลุวิสัยทัศน์และทำให้ประเทศไทยพัฒนาไปสู่อนาคตที่พึงประสงค์นั้น จำเป็นจะต้องมีการวางแผนและกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาในระยะยาว และกำหนดแนวทางการพัฒนาของทุกภาคส่วนให้ขับเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกัน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ชาติในระยะยาว เพื่อถ่ายทอดแนวทางการพัฒนาสู่การปฏิบัติในแต่ละช่วงเวลาอย่างต่อเนื่องและมีการบูรณาการ และสร้างความเข้าใจถึงอนาคตของประเทศไทยร่วมกัน และเกิดการรวมพลังของทุกภาคส่วนในสังคมทั้งประชาชน เอกชน ประชาสังคมในการขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติและบรรลุวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืนเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือคติพจน์ประจำชาติ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อให้ประเทศมีขีดความสามารถในการแข่งขัน มีรายได้สูงอยู่ในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว คนไทยมีความสุข อยู่ดี กินดี สังคมมีความมั่นคงเสมอภาคและเป็นธรรม ซึ่งยุทธศาสตร์ชาติที่จะใช้เป็นกรอบแนวทางการพัฒนาในระยะ ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป จะประกอบด้วย ๖ ยุทธศาสตร์ ได้แก่

- (๑) ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง
- (๒) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน
- (๓) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน
- (๔) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม
- (๕) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ
- (๖) ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ โดยมีสาระสำคัญของแต่ละยุทธศาสตร์ สรุปได้ ดังนี้

๒.๓.๑ ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง มีเป้าหมายทั้งในการสร้างเสถียรภาพภายในประเทศและช่วยลดและป้องกันภัยคุกคามจากภายนอก รวมทั้งสร้างความเชื่อมั่นในกลุ่มประเทศอาเซียนและประชาคมโลกที่มีต่อประเทศไทย กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
- (๒) การปฏิรูปกลไกการบริหารประเทศและพัฒนาความมั่นคงทางการเมือง ขจัดคอร์รัปชัน สร้างความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม
- (๓) การรักษาความมั่นคงภายในและความสงบเรียบร้อยภายใน ตลอดจนการบริหารจัดการความมั่นคงชายแดนและชายฝั่งทะเล
- (๔) การพัฒนาระบบ กลไก มาตรการและความร่วมมือระหว่างประเทศทุกระดับ และรักษาดุลยภาพความสัมพันธ์กับประเทศมหาอำนาจ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาความมั่นคงรูปแบบใหม่
- (๕) การพัฒนาเสริมสร้างศักยภาพการผนึกกำลังป้องกันประเทศ การรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านและมิตรประเทศ
- (๖) การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติและระบบบริหารจัดการภัยพิบัติ รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- (๗) การปรับกระบวนการทำงานของกลไกที่เกี่ยวข้องจากแนวดิ่งสู่แนวนอนมากขึ้น

๒.๓.๒ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน เพื่อให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาไปสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ซึ่งจำเป็นต้องยกระดับผลิตภาพการผลิตและการใช้นวัตกรรมในการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันและการพัฒนาอย่างยั่งยืนทั้งในสาขาอุตสาหกรรม เกษตรและบริการ การสร้างความมั่นคงและปลอดภัยด้านอาหาร การเพิ่มขีดความสามารถทางการค้าและการเป็นผู้ประกอบการ รวมทั้งการพัฒนาฐานเศรษฐกิจแห่งอนาคต ทั้งนี้ภายใต้กรอบการปฏิรูปและพัฒนาปัจจัยเชิงยุทธศาสตร์ทุกด้าน อันได้แก่โครงสร้างพื้นฐานและระบบลอจิสติกส์ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม การพัฒนาทุนมนุษย์ และการบริหารจัดการทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การพัฒนาสมรรถนะทางเศรษฐกิจ ได้แก่การรักษาเสถียรภาพเศรษฐกิจและสร้างความเชื่อมั่น การส่งเสริมการค้าและการลงทุนที่อยู่บนการแข่งขันที่เป็นธรรมและรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนการพัฒนาประเทศสู่ความเป็นชาติการค้าเพื่อให้ได้ประโยชน์จากห่วงโซ่มูลค่าในภูมิภาค และเป็นการยกระดับไปสู่ส่วนบนของห่วงโซ่มูลค่ามากขึ้น

(๒) การพัฒนาภาคการผลิตและบริการ บนฐานของการพัฒนานวัตกรรมและมีความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยมีการใช้ดิจิทัลและการค้าที่เข้มข้นเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและขยายกิจกรรมการผลิตและบริการ โดยมุ่งสู่ความเป็นเลิศในระดับโลกและในระดับภูมิภาคในอุตสาหกรรมหลายสาขา และในภาคบริการที่หลากหลายตามรูปแบบการดำเนินชีวิตและการดำเนินธุรกิจที่เปลี่ยนไป รวมทั้งเป็นแหล่งอาหารคุณภาพ สะอาด และปลอดภัยของโลก

- ภาคเกษตร โดยเสริมสร้างฐานการผลิตให้เข้มแข็งและยั่งยืน เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคเกษตรส่งเสริมเกษตรกรรายย่อยให้ปรับไปสู่การทำเกษตรยั่งยืนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและรวมกลุ่มเกษตรกรในการพัฒนาอาชีพที่เข้มแข็ง และการพัฒนาสินค้าเกษตรที่มีศักยภาพและอาหารคุณภาพ สะอาด และปลอดภัย

- ภาคอุตสาหกรรม โดยพัฒนาอุตสาหกรรมศักยภาพ ยกย่องการพัฒนาอุตสาหกรรมปัจจุบันที่มีศักยภาพสูง และพัฒนาอุตสาหกรรมอนาคตที่มีศักยภาพ โดยใช้ดิจิทัลและการค้ามาเพิ่มมูลค่า และยกระดับห่วงโซ่มูลค่าในระดับสูงขึ้น

- ภาคบริการ โดยขยายฐานการบริการให้มีความหลากหลาย มีความเป็นเลิศ และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยการยกระดับบริการที่เป็นฐานรายได้เดิม เช่น การท่องเที่ยว และพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการให้บริการสุขภาพ ธุรกิจบริการด้านการเงินและธุรกิจบริการที่มีศักยภาพอื่นๆ เป็นต้น

(๓) การพัฒนาผู้ประกอบการและเศรษฐกิจชุมชน พัฒนาทักษะผู้ประกอบการ ยกระดับผลิตภาพแรงงานและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สู่สากล และพัฒนาวิสาหกิจชุมชนและสถาบันเกษตรกร

(๔) การพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษและเมืองพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน และพัฒนาระบบเมืองศูนย์กลางความเจริญ จัดระบบผังเมืองที่มีประสิทธิภาพและมีส่วนร่วม มีการจัดการสิ่งแวดล้อมเมือง และโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจที่สอดคล้องกับศักยภาพ

(๕) การลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ในด้านการขนส่ง ด้านพลังงาน ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารและการวิจัยและพัฒนา

(๖) การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและเศรษฐกิจโลกสร้างความเป็นหุ้นส่วนการพัฒนากับนานาชาติ ส่งเสริมความร่วมมือกับนานาชาติในการสร้างความมั่นคงด้านต่างๆ เพิ่มบทบาทของไทยในองค์กรระหว่างประเทศ รวมถึงสร้างองค์ความรู้ด้านการต่างประเทศ

๒.๓.๓ ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน เพื่อพัฒนาคนและสังคมไทยให้เป็นรากฐานที่แข็งแกร่งของประเทศมีความพร้อมทางกาย ใจ สติปัญญา ความเป็นสากล มีทักษะการคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล มีระเบียบวินัย เคารพกฎหมาย มีคุณธรรมจริยธรรม รู้คุณค่าความเป็นไทย มีครอบครัวที่มั่นคง กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิตให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ
- (๒) การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียม และทั่วถึง
- (๓) การปลูกฝังระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรมค่านิยมที่พึงประสงค์
- (๔) การสร้างเสริมให้คนมีสุขภาวะที่ดี
- (๕) การสร้างความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวไทยเสริมสร้างบทบาทของสถาบันครอบครัวในการบ่มเพาะจิตใจให้เข้มแข็ง

๒.๓.๔ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม เพื่อเร่งกระจายโอกาสการพัฒนาและสร้างความมั่นคงให้ทั่วถึง ลดความเหลื่อมล้ำไปสู่สังคมที่เสมอภาคและเป็นธรรม กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การสร้างความมั่นคงและการลดความเหลื่อมล้ำทางด้านเศรษฐกิจและสังคม
- (๒) การพัฒนาระบบบริการและระบบบริหารจัดการสุขภาพ
- (๓) การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีวิตในสังคมสูงวัย
- (๔) การสร้างความเข้มแข็งของสถาบันทางสังคมทุนทางวัฒนธรรมและความเข้มแข็งของชุมชน
- (๕) การพัฒนาการสื่อสารมวลชนให้เป็นกลไกในการสนับสนุนการพัฒนา

๒.๓.๕ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อเร่งอนุรักษ์ฟื้นฟูและสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ และมีความมั่นคงด้านทรัพยากรน้ำ รวมทั้งมีความสามารถในการป้องกันผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติธรรมชาติ และพัฒนามุ่งสู่การเป็นสังคมสีเขียว กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การจัดระบบอนุรักษ์ ฟื้นฟูและป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ

(๒) การวางระบบบริหารจัดการน้ำให้มีประสิทธิภาพทั้ง ๒๕ ลุ่มน้ำ เน้นการปรับระบบการบริหารจัดการอุทกภัยอย่างบูรณาการ

(๓) การพัฒนาและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๔) การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๕) การร่วมลดปัญหาโลกร้อนและปรับตัวให้พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๖) การใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และนโยบายการคลังเพื่อสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๖ ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบ การบริหารจัดการภาครัฐ เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐมีขนาดที่เหมาะสมกับบทบาทภารกิจ มีสมรรถนะสูง มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลกระจายบทบาทภารกิจไปสู่ท้องถิ่นอย่างเหมาะสม มีธรรมาภิบาลกรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การปรับปรุงโครงสร้าง บทบาท ภารกิจของหน่วยงานภาครัฐ ให้มีขนาดที่เหมาะสม

(๒) การวางระบบบริหารราชการแบบบูรณาการ

(๓) การพัฒนาระบบบริหารจัดการกำลังคนและพัฒนาบุคลากรภาครัฐ

(๔) การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ

(๕) การปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่างๆ ให้ทันสมัย เป็นธรรมและเป็นสากล

(๖) การพัฒนาระบบการให้บริการประชาชนของหน่วยงานภาครัฐ

(๗) การปรับปรุงการบริหารจัดการรายได้และรายจ่ายของภาครัฐ

๒.๔ กลไกการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนา

ยุทธศาสตร์ชาติจะเป็นแผนแม่บทหลักในการพัฒนาประเทศเพื่อให้ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ ใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ อาทิ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนเฉพาะด้านต่างๆ เช่น ด้านความมั่นคง เศรษฐกิจ การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ฯลฯ แผนปฏิบัติการในระดับกระทรวงและในระดับพื้นที่ ให้มีความสอดคล้องกันตามห้วงเวลานอกจากนี้ยุทธศาสตร์ชาติจะใช้เป็นกรอบในการจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรอื่นๆ ของประเทศ เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างมีเอกภาพ ให้บรรลุเป้าหมาย โดยจะต้องอาศัยการประสานความร่วมมือจากหลายภาคส่วน ภายใต้ระบบประชาธิปไตย คือ ความร่วมมือของภาครัฐภาคเอกชน ภาคประชาชนและประชาสังคม ทั้งนี้ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยจะได้มีการกำหนดเกี่ยวกับบทบาทของยุทธศาสตร์ชาติและแนวทางในการนำยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ เพื่อที่ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ จะสามารถขับเคลื่อนการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและบูรณาการ

๒.๕ ปัจจัยความสำเร็จของยุทธศาสตร์ชาติ

๒.๕.๑ สาระของยุทธศาสตร์ชาติ กำหนดวิสัยทัศน์ระยะยาวที่ชัดเจน มีการกำหนดเป้าหมายและภาพในอนาคตของประเทศที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับ รับรู้ และยอมรับเป็นเจ้าของร่วมกันสามารถถ่ายทอดเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ สู่เป้าหมายเฉพาะด้านต่างๆ ตามระยะเวลาเป็นช่วงๆ ของหน่วยงานปฏิบัติได้ และมีการกำหนดตัวชี้วัดที่สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ได้

๒.๕.๒ ระบบและกฎหมาย มีกฎหมายรองรับ มีกลไกเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนในระดับต่างๆ เพื่อให้ส่วนราชการนำยุทธศาสตร์ชาติไปปฏิบัติ รวมทั้งกรอบกฎหมายด้านการจัดสรรงบประมาณ ให้สามารถระดมทรัพยากรเพื่อผลักดันขับเคลื่อนการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีบูรณาการ และกรอบกฎหมายที่จะกำหนดให้การดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติมีความต่อเนื่อง รวมทั้งมีระบบการติดตามและประเมินผลอย่างเป็นระบบในทุกระดับ

๒.๕.๓ กลไกสู่การปฏิบัติ มีกลไกที่สอดรับ/สอดคล้องตั้งแต่ระดับการจัดท่ายุทธศาสตร์ การนำไปสู่การปฏิบัติ และการติดตามประเมินผล รวมทั้งมีกลไกในการกำกับดูแล บริหารจัดการและการขับเคลื่อน

ยุทธศาสตร์ชาติสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและหน่วยงานปฏิบัติจะต้องมีความเข้าใจ สามารถกำหนดแผนงานโครงการให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ

๑.๒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒

การจัดทำแผนพัฒนาสี่ปีขององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้วมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์พัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยแผนยุทธศาสตร์การพัฒนายจะต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แต่ทั้งนี้ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙) ได้สิ้นสุดลงและการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ อยู่ระหว่างการดำเนินการและยังไม่ประกาศใช้ แต่ได้กำหนดทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ เอาไว้แล้ว

ดังนั้น เพื่อให้การจัดทำแผนพัฒนาสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔) ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้วมีความสอดคล้องกับทิศทางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ องค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว จึงได้นำทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติดังกล่าวมาประกอบในการจัดทำแผนพัฒนาสามปีให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว ซึ่งทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ มีรายละเอียดดังนี้

๑. กรอบแนวคิดและหลักการ

ในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) ประเทศไทยจะยังคงประสบภาวะแวดล้อมและบริบทของการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ อาทิ กระแสการเปิดเศรษฐกิจเสรี ความท้าทายของเทคโนโลยีใหม่ๆ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ การเกิดภัยธรรมชาติที่รุนแรง ประกอบกับสภาพการณ์ด้านต่างๆ ทั้งเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศในปัจจุบันที่ยังคงประสบปัญหาในหลายด้าน เช่น ปัญหาผลิตภาพการผลิตความสามารถในการแข่งขัน คุณภาพการศึกษา ความเหลื่อมล้ำทางสังคม เป็นต้น ทำให้การพัฒนาในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ จึงจำเป็นต้องยึดกรอบแนวคิดและหลักการในการวางแผนที่สำคัญ ดังนี้

- (๑) การเชื่อมั่นและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
- (๒) คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม
- (๓) การสนับสนุนและส่งเสริมแนวคิดการปฏิรูปประเทศ และ
- (๔) การพัฒนาสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

๒. สถานะของประเทศ

๒.๑ ด้านเศรษฐกิจ

๒.๑.๑ ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ เริ่มแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดในการขยายตัวทางเศรษฐกิจ แม้ว่าเศรษฐกิจของไทยในระยะที่ผ่านมา (ยกเว้นช่วงวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ ปี ๒๕๔๐-๒๕๔๑) จะขยายตัวได้ดีเฉลี่ยประมาณร้อยละ ๕ ต่อปี จนทำให้รายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capital) ในปี ๒๕๕๗ มาอยู่ที่ประมาณ ๑๙๖,๒๔๐ บาท หรือประมาณ ๖,๐๔๑ ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปี ซึ่งทำให้ประเทศไทยได้ขยับฐานะขึ้นมาเป็นประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง (Upper Middle Income Country) แต่ในระยะ ๘ ปีที่ผ่านมาการขยายตัวทางเศรษฐกิจชะลอตัวลงและมีความผันผวน โดยขยายตัวเฉลี่ยเพียงร้อยละ ๓.๒ ชะลอจากร้อยละ ๕.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ ซึ่งต่ำกว่าศักยภาพของระบบเศรษฐกิจและต่ำกว่าระดับที่จะทำให้ประเทศไทยหลุดจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางในระยะเวลาอันควร โดยสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งมาจากการชะลอตัวของ

การลงทุนโดยรวมอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จาก สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product : GDP) ลดลงจากร้อยละ ๔๑.๓ ในช่วงปี ๒๕๓๔ - ๒๕๓๙ เป็นร้อยละ ๒๕.๕ ในช่วงปี ๒๕๔๓ - ๒๕๕๗ นอกจากนี้ เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค จะพบว่าอัตราการขยายตัวของการลงทุนของไทยโดยเฉลี่ยในช่วงปี ๒๕๔๓ - ๒๕๕๗ อยู่ที่ประมาณร้อยละ ๔.๙ ต่ำกว่าสิงคโปร์และมาเลเซียซึ่งมีระดับการพัฒนาที่สูงกว่าไทย

๒.๒.๒ การปรับโครงสร้างการผลิตสู่ประเทศรายได้ปานกลางขั้นสูง แต่ความสามารถในการแข่งขันเริ่มลดลง โครงสร้างการผลิตของไทยได้เปลี่ยนผ่านจากภาคเกษตรไปสู่ภาคอุตสาหกรรมและบริการมากขึ้น (สัดส่วนของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการในปี ๒๕๕๓ ที่ระดับร้อยละ ๙.๙ ๒๕.๔ และ ๖๔.๗ เป็นร้อยละ ๗.๒ ๒๘.๕ และ ๖๔.๓ ในปี ๒๕๕๗ ตามลำดับ) โดยภาคอุตสาหกรรมได้มีการส่งสมองค์ความรู้และเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง ทำให้มีการพัฒนาจากอุตสาหกรรมขั้นปฐมภายใต้การบริหารจัดการของเงินทุนต่างชาติมาเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐาน (Supporting Industry) และอุตสาหกรรมที่มีเทคโนโลยีสูงขึ้นภายใต้เครือข่ายของบริษัทแม่ในต่างชาติและของนักลงทุนไทยที่มีสัดส่วนสูงขึ้น จนประเทศไทยกลายเป็นประเทศรายได้ปานกลางขั้นสูง ขณะเดียวกันก็มีการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคเกษตรไปยังภาคอุตสาหกรรมและบริการที่มีประสิทธิภาพการผลิตสูงกว่า ทำให้ผลิตภาพแรงงานในระยะที่ผ่านมายังเพิ่มในระดับที่น่าพอใจแต่การชะลอตัวของกำลังแรงงานและการเพิ่มผลิตภาพการผลิตของกำลังแรงงานเป็นไปอย่างล่าช้า ประกอบกับผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (Total Factor Productivity : TFP) ที่ลดลงทำให้ความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศในระยะหลังลดลง ซึ่งสะท้อนมาที่ปริมาณการส่งออกรวมขยายตัวช้าลงจากร้อยละ ๙.๗ ต่อปีในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๔๙) เป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๑ ในช่วง ๓ ปีของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙)

๒.๑.๓ ผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (TFP) ยังคงอยู่ในระดับต่ำทำให้ขาดพลังในการขับเคลื่อนการขยายตัวทางเศรษฐกิจให้หลุดพ้นจากการเป็นประเทศรายได้ปานกลาง ซึ่งต้องอาศัยการผลิตที่มีเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตที่เป็นของตนเองมากขึ้น แม้ว่าการขยายตัวของผลิตภาพการผลิตรวมในช่วงก่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ จะอยู่ในระดับที่น่าพอใจก็ตาม แต่มีแนวโน้มลดลงในระยะ ๘ ปี ที่ผ่านมา และยังคงมีความล่าช้าเมื่อเทียบกับประเทศที่เริ่มพัฒนาประเทศในช่วงเวลาเดียวกันและสามารถยกระดับการพัฒนาประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงในช่วงก่อนหน้านี้ ทั้งนี้การขยายตัวของผลิตภาพการผลิตรวม ลดลงจากร้อยละ ๓.๓๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ เป็นร้อยละ ๒.๐๕ ในช่วงครึ่งแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ทำให้ประเทศไทยจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตเพิ่มการลงทุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของระบบเศรษฐกิจ และเพิ่มแรงขับเคลื่อนจากผลิตภาพการผลิตของปัจจัยแรงงาน

๒.๑.๔ การลดลงของความแข็งแกร่งด้านเสถียรภาพทางเศรษฐกิจจะเป็นอุปสรรคต่อการแก้ไขปัญหาเชิงโครงสร้าง การรองรับเงื่อนไขในระบบเศรษฐกิจโลก และการดำเนินนโยบายและการบริหารจัดการเศรษฐกิจในอนาคต แม้ว่าเศรษฐกิจไทยจะประสบปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจรุนแรงถึงสองครั้งในปี ๒๕๒๔ และ ๒๕๔๐ แต่การให้ความสำคัญกับการรักษาวินัยทางการเงินและการคลังทำให้เสถียรภาพของเศรษฐกิจไทยอยู่ในเกณฑ์ที่แข็งแกร่ง โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับประเทศที่มีระดับการพัฒนาในระดับใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ตาม เสถียรภาพทางเศรษฐกิจซึ่งเป็นจุดแข็งของเศรษฐกิจไทยและเอื้ออำนวยต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมาอย่างต่อเนื่องเริ่มมีสัญญาณที่จะเป็นข้อจำกัดต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะยาวมากขึ้น โดยเฉพาะหนี้สาธารณะซึ่งเพิ่มขึ้นจากเฉลี่ยร้อยละ ๓๗.๙ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ เป็นร้อยละ ๔๒.๒ ในช่วง ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ซึ่งให้เห็นว่าแม้จะอยู่ภายใต้กรอบวินัยทางการเงินการคลังแต่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากผลของการดำเนินมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจระยะสั้นในระยะที่ผ่านมาและจะเป็นข้อจำกัดต่อการใช้มาตรการทางการเงินการคลังในการกระตุ้นเศรษฐกิจและการพัฒนาศักยภาพการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะต่อไป

๒.๑.๕ อันดับความสามารถในการแข่งขันโดยรวมยังปรับตัวดีขึ้นไม่มากนัก เนื่องจากต่างประเทศมีพลังการขับเคลื่อนมากกว่าไทย และประเทศไทยอยู่ในสถานการณ์การแข่งขันที่อยู่ตรงกลางระหว่างประเทศที่มีความได้เปรียบด้านต้นทุนแรงงานและการผลิต และประเทศที่มีความก้าวหน้าและความสามารถในการแข่งขันทางนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ WEF (World Economic Forum) ได้จัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยเป็นอันดับที่ ๓๑ จาก ๑๔๔ ประเทศ และในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ IMD (International Institute for Management Development) ได้จัดอันดับไว้ที่ ๓๐ จาก ๖๑ ประเทศชั้นนำ ในขณะที่ผลการวิจัยประเทศที่มีความสะดวกในการเข้าไปประกอบธุรกิจประจำปี ๒๕๕๘ หรือ Ease of Doing Business ๒๐๑๕ ซึ่งดำเนินการโดยธนาคารโลกนั้นประเทศไทยได้รับการจัดให้อยู่ในอันดับที่ ๒๖ จาก ๑๘๙ ประเทศทั่วโลก

๒.๑.๖ สถานการณ์การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมของประเทศได้รับการยกระดับขึ้นจากการพัฒนากำลังของหน่วยงานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม และเชื่อมโยงให้เกิดความมั่นใจของภาคธุรกิจเอกชน แต่ยังคงอยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศที่มีรายได้สูง โดยในปี ๒๕๕๗ อันดับความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์อยู่ที่ ๔๗ และด้านเทคโนโลยีที่ ๔๔ จาก ๖๑ ประเทศที่จัดอันดับโดย IMD ลดลงเมื่อเทียบกับอันดับที่ ๓๗ และ ๔๓ ตามลำดับในปี ๒๕๕๑ และตลอดช่วงระยะเวลา ๑๔ ปีที่ผ่านมา (๒๕๔๓-๒๕๕๖) ค่าเฉลี่ยการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาต่อ GDP ยังคงอยู่ในระดับร้อยละ ๐.๑๗ ต่อ GDP โดยในปี ๒๕๕๖ (ข้อมูลล่าสุด) ประเทศไทยมีการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๐.๔๘ ต่อ GDP โดยเป็นการลงทุนวิจัยและพัฒนาจากภาครัฐประมาณร้อยละ ๕๓ และจากภาคเอกชนประมาณร้อยละ ๔๗ ขณะที่ประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย มีค่าใช้จ่ายเพื่อการวิจัยและพัฒนาอยู่ที่ร้อยละ ๔.๐๓, ๓.๓๕, ๒.๗๙, และ ๒.๒๗ ต่อ GDP ในปี ๒๕๕๕ ตามลำดับ ขณะเดียวกันบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาของประเทศยังมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการส่งเสริมการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมในระดับก้าวหน้า โดยในปี ๒๕๕๖ บุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนา มีจำนวน ๑๑ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศพัฒนาแล้ว ส่วนใหญ่จะอยู่ที่ระดับ ๒๐-๓๐ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน

๒.๑.๗ สถานการณ์ด้านโครงสร้างพื้นฐานยังคงมีปัญหาในหลายๆ ด้าน ประกอบด้วยรูปแบบการขนส่งยังไม่สามารถปรับเปลี่ยนจากทางถนนเป็นทางน้ำและทางรางได้ตามเป้าหมายและยังขาดการพัฒนาคุณภาพการให้บริการ การบริหารจัดการกิจการประปายังขาดเอกภาพ การให้บริการน้ำประปายังกระจุกในเขตนครหลวงและเขตเมืองหลักในภูมิภาค และมีแหล่งน้ำดิบไม่เพียงพอ การให้บริการเทคโนโลยีสารสนเทศยังไม่ทั่วถึง กระจุกตัวอยู่ในเมือง และมีราคาค่อนข้างสูง ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศไทยมีแนวโน้มลดลงเล็กน้อยและยังคงเผชิญกับความเสี่ยงด้านความมั่นคงทั้งในระยะสั้นและระยะยาว นอกจากนี้ การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีและการพัฒนานวัตกรรมด้านพลังงานและเทคโนโลยีสารสนเทศอยู่ในระดับต่ำและมีข้อจำกัด ยังไม่สามารถพัฒนาต่อยอดในเชิงพาณิชย์ได้อย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการด้านโครงสร้างพื้นฐานยังขาดประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา การทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ การรักษาความปลอดภัย และข้อจำกัดต่อการทำธุรกิจใหม่และการประกอบกิจการในต่างประเทศ ตลอดจนบุคลากรด้านลอจิสติกส์ ยังขาดความรู้และทักษะเฉพาะด้านที่ตรงต่อความต้องการของอุตสาหกรรมเช่น ความรู้ด้านภาษาความรู้ด้านเทคโนโลยี และความรู้ในการดำเนินธุรกิจต่างประเทศ เป็นต้น

๒.๒ ด้านสังคม

๒.๒.๑ โครงสร้างประชากรเปลี่ยนแปลงเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัย แต่ยังคงมีปัญหาทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพของประชากรในทุกช่วงวัย เนื่องจากปัจจัยหลักๆ ได้แก่

(๑) ประชากรวัยเด็กของไทยมีจำนวนลดลงอย่างรวดเร็ว มีพัฒนาการไม่สมวัยและการตั้งครรภ์ในกลุ่มวัยรุ่นที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์รวมลดลงจาก ๖.๓ คน ในช่วงปี ๒๕๐๗-๒๕๐๘ เป็น ๑.๖๒ คน ในช่วงปี ๒๕๔๘-๒๕๕๘ และคาดว่าในปี ๒๕๘๓ จะลดลงเหลือเพียง ๑.๓ คน

(๒) กำลังแรงงานมีแนวโน้มลดลง และแรงงานกว่าร้อยละ ๓๐ เป็นประชากรกลุ่มเจนเนอเรชั่น Y (Gen Y) ขณะที่ผลิตภาพแรงงานยังเพิ่มขึ้นช้า ซึ่งจะเป็นข้อจำกัดต่อการพัฒนาในระยะต่อไป กำลังแรงงานของไทยมีจำนวน ๓๘.๙ ล้านคนในช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๗ และเริ่มลดลงร้อยละ ๐.๑ ในปี ๒๕๕๖ และร้อยละ ๐.๒ ในปี ๒๕๕๗ ขณะที่ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒.๒ ต่อปีในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (ปี ๒๕๔๘-๒๕๕๗) แต่ยังต่ำกว่าประเทศเพื่อนบ้าน เช่น มาเลเซีย ๑ เท่าตัว และสิงคโปร์ ๕ เท่าตัว และกำลังแรงงานกว่าร้อยละ ๖๕.๑ มีการศึกษาระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า นอกจากนี้ กำลังแรงงานกลุ่มเจนเนอเรชั่นวาย ซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๒๗ ของประชากรในปี ๒๕๕๓ มีลักษณะความเป็นปัจเจกสูง ไม่ให้ความสำคัญกับการมีครอบครัว ส่งผลต่อรูปแบบการประกอบอาชีพและอัตราการเจริญพันธุ์รวมของประเทศในอนาคต

(๓) กลุ่มผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น สะท้อนถึงภาระค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพที่เพิ่มมากขึ้น ขณะที่ผู้สูงอายุจำนวนมากยังมีรายได้ไม่เพียงพอในการยังชีพ ผู้สูงอายุมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก ๑๐.๓ ล้านคน (ร้อยละ ๑๖.๒) ในปี ๒๕๕๘ เป็น ๒๐.๕ ล้านคน (ร้อยละ ๓๒.๑) ในปี ๒๕๘๓ การเพิ่มขึ้นของผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายจะส่งผลต่อภาระค่าใช้จ่ายในการดูแลที่เพิ่มสูงขึ้น แม้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานเพิ่มขึ้น แต่มีรายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย เนื่องจากมีการออมน้อย และแหล่งรายได้หลักร้อยละ ๗๘.๕ ของรายได้ทั้งหมดมาจากการเกื้อหนุนของบุตร

๒.๒.๒ ครัวเรือนไทยโดยเฉลี่ยมีขนาดลดลงและรูปแบบของครอบครัวเปลี่ยนแปลงมีหลากหลายรูปแบบมากขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์ที่ลดลงส่งผลให้ขนาดครัวเรือนโดยเฉลี่ยลดลงจาก ๓.๖ คน ในปี ๒๕๔๓ เหลือ ๓ คน ในปี ๒๕๕๖ โดยครัวเรือนเดี่ยว ครัวเรือน ๑ รุ่น และครัวเรือนแห่งกลางมีการขยายตัวมากที่สุดในช่วงปี ๒๕๔๓-๒๕๕๖ ส่งผลให้ความสัมพันธ์ทางสังคมและครอบครัวเปลี่ยนแปลงไปทำให้ครอบครัวเสี่ยงต่อการล่มสลาย

๒.๒.๓ คนไทยยังมีปัญหาเชิงคุณภาพทั้งด้านสุขภาพ การเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม โดยคนไทยมีอายุคาดเฉลี่ยสูงขึ้น อายุคาดเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดของคนไทย ปี ๒๕๕๗ เพศชาย ๗๑.๓ ปี เพศหญิง ๗๘.๒ ปี แต่เสียชีวิตก่อนวัยอันควรจากโรคและการบาดเจ็บ เนื่องจากโรคไม่ติดต่อและอุบัติเหตุ อย่างไรก็ตาม คนไทยได้รับโอกาสทางการศึกษาสูงขึ้น จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรวัยแรงงานอายุ ๑๕.๕๙ ปี เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยช่วงปี ๒๕๕๑-๒๕๕๖ มีการศึกษาเฉลี่ย ๘.๙ ปี ขณะที่คุณภาพการศึกษายูในระดับต่ำ สะท้อนได้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นพื้นฐาน (O-NET) ในปี ๒๕๕๖ มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ นอกจากนี้ คนไทยส่วนใหญ่มีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม โดยผลการวิจัยและการสำรวจต่างๆ พบว่าปัญหาสำคัญที่สุด คือ ความซื่อสัตย์สุจริต และการทุจริตคอร์รัปชัน โดยเห็นว่าต้องส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในสังคมไทยเร่งด่วน

๒.๒.๔ สถานการณ์ความยากจนมีแนวโน้มลดลง แต่ยังคงมีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ สัดส่วนคนจนลดลงอย่างต่อเนื่องจากร้อยละ ๔๒ ในปี ๒๕๔๓ เหลือร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ แต่ความยากจนยังกระจุกตัวหนาแน่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ ขณะที่ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้มีแนวโน้มดีขึ้นเล็กน้อย ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ด้านรายได้ลดลงจาก ๐.๔๘๔ ในปี ๒๕๕๔ เหลือ ๐.๔๖๕ ในปี ๒๕๕๖ อย่างไรก็ตามความแตกต่างของรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยที่สุดกับกลุ่มคนจนที่สุดแตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่า ในปี ๒๕๕๖ โดยกลุ่มคนรวยที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้สูงถึงร้อยละ ๓๖.๘ ของรายได้ทั้งหมด ขณะที่กลุ่มคนจนที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้เพียงร้อยละ ๑.๑ สาเหตุพื้นฐานที่สำคัญจากโครงสร้างเศรษฐกิจที่ไม่สมดุล ส่งผลให้การกระจายประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคมไม่ทั่วถึง

๒.๒.๕ ความเหลื่อมล้ำระหว่างกลุ่มคนยังคงเป็นปัญหาสำคัญของสังคมไทย อันเนื่องมาจาก

(๑) ความเหลื่อมล้ำด้านสินทรัพย์ทั้งด้านการเงินและการถือครองที่ดินยังคงกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มคนเพียงส่วนน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถือครองที่ดินโดยกลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ มีการถือครองที่ดินมากที่สุด มีสัดส่วนการถือครองที่ดินสูงกว่ากลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ ที่มีการถือครองที่ดินน้อยที่สุด ๓๒.๕.๗ เท่า เนื่องจากปัญหากรรมสิทธิ์ที่ดิน และการขาดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการที่ดินว่างเปล่าของภาครัฐ

(๒) เด็กยากจนยังเข้าไม่ถึงการศึกษาขั้นพื้นฐาน ขณะที่โอกาสในการเข้าถึงการศึกษาในระดับปริญญาตรียังมีความแตกต่างกันตามฐานะของกลุ่มประชากร ระหว่างเขตเมือง-ชนบทและระหว่างภูมิภาค มีปัจจัยหลักมาจากปัญหาเรื่องค่าครองชีพและการเดินทางไปศึกษา โดยกลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ดีที่สุดในปี ๒๕๕๗ มีโอกาสเข้าถึงการศึกษาระดับปริญญาตรีมากกว่ากลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ด้อยที่สุดประมาณ ๑.๑ เท่า นักศึกษาในเขตเมืองมีโอกาสสูงกว่านักศึกษาในเขตชนบทประมาณ ๒.๒ เท่า

(๓) คุณภาพการให้บริการสาธารณสุขยังคงมีความเหลื่อมล้ำกันระหว่างภูมิภาค โดยเฉพาะการกระจายทรัพยากรทางการแพทย์และสาธารณสุข อาทิ จากการสำรวจทรัพยากรสาธารณสุขในปี ๒๕๕๖ พบว่า อัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรระหว่างกรุงเทพฯ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่างกันถึง ๓.๖ เท่า

(๔) ความเหลื่อมล้ำการเข้าถึงการคุ้มครองทางสังคมของแรงงาน แรงงานอิสระเข้าถึงการคุ้มครองมากขึ้น จากการเข้าถึงการประกันตนตามมาตรา ๕๐ ที่เพิ่มขึ้นจาก ๑.๒๙ ล้านคน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๒.๔๗๑ ล้านคน ในปี ๒๕๕๗ ทำให้แรงงานในระบบมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๔๒.๔ ในปี ๒๕๕๗ อย่างไรก็ตาม แรงงานในระบบได้รับค่าจ้างเฉลี่ยสูงกว่าแรงงานนอกระบบประมาณ ๒.๑ เท่า ในปี ๒๕๕๖

(๕) ความเหลื่อมล้ำด้านกระบวนการยุติธรรม เนื่องจากประชาชนไม่เข้าใจกฎหมาย เข้าไม่ถึงกระบวนการยุติธรรม และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขาดการบูรณาการในการทำงาน นอกจากนี้ผู้มีรายได้น้อยมักไม่ได้รับความเป็นธรรม ไม่สามารถต่อสู้คดีจากการที่ไม่สามารถรับภาระค่าใช้จ่ายในกระบวนการยุติธรรมและต้องใช้ระยะเวลายาวนาน

๒.๒.๖ คนไทยมีความมั่นคงทางสังคมมากขึ้น จากการที่คนไทยกว่าร้อยละ ๙๙.๙ ได้รับความคุ้มครองทางด้านสุขภาพ โดยอยู่ภายใต้ระบบประกันสุขภาพถ้วนหน้าร้อยละ ๗๓.๘ ระบบประกันสังคม ร้อยละ ๑๖.๗ และระบบสวัสดิการรักษายาบาลข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจร้อยละ ๗.๑ ขณะที่ กลุ่มผู้ด้อยโอกาสมีหลักประกันทางรายได้มั่นคงขึ้นและมีความครอบคลุมมากขึ้น โดยในปี ๒๕๕๘ ผู้สูงอายุได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็นแบบขั้นบันไดตามช่วงอายุ ๘.๓ ล้านคน จากผู้สูงอายุทั่วประเทศ ๑๐.๔ ล้านคน ส่วนผู้พิการได้รับเบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็น ๘๐๐ บาท ครอบคลุมผู้พิการร้อยละ ๘๙.๕ และรัฐให้เงินอุดหนุนแก่เด็กด้อยโอกาสที่อยู่ในครอบครัวยากจนให้ได้รับการเลี้ยงดูที่มีคุณภาพภายใต้โครงการอุดหนุนเพื่อการเลี้ยงดูเด็กแรกเกิดอย่างไรก็ตามสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยยังไม่ครอบคลุมกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้ แม้ว่ารัฐจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยภายใต้โครงการต่างๆ แต่ปัจจุบันกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและรายได้ปานกลางยังไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัยถึง ๔,๕๔๔,๙๒๖ ครัวเรือน อย่างไรก็ตาม รัฐเริ่มให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่อยู่อาศัยแก่ผู้สูงอายุโดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้

๒.๒.๗ วัฒนธรรมอันดีงามของไทยเริ่มเสื่อมถอยและสังคมไทยมีแนวโน้มเป็นสังคมพหุวัฒนธรรมมากขึ้น อาทิ การให้คุณค่ากับความสนุกสนาน และความสะดวกสบาย ละเลยเรื่องวินัย มีความเห็นแก่

ตัว ไม่รู้จักเสียสละไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และขาดความรับผิดชอบ นอกจากนี้ยังมีแนวโน้มการเป็นสังคมพหุวัฒนธรรม โดยเฉพาะการเข้ามาของแรงงานต่างชาติที่ก่อให้เกิดการนำเอาวัฒนธรรมต้นทางผสมผสานกับวัฒนธรรมท้องถิ่น

๒.๒.๘ ความเข้มแข็งของชุมชนมีแนวโน้มที่ดีขึ้น ชุมชนสามารถแก้ปัญหาและสนองตอบความต้องการของชุมชนด้วยตนเองได้ดีขึ้น โดยมีกระบวนการจัดทำแผนชุมชนที่ครอบคลุมทุกพื้นที่ และบูรณาการเป็นแผนตำบลเพื่อเชื่อมโยงกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แผนพัฒนาอำเภอ และแผนพัฒนาจังหวัด เพื่อให้ได้รับการสนับสนุนทั้งในด้านองค์ความรู้และงบประมาณในกิจกรรมที่เกินความสามารถของชุมชน มีการรวมกลุ่มทำกิจกรรมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายเพิ่มขึ้นจาก ๑๔๒,๖๓๒ แห่งในปี ๒๕๕๕ เป็น ๑๕๒,๓๗๗ แห่ง ในปี ๒๕๕๖ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มธุรกิจชุมชนและอาชีพ ร้อยละ ๓๒.๕๑ ขององค์กรทั้งหมด และองค์กรการเงิน ร้อยละ ๒๖.๗๗

๒.๒.๙ ความไม่ยอมรับในความคิดเห็นที่แตกต่างกันส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในสังคม ในช่วงระยะเวลากว่า ๑๐ ปีที่ผ่านมา ความขัดแย้งในเชิงความคิดเห็นทางการเมืองของกลุ่มต่างๆ ที่มีความรุนแรงมากขึ้น นำไปสู่ความสูญเสียต่อชีวิต ทรัพย์สิน และส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม

๒.๓ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๑ ทรัพยากรธรรมชาติส่วนใหญ่ถูกนำไปใช้ในการพัฒนาจำนวนมาก ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมอย่างต่อเนื่องและเกิดปัญหาความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น

(๑) **พื้นที่ป่าไม้ลดลง** เนื่องจากจำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้ความต้องการใช้ที่ดินเพื่อการผลิตทางการเกษตร การอยู่อาศัย และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย พื้นที่ป่าไม้จึงถูกบุกรุกทำลายมากขึ้น โดยพื้นที่ป่าไม้ลดลงจาก ๑๗๑.๐๒ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๕๓.๓๓ ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศในปี ๒๕๐๔ เป็น ๑๐๒ ล้านไร่ หรือคิดเป็นร้อยละ ๓๑.๖ ในปี ๒๕๕๖

(๒) **ทรัพยากรดินเสื่อมโทรม** ทำให้ความหลากหลายทางชีวภาพถูกคุกคามทรัพยากรดินและที่ดินมีปัญหาความเสื่อมโทรมของดินจากการใช้ประโยชน์ที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ดินเกษตรกรรมเสื่อมคุณภาพ การชะล้างพังทลายของดิน นอกจากนี้ ยังมีปัญหาพื้นที่สูงชันหรือพื้นที่ภูเขา ซึ่งมีข้อจำกัดในการนำไปใช้ประโยชน์ การใช้ทรัพยากรที่ดินของประเทศยังไม่มีประสิทธิภาพและขาดการบูรณาการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การบริหารจัดการที่ดินมีปัญหาความไม่เป็นธรรมและการกระจายสิทธิการถือครองที่ดิน ความหลากหลายทางชีวภาพกำลังตกอยู่ภายใต้ภาวะถูกคุกคาม โดยมีสาเหตุมาจากการสูญเสียระบบนิเวศป่าไม้อย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน

(๓) **ป่าชายเลนและระบบนิเวศชายฝั่งถูกทำลาย** และมีการเปลี่ยนแปลงสภาพไปใช้ประโยชน์อื่นๆ จำนวนมาก เช่น การเพาะเลี้ยงชายฝั่ง โดยเฉพาะการทำนาเกลือ การขยายตัวของเมืองและอุตสาหกรรม ทำให้พื้นที่ป่าชายเลนลดลงจากปี ๒๕๐๔ ที่มีพื้นที่ป่าชายเลนกว่า ๒.๓ ล้านไร่ เหลือเพียง ๑.๕ ล้านไร่ ในปี ๒๕๕๒ คิดเป็นการลดลงร้อยละ ๓๔.๘ ทำให้รัฐเริ่มมีนโยบายปกป้องป่าชายเลนอย่างจริงจัง โดยไม่อนุญาตการต่อสัมปทานบัตรทั้งหมดตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ และห้ามการใช้ประโยชน์อื่นๆ อย่างไรก็ตาม ในระหว่างปี ๒๕๔๙-๒๕๕๔ พบว่า ป่าชายเลนมีสภาพดีขึ้น ในปี ๒๕๕๔ ผลผลิตประมงทะเลมีปริมาณเพียง ๑.๖๑ ล้านตัน ลดลงจากปี ๒๕๔๙ ที่มีปริมาณ ๒.๔๒ ล้านตัน ในขณะที่พื้นที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งของประเทศไทยยังคงขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากปริมาณความต้องการสัตว์น้ำที่เพิ่มมากขึ้น

(๔) **การผลิตพลังงานในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ แต่ประสิทธิภาพการใช้พลังงานดีขึ้น** ความต้องการใช้พลังงานของประเทศเพิ่มขึ้นตลอด ๓๐ ปีที่ผ่านมาแต่การผลิตพลังงานเชิงพาณิชย์เพื่อการบริโภคภายในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ ทำให้ต้องนำเข้าจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นโดยในปี ๒๕๕๕ ต้องนำเข้าเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖ อยู่ที่ระดับ ๑.๐๘ ล้านบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน คิดเป็นร้อยละ ๕๔

ของความต้องการใช้ในปี ๒๕๕๕ และคิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕ ของ GDP โดยน้ำมันดิบมีการนำเข้าสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๗๖ ของการนำเข้าพลังงานทั้งหมด ขณะที่การใช้พลังงานเชิงพาณิชย์ขึ้นต้นในปี ๒๕๕๕ เพิ่มขึ้นร้อยละ ๖.๘ อยู่ที่ระดับ ๑.๙๘๑ พันบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน ทั้งนี้ ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศไทยมีแนวโน้มดีขึ้น โดยมีอัตราการเพิ่มขึ้นของการใช้พลังงานต่ำกว่าอัตราขยายตัวของ GDP โดยในปี ๒๕๕๕ การเพิ่มขึ้นของ GDP ร้อยละ ๑ ขณะที่มีการใช้พลังงานเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ ๐.๖

(๕) **ทรัพยากรน้ำยังมีส่วนที่ไม่สามารถจัดสรรได้ตามความต้องการ** ประเทศไทยประกอบด้วย ๒๕ กลุ่มน้ำหลัก น้ำตามธรรมชาติมีปริมาณรวม ๒๘๕,๒๒๗ ล้านลูกบาศก์เมตร ขณะที่การพัฒนาแหล่งเก็บกักน้ำในประเทศมีความจุคิดเป็นร้อยละ ๒๘ ของปริมาณน้ำท่าธรรมชาติ มีแอ่งน้ำบาดาลทั้งหมด ๒๗ แอ่งน้ำบาดาล มีปริมาณการกักเก็บในชั้นน้ำบาดาลรวมประมาณ ๑.๑๓ ล้านล้านลูกบาศก์เมตร มีศักยภาพที่จะพัฒนาขึ้นมาใช้ได้ โดยไม่กระทบต่อปริมาณน้ำบาดาลที่มีอยู่ได้รวมปีละ ๖๘,๒๐๐ ล้านลูกบาศก์เมตร อย่างไรก็ตาม การพัฒนาน้ำบาดาลขึ้นมาใช้ มีข้อจำกัดในเรื่องของความคุ้มทุนเนื่องจากมีค่าใช้จ่ายในการสูบน้ำ และการดำเนินการสำรวจสูง ขณะที่ภาพรวมความต้องการใช้น้ำในประเทศ ในปี ๒๕๕๗ มีจำนวนประมาณ ๑๕๑,๗๕๐ ล้านลูกบาศก์เมตร โดยที่ศักยภาพของการเข้าถึงแหล่งน้ำของภาคส่วนต่างๆ มีจำนวน ๑๐๒,๑๔๐ ล้านลูกบาศก์เมตร และยังไม่สามารถจัดสรรน้ำตามความต้องการได้อีกประมาณ ๔๙,๖๑๐ ล้านลูกบาศก์เมตร

๒.๓.๒ ปัญหาสิ่งแวดล้อมเพิ่มสูงขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจและชุมชนเมือง

(๑) **ปัญหาขยะมูลฝอยยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างมีประสิทธิภาพ** แนวโน้มอัตราการเกิดขยะมูลฝอยเฉลี่ยต่อคนต่อวันเพิ่มสูงขึ้นจาก ๑.๐๔ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๓ เป็น ๑.๑๑ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๗ สถานที่กำจัดขยะแบบถูกต้องตามหลักวิชาการมีเพียงร้อยละ ๑๙ และมีการนำมูลฝอยกลับไปใช้ประโยชน์เพียงร้อยละ ๑๘ ทำให้มีปริมาณขยะสะสมตกค้างเพิ่มสูงขึ้นถึง ๑๙.๙ ล้านตัน ในปี ๒๕๕๖ ของเสียอันตราย ในปี ๒๕๕๗ มีประมาณ ๒.๖๙ ล้านตัน โดยขยะอิเล็กทรอนิกส์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ ต่อปี เนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ในอนาคตอาจต้องประสบปัญหาการกำจัดซากของเสียเหล่านี้ หากภาครัฐไม่มีมาตรการหรือมีกฎหมายควบคุมการรีไซเคิลขยะอย่างครบวงจร ขณะที่การจัดการของเสียอันตรายจากภาคอุตสาหกรรมสามารถจัดการได้ประมาณร้อยละ ๗๐ โดยภาคอุตสาหกรรมมีการนำของเสียอันตรายกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่มากขึ้น แต่ยังพบการลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมในหลายพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากต้นทุนในการกำจัดสูง

(๒) **มลพิษทางอากาศยังเกินมาตรฐานหลายแห่ง แต่มีแนวโน้มดีขึ้น** ในปี ๒๕๕๗ พบสารมลพิษทางอากาศเกินค่ามาตรฐานในหลายพื้นที่ของประเทศ และที่เป็นปัญหาสำคัญได้แก่ฝุ่นละออง ก๊าซโอโซน และสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โดยมีพื้นที่วิกฤติในเขตพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง ที่ยังคงประสบปัญหาสารอินทรีย์ระเหยง่าย ในขณะที่พื้นที่อื่น เช่น กรุงเทพฯ ปทุมธานี เชียงใหม่ ขอนแก่น พบสารเบนซินเกินค่ามาตรฐาน แต่ส่วนใหญ่มีปริมาณลดลงจากปีที่ผ่านมา ซึ่งได้รับผลดีจากการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงเมื่อต้นปี ๒๕๕๗ ทั้งนี้ ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร การที่ปัญหาฝุ่นละอองและเบนซินมีปริมาณลดลง ส่วนหนึ่งเป็นผลจากการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงจาก EURO ๓ เป็น EURO ๔ ตั้งแต่ปี ๒๕๕๕ และการปรับปรุงระบบขนส่งสาธารณะและทางจักรยาน การเข้มงวดกับการตรวจจับรถควันดำ อย่างไรก็ตาม ปัญหามลพิษทางอากาศในพื้นที่มาจากสาเหตุหลักคือปริมาณรถยนต์จำนวนมากสำหรับมลพิษจากหมอกควัน ในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน พบว่าสถานการณ์ดีขึ้นเป็นลำดับ โดยความร่วมมือและการทำงานระหว่างภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และประชาชนดีขึ้น

(๓) คุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลง สถานการณ์คุณภาพน้ำในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. ๒๕๔๘-๒๕๕๗) มีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง โดยแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลงส่วนแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์พอใช้และเสื่อมโทรมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น สาเหตุสำคัญมาจากการชะหน้าดินที่มีปฏิกิริยากับการเกษตรและการปศุสัตว์ และการระบายน้ำเสียจากชุมชน ระบบบำบัดน้ำเสียรวมของชุมชน มีจำนวนไม่เพียงพอต่อการบำบัดน้ำเสียที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวและการเจริญเติบโตของชุมชน โดยปัจจุบัน มีปริมาณน้ำเสียจากชุมชน ๑๐.๓ ล้านลูกบาศก์เมตรต่อวัน ขณะที่ระบบบำบัดน้ำเสียรองรับน้ำเสียที่เกิดขึ้นได้เพียงร้อยละ ๓๑

(๔) ประเทศไทยปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพิ่มขึ้น แต่อัตราการเติบโตลดลงปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากสาขาพลังงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตามปริมาณความต้องการใช้พลังงานที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ จากรายงานแห่งชาติฉบับที่ ๒ การจัดทำบัญชีก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทย ระบุว่าประเทศไทยมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ในปี ๒๕๓๓ ปริมาณ ๒๒๙.๐๘ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า และเพิ่มเป็น ๒๖๕.๙ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ในปี ๒๕๔๗ โดยปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓.๓ ต่อปี อย่างไรก็ตาม อัตราการเติบโตลดลงในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เนื่องมาจากมาตรการการลดก๊าซเรือนกระจกต่างๆ ที่มีการดำเนินงานเพิ่มมากขึ้นในประเทศ ประกอบกับการกักเก็บก๊าซเรือนกระจกในภาคป่าไม้และการใช้ประโยชน์ที่ดินมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นร้อยละ ๑.๑ จึงส่งผลให้ภาคดังกล่าวเป็นภาคที่มีความสำคัญมากในการเพิ่มการดูดกลับและช่วยลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมของประเทศ

๒.๓.๓ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยเกิดขึ้นบ่อยครั้งและมีความรุนแรงมากขึ้น ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทย ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย และดินถล่มสร้างความเสียหายนับเป็นมูลค่ากว่าหมื่นล้านบาท อันเป็นผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยมีแนวโน้มและความถี่มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทยเป็นประจำทุกปีในมิติของจำนวนประชากรเสี่ยงภัยจะพบว่าภัยแล้งเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลกระทบต่อประชากรเป็นจำนวนมากกว่าภัยประเภทอื่นๆ ในขณะที่น้ำท่วมเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลให้ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในลำดับประเทศที่มีความเสี่ยงด้านๆ ของโลก

๒.๔ ด้านการบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา

๒.๔.๑ ด้านธรรมาภิบาล

(๑) ประเทศไทยจะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วนจากการประเมินผ่านดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ซึ่งว่า สังคมไทยในภาพรวมมีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันอยู่ในระดับปานกลางในปี ๒๕๕๖ แต่องค์ประกอบด้านสังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาลอยู่ในระดับที่ต้องเร่งแก้ไข สถานการณ์ดังกล่าว ถือเป็นความจำเป็นของประเทศไทยที่จะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วน เนื่องจากสถานการณ์วิกฤตคุณธรรม จริยธรรมและธรรมาภิบาลของสังคมไทยหลักธรรมาภิบาล ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. ๒๕๕๒ มีอย่างน้อย ๖ ประการคือ

- (๑) หลักนิติธรรม
- (๒) หลักคุณธรรม
- (๓) หลักความโปร่งใส
- (๔) หลักความมีส่วนร่วม
- (๕) หลักความรับผิดชอบ
- (๖) หลักความคุ้มค่า

ขณะนี้ได้มีการสะสมตัวและลูกกลมสู่ทุกภาคส่วน ได้แก่ ภาคการเมืองทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่นที่มีการซื้อสิทธิ์ ขยายเสียง มีการทุจริตเพื่อให้ได้รับการเลือกตั้ง มีผลประโยชน์ส่วนตนทับซ้อนกับผลประโยชน์รัฐหน่วยงานภาครัฐ มีระบบการบริหารงานที่ไม่เป็นธรรมาภิบาล มีการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ หาผลประโยชน์ให้ตนเองและพวกพ้อง ภาคธุรกิจบางส่วนมีการร่วมมือกับนักการเมืองและข้าราชการ กระทำการทุจริตเพื่อให้ได้งานจากภาครัฐ ปิดงานอย่างรวดเร็ว ผูกขาดทางธุรกิจ หลีกเลียงภาษี ขาดความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ภาคประชาชนมีแนวโน้มยอมรับการทุจริตต่างๆ ที่ตนเองได้รับประโยชน์มากขึ้น สถาบันทางศาสนา บางส่วนประพฤติผิดศีลธรรมและจริยธรรมเสียเอง มีปัญหาการบริหารจัดการทรัพย์สินของส่วนรวม ขาดความโปร่งใส ปลอมให้คนบางกลุ่มใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือแสวงหาประโยชน์ สื่อมวลชนหลายสำนักวางตัวไม่เป็นกลาง ไม่แสดงบทบาทในการต่อต้านการทุจริตหรือปกปิดข้อเท็จจริง รับผลประโยชน์จากกลุ่มนายทุนและนักธุรกิจ การเมืองจนไม่สามารถรักษาจริยธรรมหรือจรรยาบรรณของวิชาชีพได้

(๒) ภาคเอกชนมีการประเมินหลักบรรษัทภิบาล ตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ โดยสมาคมส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทย (Thai Institute of Directors : IOD) ได้สำรวจการกำกับดูแลกิจการของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง พบว่า บริษัทจดทะเบียนที่มีธรรมาภิบาลมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๒% ในปี ๒๕๕๗ ถือว่าอยู่ในระดับดีเมื่อเทียบกับปี ๒๕๔๕ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๕๒% และมีคะแนนเฉลี่ยลดลงเมื่อเทียบกับปี ๒๕๕๔ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๗% แสดงให้เห็นว่า บริษัทจดทะเบียนไทย ให้ความสำคัญในการพัฒนาการกำกับดูแลกิจการที่ดีเพื่อโอกาสในการเติบโตอย่างยั่งยืนและสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้ลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศสู่การยอมรับในระดับสากล

๒.๔.๒ ด้านการบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ

(๑) การบริหารจัดการภาครัฐมีการปรับปรุงตามยุคสมัย พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้จัดระเบียบการบริหารราชการแผ่นดินแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนได้แก่บริหารราชการส่วนกลาง บริหารราชการส่วนภูมิภาค และบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้หลักการกระจายอำนาจที่ส่วนกลางได้มอบอำนาจระดับหนึ่งให้ประชาชนในท้องถิ่นไปดำเนินการปกครองตนเองอย่างอิสระโดยไม่ขัดต่อกฎหมายของประเทศ ทั้งสามส่วนนี้อยู่ในการควบคุมและบริหารงานของคณะรัฐมนตรี ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบบริหารราชการแผ่นดิน รวมไปถึงการกำหนดนโยบายเพื่อให้ข้าราชการนำไปปฏิบัติ ทั้งนี้การปฏิรูประบบราชการที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในโครงสร้างของหน่วยราชการเกิดขึ้นจากพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ มีการกำหนดส่วนราชการไว้เป็น ๒๐ กระทรวง และส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือทบวง

(๒) การกระจายอำนาจเกิดผลสำเร็จหลายด้านแต่ยังมีปัญหาที่ต้องแก้ไข การกระจายอำนาจให้แก่ อปท. ในระยะที่ผ่านมาได้ดำเนินการตามแนวทางของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ และ ๒๕๕๐ และตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นฉบับที่ ๑ และฉบับที่ ๒ นอกจากนี้ มีการใช้งบประมาณเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการถ่ายโอนภารกิจ หน้าที่และเพิ่มรายได้ในการดำเนินงานของ อปท. โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ สัดส่วนของรายได้ของท้องถิ่นต่อรายได้รัฐบาลคิดเป็นร้อยละ ๑๓.๓๑ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒๕.๑๗ ในปีงบประมาณ ๒๕๕๐ และร้อยละ ๒๘.๒๑ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๕ มีการถ่ายโอนภารกิจไปแล้วตามแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่ อปท. ฉบับที่ ๑ จำนวน ๑๘๕ ภารกิจจากภารกิจที่จะต้องถ่ายโอน ๒๔๕ ภารกิจและถ่ายโอนภารกิจตามแผนปฏิบัติการฯ ฉบับที่ ๒ จำนวน ๗๕ งาน/กิจกรรม จาก ๑๑๔ งาน/กิจกรรม และถ่ายโอนบุคลากรจากส่วนกลางให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน ๙,๘๕๐ คน แบ่งเป็นข้าราชการ ๑,๓๗๘ คน บุคลากรทางการศึกษา ๕,๒๙๕ คน ข้าราชการกระทรวงสาธารณสุขซึ่งประจำอยู่ที่สถานีนอนมัย จำนวน ๗๙ คน และลูกจ้างประจำ ๓,๐๙๘ คน อย่างไรก็ตามยังมีปัญหาที่ต้องการการแก้ไข เช่น

การทับซ้อนของอำนาจหน้าที่และเขตพื้นที่ระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดและองค์การบริหารส่วนตำบลบาง แก้วหรือองค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้การจัดบริการสาธารณะให้กับประชาชนยังขาดความสมดุล อีกทั้งยังมี ปัญหาการซื้อเสียงทำให้การเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขาดความชอบธรรม และปัญหาการขาดแคลนรายได้ของ อปท. ซึ่งรายได้ที่ท้องถิ่นจัดเก็บเองในภาพรวมมีสัดส่วนเพียงร้อยละ ๙.๙๐ ของรายได้รัฐบาลในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ และเพิ่มเป็นร้อยละ ๑๐.๖๕ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ท้องถิ่นจำเป็นต้องพึ่งพาเงินอุดหนุนจาก รัฐบาล คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๕๒ และร้อยละ ๓๙.๔๖ ตามลำดับ ส่งผลให้ อปท. ในพื้นที่ที่มีกิจกรรมทางเศรษฐกิจ หนาแน่น เช่น การเป็นแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรม การค้า การบริการ การเป็นพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก การจัดบริการสาธารณะรองรับการเติบโตของเมืองและการเพิ่มขึ้นของ ประชากรแฝงและแรงงานต่างด้าวได้อย่างมีขอบเขตจำกัด

๒.๔.๓ ด้านการทุจริตคอร์รัปชัน

ไทยกำลังประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก พัฒนาการของการทุจริตคอร์รัปชันในสังคมไทยเปลี่ยนแปลงจากในอดีตที่มีรูปแบบการทุจริตจัดซื้อจัดจ้าง รับ สินบน ซึ่งสามารถตรวจสอบหาหลักฐานจับผิดมาลงโทษได้ เนื่องจากมีความซับซ้อนไม่มากเท่ากับการทุจริต คอร์รัปชันในปัจจุบันที่ประเทศไทยมีความเสียหายจากการทุจริตคอร์รัปชันขนาดใหญ่ที่สูงเป็นแสนล้านบาท อัน เนื่องจากการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ที่เกิดมากขึ้นในช่วงที่รัฐเข้ามามี บทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจและการหาประโยชน์จากธุรกิจในโลกสมัยใหม่ มีความซับซ้อนเพิ่มขึ้นและใน ปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็น องค์กรภาครัฐหรือภาคเอกชน และมาตรการต่างๆ ที่ออกมา รวมทั้งกฎหมายเกี่ยวกับการทุจริตและการตรวจสอบ จากองค์กรต่างๆ ยังไม่สามารถที่จะเข้าไปแก้ไขปัญหาลำบากนี้ได้ ดังปรากฏตามดัชนีภาพลักษณ์คอร์รัปชัน (Corruption Perception Index : CPI) พ.ศ. ๒๕๕๗ ขององค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ พบว่าประเทศไทย ได้ ๓๘ คะแนนจากคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน อยู่อันดับที่ ๘๕ จากการจัดอันดับทั้งหมด ๑๗๕ ประเทศทั่วโลก จะเห็นได้ว่าประเทศไทยมีคะแนนดีขึ้นเล็กน้อยเทียบกับปี ๒๕๕๖ ที่ได้ ๓๕ คะแนน อยู่อันดับ ๑๐๒ โดยเมื่อเทียบกับ ประเทศในกลุ่มอาเซียนพบว่า ประเทศไทยมีคะแนนเท่ากับประเทศฟิลิปปินส์ ส่วนประเทศสิงคโปร์สูงถึง ๘๔ คะแนน และมาเลเซียได้ ๕๒ คะแนน (คะแนนมากหมายถึงมีคอร์รัปชันน้อย)

๓. บริบทการเปลี่ยนแปลงและภาพอนาคตประเทศไทย

๓.๑ บริบทภายใน

๓.๑.๑ ภาพเศรษฐกิจไทยในกรณีฐาน ภายใต้สมมติฐาน

- (๑) แนวโน้มการขยายตัวของเศรษฐกิจโลกเฉลี่ยร้อยละ ๓.๘ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และร้อยละ ๔.๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓
- (๒) การลงทุนภาครัฐขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔
- (๓) ราคาน้ำมันเฉลี่ย ๗๐-๘๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และเฉลี่ย ๘๐-๑๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓
- (๔) ผลผลิตภาพการผลิตรวมขยายตัวร้อยละ ๒.๑ โดยผลผลิตภาพการผลิตภาคเกษตรหดตัว ต่อเนื่องเฉลี่ยร้อยละ ๐.๘ ภาคอุตสาหกรรมขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๒.๐ และภาคบริการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๐
- (๕) การลงทุนภาคเอกชนขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๕ และ
- (๖) กำลังแรงงานลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๐.๒ และร้อยละ ๐.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และ ๑๓ ตามลำดับ

ภายใต้สมมติฐานเหล่านี้ เศรษฐกิจไทยในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัว เฉลี่ยร้อยละ ๓.๓-๔.๓ โดยมีค่ากลางของการประมาณการร้อยละ ๓.๘ ซึ่งทำให้เศรษฐกิจไทยจะสามารถขยับ ฐานะขึ้นเป็นประเทศ รายได้สูงในช่วงปี ๒๕๗๑ (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔.๓ - ๒๕๗๔) (ในกรณี

เศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓) การขยายตัวในกรณีฐานดังกล่าวทำให้เศรษฐกิจไทยมีความเสี่ยงที่จะตกอยู่ภายใต้กับดักรายได้ปานกลางอย่างถาวรมากขึ้น เมื่อคำนึงถึงเงื่อนไขในระยะยาว โดยเฉพาะ

(๑) การลดลงของกำลังแรงงานที่จะหดตัวเร่งขึ้นเป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๐ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๔ ซึ่งจะเป็นปัจจัยถ่วงต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมากขึ้น

(๒) ชีตความสามารถด้านการคิดค้นเทคโนโลยีและนวัตกรรมซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการยกระดับฐานะประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงจะลดลงตามการเพิ่มขึ้นของสัดส่วนของประชากรผู้สูงอายุ

(๓) จำนวนประชากรรวมจะเริ่มลดลงในปี ๒๕๗๐ ซึ่งส่งผลให้อุปสงค์และการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการในประเทศขยายตัวช้าลง

(๔) การเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ที่การปรับตัวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุช้ากว่าไทย (๕) ภาระการใช้จ่ายเพื่อดูแลผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นทำให้การจัดสรรงบประมาณเพื่อการพัฒนาประเทศเพื่อยกระดับฐานะการพัฒนาประเทศมีข้อจำกัดมากขึ้น

(๖) เกณฑ์รายได้ขั้นต่ำสำหรับการเป็นประเทศรายได้ขั้นสูงปรับตัวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณ ๑๐๐-๒๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปีตามการเพิ่มขึ้นของรายได้และมาตรฐานการครองชีพของประเทศสำคัญๆ เงื่อนไขดังกล่าวทำให้ประเทศไทยมีความเสี่ยงที่จะไม่สามารถหารายได้ที่เพียงพอในการที่จะทำให้คนไทยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ มีความภาคภูมิใจ มีเกียรติและศักดิ์ศรีในประชาคมภูมิภาคและในเวทีโลก

๓.๑.๒ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ

การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศไทยส่งผลให้อัตราการพึ่งพิงของประชากรวัยแรงงานต้องแบกรับการดูแลผู้สูงอายุเพิ่มสูงขึ้น โดยในปี ๒๕๕๓ มีประชากรวัยแรงงาน ๕ คนที่มีศักยภาพแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน และคาดการณ์ว่าในปี ๒๕๘๓ จะเหลือประชากรวัยแรงงานเพียง ๑.๗ คนแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน การขาดแคลนกำลังแรงงานทำให้ต้องนำเข้าแรงงานไร้ทักษะจากประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งส่งผลกระทบต่อตลาดแรงงานไทย ในด้านการยกระดับรายได้และทักษะฝีมือแรงงานจะช้าลง ผลผลิตภาพแรงงานไทยอาจเพิ่มขึ้นช้า ปัญหาการค้ำมนุษย์ และการขาดการคุ้มครองทางสังคมขั้นพื้นฐานที่จำเป็น ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อเนื่องที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของคนไทย อาทิ อาชญากรรม โรคระบาด และภาระทางการเงินของระบบบริการทางสังคม อย่างไรก็ตาม นับเป็นโอกาสในการพัฒนาสินค้าและบริการ ธุรกิจบริการที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้นเป็นตัวเลขเบื้องต้น สศช. จะคำนวณใหม่อีกครั้งเมื่อการปรับปรุงฐานข้อมูลในแบบจำลองเสร็จสมบูรณ์เกณฑ์ขั้นต่ำในปี ๒๕๔๖ ซึ่งอยู่ที่ ๑๒,๗๔๕ ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปี

๓.๑.๓ ความเหลื่อมล้ำ

ความเหลื่อมล้ำเป็นปัญหาสำคัญในสังคมไทยทั้งความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ โอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐและการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ นำไปสู่ความขัดแย้งในสังคม และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศที่ลดทอนความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและความมั่นคงทางสังคม จากการกระจายรายได้และผลประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคม บางพื้นที่และบางสาขาการผลิตไม่ทั่วถึงเป็นธรรมชาติ ผลประโยชน์ส่วนใหญ่ตกอยู่ในกลุ่มที่มีโอกาสและรายได้สูง ทำให้สัดส่วนรายได้ระหว่างกลุ่มคนวัยร้อยละ ๑๐ ของประชากรกับกลุ่มคนจนร้อยละ ๑๐ ของประชากร มีความแตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่าในปี ๒๕๕๖ นอกจากนี้ความเหลื่อมล้ำยังส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆ อาทิ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน คนยากจนขาดโอกาสการเข้าถึงบริการการศึกษาและสาธารณสุขที่มีคุณภาพอย่างเท่าเทียม การแย่งชิงทรัพยากร การรับรู้ข้อมูลข่าวสารปัญหาอาชญากรรมและยาเสพติด

๓.๑.๔ ความเป็นเมือง

การเปลี่ยนแปลงพื้นที่ชนบทไปสู่ความเป็นเมืองมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเพื่อลดความแออัดของเมืองหลวงและเมืองหลัก อันเป็นการกระจายความเจริญสู่พื้นที่อื่นๆ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การจัดการบริการสาธารณะเพื่อรองรับการเติบโตของเมือง การใช้ประโยชน์ของทรัพยากรท้องถิ่นทั้งปัจจัยการผลิตและแรงงานไปสู่ภาคการค้า บริการ และอุตสาหกรรม ตลอดจนการแสวงหาเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่จะช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะส่งผลต่อการลดลงและความเสื่อมโทรมของทรัพยากรท้องถิ่น การลดลงของแรงงานในภาคเกษตร รวมทั้งปัญหาการบริหารจัดการขยะทั้งขยะชุมชนและอุตสาหกรรม ทั้งนี้ การเพิ่มขึ้นของประชากรและแรงงานในพื้นที่อาจส่งผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม การผลิตและกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการคนในเมืองที่มากขึ้น จะส่งผลให้เกิดการประหยัดจากขนาด การขนส่งมีต้นทุนต่ำลง และการลงทุนในระบบสาธารณูปโภคจะมีความคุ้มค่ามากขึ้น นอกจากนี้ ความต้องการแรงงานที่มากขึ้นจะมีส่วนเอื้อหรือทำให้จำเป็นต้องมีการจัดตั้งสถาบันการศึกษาในพื้นที่เพื่อตอบสนองความต้องการของสถานประกอบการที่มีจำนวนมาก

๓.๑.๕ การบริหารจัดการภาครัฐ

(๑) ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ วางกรอบด้านการบริหารจัดการภาครัฐ เอื้อต่อการพัฒนาธรรมาภิบาลภาครัฐ ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ มีมาตราสำคัญๆ ที่จะช่วยสนับสนุนให้การบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนาอาทิมตรา ๖๙ หน่วยงานของรัฐ องค์การเอกชนหรือองค์กรใดที่ดำเนินกิจกรรมโดยใช้เงินแผ่นดิน มีหน้าที่ต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการดังกล่าวต่อสาธารณะเพื่อให้พลเมืองได้ติดตามและตรวจสอบมาตรา ๘๒ รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และต้องจัดระบบงานราชการและงานของรัฐอย่างอื่น ให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล พัฒนาและสร้างโอกาสเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรมอย่างยั่งยืน กระจายอำนาจและจัดการกิจ อำนาจหน้าที่ และขอบเขตความรับผิดชอบที่ชัดเจนระหว่างราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น รวมทั้งมีกลไกป้องกันและขจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบที่มีประสิทธิภาพทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน ฯลฯ มาตรา ๘๙ รัฐต้องดำเนินนโยบายการเงิน การคลัง และงบประมาณภาครัฐ โดยยึดหลักการรักษาวินัยและความยั่งยืนทางการคลัง และการใช้จ่ายเงินแผ่นดินอย่างคุ้มค่า จัดให้มีระบบการเงินการคลังเพื่อสังคม มีระบบภาษีอากรที่มีความเป็นธรรมมีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม

(๒) ภาคประชาสังคมให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการของภาครัฐสถาบันทางสังคม อาทิมูลนิธิ สถาบันการศึกษา หน่วยงานวิจัยต่างๆ นำเสนอผลการติดตาม วิเคราะห์ สังเคราะห์ เรื่องที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการ

ประเทศและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนาทั้งประเด็นธรรมาภิบาล การทุจริตคอร์รัปชันทั้งการคอร์รัปชันขนาดใหญ่และคอร์รัปชันภาคครัวเรือน การบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ เพื่อยุติการข่มขู่และข้อเสนอแนะสู่สาธารณะ เป็นแรงกดดันให้ผู้มีอำนาจภาครัฐหันมาพิจารณา ทบทวน นโยบาย มาตรการ และกลไกการทำงานต่างๆ ให้เหมาะสมมากขึ้น

๓.๒ บริบทภายนอก

๓.๒.๑ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของโลก

องค์การสหประชาชาติประเมินสถานการณ์ว่าในช่วงปี ๒๕๔๔-๒๖๔๓ (ค.ศ. ๒๐๐๑-๒๑๐๐) จะเป็นศตวรรษแห่งผู้สูงอายุ หมายถึงการมีประชากรอายุ ๖๐ ปีขึ้นไปมากกว่าร้อยละ ๑๐ ของประชากรรวมทั่วโลก โดยประเทศที่พัฒนาแล้วจะใช้ระยะเวลาที่ค่อนข้างยาวนานในการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุเช่น ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป ขณะที่กลุ่มประเทศกำลังพัฒนาจะมีระยะเวลาเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรดังกล่าวค่อนข้างสั้นกว่า สะท้อนถึงระยะเวลาในการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับสังคมผู้สูงอายุที่สั้นกว่าประเทศพัฒนา

แล้วค่อนข้างมาก โดยการเป็นสังคมผู้สูงอายุจะส่งผลให้มีการขาดแคลนแรงงานในประเทศ และมีการเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวมากขึ้น นอกจากนี้ มีความต้องการสินค้าและบริการที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุมากขึ้น นับเป็นโอกาสอย่างมากสำหรับประเทศไทยที่จะพัฒนาด้านธุรกิจและลงทุนด้านการค้าและบริการ ด้านการท่องเที่ยว ที่พักอาศัย การให้บริการสุขภาพในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งเป็นโอกาสของแรงงานไทยในการไปทำงานในประเทศที่พัฒนาแล้ว

๓.๒.๒ การปรับเปลี่ยนด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่รวดเร็ว

การปรับเปลี่ยนที่รวดเร็วด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบการผลิตและการค้าที่มีการใช้เทคโนโลยีมาช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กลายมาเป็นรูปแบบการค้าที่มีบทบาทมากขึ้น มีการยกระดับกระบวนการผลิตแบบอัตโนมัติไปสู่การใช้เทคโนโลยีที่ผสมผสานระหว่าง Information Technology กับ Operational Technology หรือที่เรียกว่า Internet of Things (เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมอุปกรณ์และ เครื่องมือต่างๆ เช่น โทรศัพท์มือถืออีเธอร์เน็ต ตู้เย็น โทรทัศน์ และอื่นๆ เข้าไว้ด้วยกัน) เพื่อผลิตสินค้าตามความต้องการของผู้บริโภคจำนวนมากยิ่งขึ้น โดยหากภาคการผลิตที่ปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีไม่ทัน ขาดการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา และนวัตกรรม จะทำให้ความสามารถในการแข่งขันลดลง

๓.๒.๓ ความเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคและระดับโลกที่สูงขึ้น

(๑) แนวโน้มการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้านมีการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและเขตเศรษฐกิจพิเศษภายในประเทศ ซึ่งจะมีผลต่อทิศทางการวางแผนพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทย ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงกฎ ระเบียบ กติกา ด้านการค้าการลงทุนที่มุ่งเน้นให้ความสำคัญกับเรื่องความโปร่งใสและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

(๒) การเปิดเสรีภายใต้ข้อตกลงประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี ๒๕๕๘ จะนำมาซึ่งโอกาสที่สำคัญๆ หลายประการต่อการยกระดับศักยภาพการขยายตัวของเศรษฐกิจไทย ได้แก่

- ๑) การลดข้อจำกัดในด้านอุปสงค์ในประเทศ
- ๒) โอกาสในการใช้ปัจจัยการผลิตและแรงงานสำหรับการพัฒนาภาคเกษตรและอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานและวัตถุดิบเข้มข้นในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและพัฒนานตนเองไปสู่ระดับการผลิตที่สูงขึ้นทั้งการผลิตในประเทศและการใช้ฐานการผลิตในประเทศเพื่อนบ้านและ
- ๓) โอกาสในการใช้ความได้เปรียบด้านสถานที่ตั้งและด้านโครงสร้างพื้นฐานและลอจิสติกส์ ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้เป็นศูนย์กลางทางด้านการบริการและการผลิตภาคอุตสาหกรรมอนาคตในอนุภูมิภาคและในภูมิภาค

(๓) การเปิดเสรีทางการค้ากับประเทศที่พัฒนาแล้ว จะมีการนำประเด็นด้านมาตรฐานของการค้าและบริการมาเป็นข้อกีดกันทางการค้าซึ่งผู้ประกอบการภายในประเทศโดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต้องปรับตัวเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการผลิตและรูปแบบธุรกิจ พัฒนามาตรฐานของอุตสาหกรรม ตลอดจนพัฒนาสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม/ชุมชนมากขึ้นโดยแรงเหวี่ยงจากกระแสการเปิดเสรีทางการค้าจะก่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุน แนวโน้มราคาสินค้าเกษตรและสินค้าขั้นปฐม แรงกดดันจากการเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ในอนุภูมิภาคโดยเฉพาะในการผลิตสินค้าเกษตร สินค้ากึ่งทุนและเทคโนโลยีเข้มข้น รวมทั้งแนวโน้มนโยบายและมาตรการการพัฒนาของภาครัฐที่ยังไม่ทั่วถึง ยังมีแนวโน้มที่จะตอกย้ำปัญหาความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ให้มีความรุนแรงมากขึ้นและเป็นอุปสรรคต่อการสร้างการเติบโตของเศรษฐกิจแบบทั่วถึง (Inclusive Growth) ซึ่งเป็นปัจจัยที่จำเป็นต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่องและยั่งยืน

(๔) ตลาดเงิน ตลาดทุน และเศรษฐกิจโลกยังมีความเสี่ยงที่จะผันผวนตลอดช่วงแผน

๑๒ เนื่องจาก

๑) ผลกระทบจากการปรับทิศทางนโยบายการเงินในสหรัฐอเมริกาในช่วงต้นแผนพัฒนาฯ และแนวโน้มการปรับทิศทางนโยบายการเงินในยุโรปในช่วงกลางถึงปลายแผนพัฒนาฯ และ

๒) ปัญหาการสั่งสมหนี้สาธารณะในประเทศสำคัญๆ ในช่วงหลังวิกฤติเศรษฐกิจโลกที่มีความเสี่ยงจะพัฒนาไปสู่วิกฤติและสร้างผลกระทบต่อเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจและการเงินโลกหากมาตรการปฏิรูปในประเทศสำคัญๆ ของโลกไม่ประสบความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม

(๕) ความเคลื่อนไหวของกระแสวัฒนธรรมโลก ความก้าวหน้าในการติดต่อสื่อสาร การขยายตัวของเครือข่ายทางสังคมออนไลน์ ส่งผลให้มีทั้งโอกาสและความเสี่ยง ต่อวิถีชีวิตทัศนคติ และความเชื่อในสังคม ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กระบวนการเรียนรู้ และพฤติกรรมการบริโภคของคนในประเทศ

๓.๒.๔ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๑) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) จะส่งผลกระทบซ้ำเติมต่อสถานการณ์ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีความรุนแรงมากขึ้นอุณหภูมิของโลกเพิ่มขึ้น ทำให้เกิดความแห้งแล้งเป็นระยะเวลายาวนาน เกิดฝนขาดช่วง และมีฤดูกาลเปลี่ยนไป ส่งผลกระทบต่อความอุดมสมบูรณ์ของดิน ป่าไม้เกิดความเสื่อมโทรม แหล่งน้ำขาดแคลน ผลผลิตทางการเกษตรลดลง เกิดโรคระบาดในพืชและสัตว์ และอาจเกิดผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์กรณีที่เกิดโรคระบาดใหม่ เกิดความเสี่ยงต่อการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น ระบบนิเวศป่าไม้ ระบบนิเวศชายฝั่ง พื้นที่ชุ่มน้ำ เกิดการกัดเซาะชายฝั่ง และการสูญเสียแนวปะการัง การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพดังกล่าวข้างต้น จะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงด้านอาหาร สุขภาพ พลังงาน และลดทอนขีดความสามารถในการพึ่งพาตนเองของชุมชน

(๒) การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศยังส่งผลให้ภัยพิบัติทางธรรมชาติมีแนวโน้มเกิดบ่อยครั้งขึ้นและมีความรุนแรงมากขึ้น ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง แผ่นดินไหวและดินโคลนถล่ม ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิต การพัฒนาอุตสาหกรรม และการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ รวมทั้งวิถีการดำรงชีวิตของประชาชน นอกจากนี้ ข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจะทวีความเข้มข้นและเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องเตรียมพร้อมรับภาระในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกภายใต้กระแสการแข่งขันทางการค้า

๓.๒.๕ วาระการพัฒนาของโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ (Post ๒๐๑๕ Agenda)

ประเด็นสำคัญของวาระการพัฒนาโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ คือ การจัดทำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในกรอบสหประชาชาติ (Sustainable Development Goals-SDGs) ในช่วงเวลา ๑๕ ปี โดยสหประชาชาติให้การรับรองแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๗ ประกอบด้วยเป้าประสงค์ (Goal) จำนวน ๑๗ ข้อ และเป้าหมาย (Target) จำนวน ๑๖๙ ข้อ ซึ่งจะส่งผลกระทบกับการวางแผนทางการพัฒนาประเทศในอนาคต ที่ต้องเน้นจัดความยากจนให้หมดไป ประชาชนมีสุขภาพที่ดี มีระบบการศึกษา มีความเท่าเทียมกันทางเพศ ส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจแบบยั่งยืน มีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่รองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน ลดความไม่เท่าเทียมกันทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ มีรูปแบบการผลิตและการบริโภคแบบยั่งยืน เตรียมความพร้อมในการรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ มีการจัดการทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน ส่งเสริมให้สังคมมีความสุข มีความยุติธรรมและส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในระดับโลกร่วมกัน

๔. กรอบวิสัยทัศน์และเป้าหมาย

๔.๑ กรอบวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

จากสถานะของประเทศและบริบทการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่ประเทศกำลังประสบอยู่ ทำให้การกำหนดวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ยังคงมีความต่อเนื่องจากวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ และกรอบหลักการของการวางแผนที่น้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม การพัฒนาที่ยึดหลักสมดุล ยั่งยืน โดยวิสัยทัศน์ของการพัฒนาในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดทิศทางการพัฒนาที่มุ่งสู่การเปลี่ยนผ่านประเทศไทยจากประเทศที่มีรายได้ปานกลางไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง มีความมั่นคง และยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และนำไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ระยะยาว “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ของประเทศ

๔.๒ การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศ (Country Strategic Positioning) เป็นการกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติที่ สศช. ได้จัดทำขึ้น

ประเทศไทยเป็นประเทศรายได้สูงที่มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม เป็นศูนย์กลางด้านการขนส่งและลอจิสติกส์ ของภูมิภาคสู่ความเป็นชาติการค้าและบริการ (Trading and Service Nation) เป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์และเกษตรปลอดภัย แหล่งอุตสาหกรรมสร้างสรรค์และนวัตกรรมสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๔.๓ เป้าหมาย

๔.๓.๑ การหลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

- (๑) เศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕.๐
- (๒) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว (GDP Per Capita) และรายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ในปี ๒๕๖๖ เพิ่มขึ้นเป็น ๓๑๗,๐๕๑ บาท (๙,๓๒๕ ดอลลาร์ สรอ.) และ ๓๐๑,๑๙๙ บาท (๘,๘๕๕ ดอลลาร์ สรอ.) ต่อคนต่อปี
- (๓) ผลผลิตภาพการผลิตเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๒.๕ ต่อปี
- (๔) การลงทุนรวมขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๘.๐ (การลงทุนรวมของการลงทุนภาครัฐไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๐.๐ และการลงทุนของภาคเอกชนขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๗.๕ ในขณะที่ปริมาณการส่งออกขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๔.๐ ต่อปี)

๔.๓.๒ การพัฒนาศักยภาพคนให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศและการสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

- (๑) ประชาชนทุกช่วงวัยมีความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม (Socio-Economic Security) และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
- (๒) การศึกษาและการเรียนรู้ได้รับการพัฒนาคุณภาพ
- (๓) สถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งเป็นฐานรากที่เอื้อต่อการพัฒนาคน

๔.๓.๓ การลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

- (๑) การกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันมากขึ้น
- (๒) บริการทางสังคมมีคุณภาพและมีการกระจายอย่างทั่วถึง

๔.๓.๔ การสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

- (๑) รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเป็นธรรม
- (๒) ขับเคลื่อนประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- (๓) เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือภัยพิบัติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- (๔) เพิ่มประสิทธิภาพและเสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(๕) มีการบริหารจัดการน้ำให้สมดุลระหว่างการอุปสงค์และอุปทานของน้ำ

๔.๓.๕ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

(๑) การบริหารงานภาครัฐที่โปร่งใส เป็นธรรม มีประสิทธิภาพ และมีส่วนร่วม

(๒) จัดการทุจริตคอร์รัปชัน

(๓) มีการกระจายอำนาจที่เหมาะสม

๕. แนวทางการพัฒนา

๕.๑ การยกระดับศักยภาพการแข่งขันและการหลุดพ้นกับดักรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

๕.๑.๑ การส่งเสริมด้านการวิจัยและพัฒนา

พัฒนาสถานะแวดล้อมของการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ทั้งด้านการลงทุนในการวิจัยและพัฒนา ด้านบุคลากรวิจัย ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการบริหารจัดการ รวมทั้งสนับสนุนและผลักดันให้ผู้ประกอบการมีบทบาทหลักด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม ตลอดจนผลักดันงานวิจัยและพัฒนาให้ใช้ประโยชน์อย่างแท้จริงทั้งเชิงพาณิชย์และสาธารณะโดยให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา

๕.๑.๒ การพัฒนาผลิตภาพแรงงาน

สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนากำลังคนและแรงงานให้มีทักษะความรู้และสมรรถนะที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและรองรับการเปิดเสรีของประชาคมอาเซียน โดยยกระดับและพัฒนาสมรรถนะแรงงานไทยด้วยเทคโนโลยี เร่งรัดให้แรงงานทั้งระบบมีการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานเพื่อสามารถแข่งขันในตลาดแรงงานได้ สนับสนุนให้แรงงานและปัจจัยการผลิตมีความยืดหยุ่นในการเคลื่อนย้ายระหว่างสาขาการผลิตและระหว่างพื้นที่การผลิต เพื่อให้แรงงานสามารถเคลื่อนย้ายไปสู่สาขาการผลิตที่มีผลิตภาพการผลิตสูงสุด และสนับสนุนให้ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมและบริการจัดทำกรอบคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานให้เป็นมาตรฐานที่เชื่อมโยงกันเพื่อยกระดับทักษะของแรงงานไทย

๕.๑.๓ การส่งเสริมผู้ประกอบการที่เข้มแข็งและพาณิชย์ดิจิทัล

พัฒนาขีดความสามารถของผู้ประกอบการให้มีความยืดหยุ่น สามารถปรับตัวและดำเนินธุรกิจท่ามกลางการดำเนินนโยบายและมาตรการการกีดกันทางการค้าในรูปแบบต่างๆ เพิ่มสัดส่วนความเป็นเจ้าของของคนไทยและสนับสนุนให้มีการขยายตลาดที่มีแบรนด์สินค้าและช่องทางการตลาดที่เป็นของตนเองมากขึ้น ตลอดจนพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมและบริการเพื่อเข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิต บริการและอุตสาหกรรมดิจิทัล

๕.๑.๔ การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานเร่งลงทุนและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งเพื่อเชื่อมโยงพื้นที่

เศรษฐกิจในประเทศและต่างประเทศ ทั้งการพัฒนาและปรับปรุงโครงข่ายรถไฟให้เป็นโครงข่ายหลักในการเดินทางและขนส่งของประเทศ พัฒนาโครงข่ายระบบขนส่งสาธารณะและโครงข่ายทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง ขยายขีดความสามารถของท่าอากาศยานหลักของประเทศ พัฒนาท่าเรือที่มีศักยภาพให้เป็นท่าเรืออิเล็กทรอนิกส์เต็มรูปแบบ รวมทั้งพัฒนาและปรับปรุงระบบโทรคมนาคมของประเทศ ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมที่เกิดจากลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น อุตสาหกรรมซ่อมบำรุงและผลิตชิ้นส่วนอากาศยาน และอุตสาหกรรมระบบราง เป็นต้น เพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้กับประเทศในการเป็นฐานการผลิตในภูมิภาคอาเซียน

๕.๑.๕ การปรับโครงสร้างการผลิต

ปรับโครงสร้างการผลิตภาคเกษตร โดยการปรับเปลี่ยนจากการผลิตสินค้าเกษตรขั้นปฐมเป็นสินค้าเกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าสูงมีคุณภาพและมาตรฐานสากล สามารถสร้างความเชื่อมโยงทางด้านวัตถุดิบกับประเทศเพื่อนบ้านและลดระดับการผลิตสินค้าขั้นปฐมที่สูญเสียขีดความสามารถในการแข่งขัน ลงสู่ระดับที่จำเป็นสำหรับการสร้างความมั่นคงทางด้านอาหารและพลังงาน จัดระบบการผลิตให้สอดคล้องกับศักยภาพพื้นที่และความต้องการของตลาดตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำทั้งด้านกายภาพและเศรษฐกิจ รวมทั้งส่งเสริมการรวมกลุ่มทางการเกษตรจากกิจการเจ้าของคนเดียวเป็นการประกอบการในลักษณะสหกรณ์ ห้างหุ้นส่วน และบริษัทเพื่อให้เกิดการประหยัดจากขนาด พิจารณานวัตกรรมที่เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และแหล่งน้ำ ใช้เทคโนโลยีการผลิตในระดับที่เหมาะสม ใช้กลไกตลาดในการป้องกันความเสี่ยง ตลอดจนส่งเสริมและเร่งขยายผลแนวทางการทำการเกษตรตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และระบบเกษตรกรรมยั่งยืนปรับโครงสร้างการผลิตภาคบริการ โดยเร่งพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งให้เกิดความเชื่อมโยงกันเป็นโครงข่ายทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ เร่งพัฒนาท่าเทียบเรือขนาดใหญ่เพื่อรองรับการเติบโตของการท่องเที่ยวทางทะเล ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้ครอบคลุมและทันสมัยทั้งการควบคุมกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและส่งเสริมการท่องเที่ยวและกำหนดและจัดทำกฎหมายเพื่อยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวของไทยสู่สากลและรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวให้สามารถแข่งขันได้ในระดับนานาชาติ รวมทั้งส่งเสริมการพัฒนาเชิงพื้นที่ในลักษณะกลุ่มคลัสเตอร์ท่องเที่ยว โดยสนับสนุนการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่ที่มีความเชื่อมโยงทั้งทางกายภาพ วิถีชีวิต/วัฒนธรรมท้องถิ่นและกิจกรรมการท่องเที่ยว ตลอดจนส่งเสริมการสร้างเชื่อมโยงด้านการท่องเที่ยวในภูมิภาคอาเซียน ทั้งประเทศที่มีพรมแดนติดกันและประเทศที่มีโครงข่ายคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงกันเพื่อให้เกิดการพัฒนาแบบองค์รวมทั้งระบบพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมอนาคตเพื่อเป็นแหล่งการถ่ายเทเทคโนโลยี เชื่อมโยงการผลิตกับอุตสาหกรรมที่เป็นฐานรายได้ประเทศ และเป็นกลไกการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยให้เข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิตและบริการทั้งในระดับอนุภูมิภาคและในภูมิภาคอาเซียนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการขยายตัวด้านการค้าการลงทุน เช่น โลจิสติกส์ และพลังงาน รวมทั้งปัจจัยสนับสนุนการลงทุนอื่นๆ เช่น ลดอุปสรรคการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ เป็นต้น ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ทั้งภาคการผลิต การตลาด การบริหารจัดการการเงิน และโลจิสติกส์ เชื่อมโยงเศรษฐกิจดิจิทัล ในการอำนวยความสะดวกทางการค้าการลงทุนด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ และสนับสนุนการลงทุนเพื่อสร้างเศรษฐกิจและสังคมแห่งปัญญาและการเรียนรู้ มุ่งเน้นการพัฒนาธุรกิจเชิงสร้างสรรค์ การลงทุนที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การประหยัดพลังงานและการใช้พลังงานทดแทน การลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเชิงพาณิชย์ การจัดตั้งสำนักงานใหญ่ข้ามประเทศ บริษัทการค้าระหว่างประเทศ รวมทั้งการให้ความสำคัญเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมและการตอบแทนสู่สังคมขององค์กร และกิจการเพื่อสังคม

๕.๒ การพัฒนาศักยภาพคนตามช่วงวัยและการปฏิรูประบบเพื่อสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

๕.๒.๑ การพัฒนาศักยภาพคนในทุกช่วงวัยให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ

โดยช่วงวัยเด็กตั้งแต่แรกเกิดให้มีพัฒนาการที่สมวัยในทุกด้าน วัยเรียน วัยรุ่นให้มีทักษะการเรียนรู้ ทักษะชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นภายใต้บริบทสังคมที่เป็นพหุวัฒนธรรม วัยแรงงานให้มีการพัฒนาระดับสมรรถนะฝีมือแรงงานเพื่อสร้างผลิตภาพเพิ่มให้กับประเทศ วัยผู้สูงอายุให้มีการทำงานที่เหมาะสมตามศักยภาพและประสบการณ์ มีรายได้ในการดำรงชีวิต มีการสร้างเสริมและฟื้นฟูสุขภาพเพื่อป้องกันหรือชะลอความทุพพลภาพและโรคเรื้อรังต่างๆ ที่จะก่อให้เกิดภาระแก่ปัจเจกบุคคล ครอบครัว และระบบบริการสุขภาพ

๕.๒.๒ การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียมและทั่วถึงโดย

(๑) ปฏิรูประบบบริหารจัดการทางการศึกษา โดยปรับระบบบริหารจัดการการศึกษาใหม่เพื่อสร้างความรับผิดชอบต่อผลลัพธ์ (Accountability)

(๒) ปฏิรูประบบการคลังด้านการศึกษา เพื่อเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพการจัดการศึกษาโดยการจัดสรรงบประมาณตรงสู่ผู้เรียน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากภาคเอกชนในการจัดการศึกษา

(๓) พัฒนาคุณภาพครูทั้งระบบ ตั้งแต่กระบวนการผลิต สรรหา และการคัดเลือกให้ได้คนดีคนเก่ง รวมทั้งระบบการประเมินและรับรองคุณภาพที่เน้นผลลัพธ์จากตัวผู้เรียน

(๔) ปฏิรูประบบการเรียนรู้ โดยมุ่งจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างสมรรถนะกำลังคนทั้งระบบ การศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมศึกษาจนถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต พัฒนาสื่อเพื่อการเรียนรู้ ปรับหลักสูตรและผลิตกำลังคนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและความต้องการของตลาด การวิจัยและการใช้เทคโนโลยีและสื่อเพื่อการเรียนรู้

๕.๒.๓ การพัฒนาด้านสุขภาพ โดยส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทาง

การแพทย์เพื่อรองรับการเป็นสังคมผู้สูงอายุทั้งในด้านผลิตภัณฑ์สุขภาพและที่อยู่อาศัยสำหรับผู้สูงอายุยกระดับการบริหารจัดการระบบสุขภาพเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความยั่งยืนในระยะยาว โดยพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารทรัพยากรด้านสาธารณสุข บูรณาการระบบหลักประกันสุขภาพภาครัฐให้เกิดความเป็นเอกภาพในการบริหารจัดการและการใช้ทรัพยากร และส่งเสริมการอภิบาลระบบสุขภาพในรูปแบบเครือข่ายที่มีการใช้ทรัพยากรร่วมกัน พัฒนาศักยภาพของประเทศไทยสู่การเป็นศูนย์กลางสุขภาพนานาชาติทั้งในด้านศูนย์กลางบริการสุขภาพ (Medical Service Hub) ศูนย์กลางบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพ (Wellness Hub) ศูนย์กลางยาและผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ (Product Hub) และศูนย์กลางบริการวิชาการและงานวิจัย (Academic Hub) เพื่อนำรายได้กลับมาใช้ยกระดับคุณภาพบริการสาธารณสุขภายในประเทศรวมทั้งส่งเสริมการให้ความสำคัญกับมิติสุขภาพในทุกนโยบายสาธารณะ (Health in All Policies) เพื่อให้การขับเคลื่อนนโยบายของทุกภาคส่วนตระหนักถึงผลกระทบของนโยบายสาธารณะที่มีต่อสุขภาพของประชาชน

๕.๒.๔ การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีพในสังคมสูงวัย โดยการปรับปรุงสภาพแวดล้อมและความจำเป็นทางกายภาพให้เหมาะกับวัย และการพัฒนาระบบการดูแลผู้สูงอายุในรูปแบบที่หลากหลายทั้งในด้านการจัดบริการสุขภาพและสวัสดิการสังคมอย่างบูรณาการ โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งพัฒนาชุมชนที่มีศักยภาพและความพร้อมให้เป็นต้นแบบของการดูแลผู้สูงอายุเพื่อขยายผลไปสู่ชุมชนอื่น ตลอดจนการพัฒนานวัตกรรมในการใช้ชีวิตประจำวันสำหรับผู้สูงอายุ

๕.๓ การลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

๕.๓.๑ การยกระดับรายได้และสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ มุ่งเน้นการเพิ่มผลิตภาพแรงงาน โดยสนับสนุนให้แรงงานมีโอกาสเข้าถึงการเรียนรู้และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานอย่างมีมาตรฐาน ปรับโครงสร้างค่าจ้างแรงงานให้ชัดเจนและสะท้อนทักษะฝีมือแรงงานอย่างแท้จริง เร่งผลักดันให้การใช้ระบบมาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ เพิ่มผลิตภาพทางการผลิตของเกษตรกรรายย่อย โดยสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาและการผลิตทางการเกษตรที่สอดคล้องกับพื้นที่ สร้างหลักประกันรายได้แทนการอุดหนุนด้านราคาสินค้าเกษตร ลดต้นทุนทางการเกษตรโดยสนับสนุนปัจจัยการผลิต

๕.๓.๒ การจัดบริการทางสังคมให้ทุกคนตามสิทธิขั้นพื้นฐาน และเน้นการสร้างภูมิคุ้มกันระดับปัจเจก โดย

(๑) พัฒนาระบบบริการสาธารณสุขให้มีคุณภาพและมีช่องทางการเข้าถึงอย่างหลากหลาย โดยเฉพาะระบบบริการสาธารณสุขและการศึกษาขั้นพื้นฐาน สวัสดิการสังคม และกระบวนการยุติธรรม

(๒) สนับสนุนการจัดหาที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้น้อยและการเข้าถึงระบบสาธารณสุขภาค กำหนดเป็นนโยบายที่อยู่อาศัยแห่งชาติและเมืองน่าอยู่ พัฒนาโครงการที่อยู่อาศัยแก้ปัญหาชุมชนแออัดในเมืองโดยดำเนินการร่วมกับภาคธุรกิจเอกชน

(๓) การจัดรูปแบบสวัสดิการพื้นฐานที่จำเป็นและเหมาะสมตามกลุ่มเป้าหมาย (Customized Welfare) ที่คำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน โดยมีแนวทางการรับภาระค่าใช้จ่ายร่วมกัน (Cost Sharing)

๕.๓.๓ การสร้างความเสมอภาคในการเข้าถึงทรัพยากร โดยปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร สนับสนุนให้เกษตรกรรายย่อยที่ไร้ที่ดินทำกินและยากจนได้มีที่ดินเป็นของตนเองหรือมีสิทธิทำกินในที่ดินปฏิรูป ระบบการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและเข้าถึงพื้นที่เป้าหมายได้อย่างแท้จริงด้วยการผลักดัน พรบ. ทรัพยากรน้ำ พ.ศ. และบูรณาการแผนงานและงบประมาณร่วมกันของหน่วยงาน และสร้างกระบวนการมีส่วนร่วม รวมทั้งปรับโครงสร้างภาษีที่เป็นธรรม เช่น ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ภาษีมรดก และภาษีสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

๕.๓.๔ การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเสมอภาค การคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐาน และการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียมโดยการเสริมศักยภาพและความเข้มแข็งด้านกฎหมายให้แก่ประชาชน รวมทั้งการปรับปรุงและบังคับใช้กฎหมายเพื่อลดปัญหาความเหลื่อมล้ำ เช่น กฎหมายป่าชุมชนกฎหมายภาษีมรดก กฎหมายที่ดิน เป็นต้น

๕.๔ การรองรับการเชื่อมโยงภูมิภาคและความเป็นเมือง

๕.๔.๑ การลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกของเมือง เตรียมความพร้อมรองรับความเป็นเมือง ทั้งด้านการบริหารจัดการด้านผังเมืองด้านสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ระบบคมนาคมขนส่ง ระบบบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ระบบการศึกษาและระบบสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน มีคุณภาพ และเพียงพอต่อความต้องการของคนในเมือง รวมทั้งเสริมสร้างความสามารถในการบริหารจัดการเมืองตามระดับการพัฒนา

๕.๔.๒ การพัฒนาด้านการขนส่งและลอจิสติกส์ เชื่อมโยงกับเพื่อนบ้าน ส่งเสริมและเร่งรัดการพัฒนากระบวนการบริหารจัดการลอจิสติกส์ ของประเทศเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศทั้งด้านการค้า การลงทุน และการบริการ โดยคำนึงถึงการเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในห่วงโซ่อุปทาน และปรับปรุงกฎหมาย กฎระเบียบ รวมทั้งปรับลดกระบวนการด้านอำนวยความสะดวกทางการค้า ขนส่ง และลอจิสติกส์ ให้มีความสะดวกและมีประสิทธิภาพต่อภาคธุรกิจอย่างแท้จริง

๕.๔.๓ การส่งเสริมการลงทุน การค้าชายแดน และการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ให้ความสำคัญกับนโยบายส่งเสริมการลงทุนและการค้าชายแดนเพื่อดึงดูดให้นักลงทุนในภูมิภาคเข้ามาลงทุนในไทย และประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งส่งเสริมการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษในพื้นที่ชายแดนโดยให้ความสำคัญกับการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมการลงทุนและสิทธิประโยชน์ การบริหารจัดการแรงงานต่างด้าว และการให้บริการจุดเดียวเบ็ดเสร็จ เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกด้านการค้าชายแดนและการผ่านแดนระหว่างไทยกับประเทศในภูมิภาคมากขึ้น

๕.๕ การสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๕.๕.๑ การรักษาทุนทางธรรมชาติเพื่อการเติบโตสีเขียว ใช้ประโยชน์จากทุนธรรมชาติ โดยคำนึงถึงขีดจำกัดและศักยภาพในการฟื้นตัว ปกป้องรักษาทรัพยากรป่าไม้ โดยสนธิกำลังของทุกภาคส่วนนาระบบสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการ บังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม เพิ่มพื้นที่ป่าไม้โดยส่งเสริมการปลูกไม้มีค่าทางเศรษฐกิจระยะยาว อนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน และแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม รวมทั้งผลักดันแนวทางการประเมินมูลค่าของระบบนิเวศและการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์ จัดสรรที่ดินให้แก่ผู้ยากไร้ กระจายการถือครองที่ดิน จัดทำฐานข้อมูลที่ดินเพื่อการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ การจัดเก็บภาษีที่ดินในอัตราก้าวหน้า กำหนดเขตการถือครองที่ดินที่เหมาะสม และ

กำหนดมาตรการป้องกันการถือครองที่ดินของคนต่างชาติ บริหารจัดการน้ำเพื่อให้เกิดความยั่งยืน บูรณาการระหว่างหน่วยงานอย่างเป็นระบบ สร้างศูนย์ข้อมูลทรัพยากรน้ำ จัดตั้งองค์กรบริหารจัดการน้ำในระดับพื้นที่ เช่น คณะกรรมการลุ่มน้ำ และองค์กรผู้นำ คุ่มครองทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ลดความขัดแย้งเชิงนโยบายระหว่างการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การท่องเที่ยว การประมง และวิถีชีวิตของชุมชนบริหารจัดการแร่โดยกำหนดปริมาณที่เหมาะสมในการนำแร่มาใช้ประโยชน์ คำนึงถึงความจำเป็นและมูลค่าในอนาคต บังคับใช้มาตรการควบคุมผลกระทบจากการทำเหมืองแร่ที่ก่อมลพิษต่อสภาพแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชน

๕.๕.๒ การส่งเสริมการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สร้างระบบหมุนเวียนวัสดุที่ใช้แล้วที่มีประสิทธิภาพ ขับเคลื่อนสู่ Zero Waste Society ผ่านมาตรการต่างๆ เช่น การปฏิรูประบบภาษีและค่าธรรมเนียมเพื่อสิ่งแวดล้อม การศึกษาเพื่อสิ่งแวดล้อม มาตรฐานและฉลากสินค้า เป็นต้น

๕.๕.๓ การส่งเสริมการผลิต การลงทุน และการสร้างงานสีเขียว เพื่อยกระดับประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พัฒนากลยุทธ์อุตสาหกรรมสีเขียว ส่งเสริมผู้ประกอบการให้สามารถปรับระบบห่วงโซ่อุปทานหรือห่วงโซ่คุณค่าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Supply Chain/Green Value Chain) ส่งเสริมการทำการเกษตรกรรมยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมภาคบริการที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อย เพื่อให้ประเทศไทยมีศักยภาพให้มีความก้าวหน้ามากขึ้นในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ

๕.๕.๔ การจัดการมลพิษและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ด้วยการเร่งรัดการควบคุมมลพิษทั้งทางอากาศ ขยะ น้ำเสีย และของเสียอันตราย ที่เกิดจากการผลิตและบริโภค เพื่อสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับประชาชน เร่งรัดแก้ไขปัญหาการจัดการขยะเป็นลำดับแรก โดยส่งเสริมให้เกิดกลไกการคัดแยกขยะเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ให้มากที่สุดเร่งกำจัดขยะมูลฝอยตกค้างสะสมในสถานที่กำจัดในพื้นที่วิกฤต สร้างรูปแบบการจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายที่เหมาะสม เน้นการแปรรูปเป็นพลังงาน สร้างวินัยของคนในชาติมุ่งสู่การจัดการที่ยั่งยืน โดยให้ความรู้แก่ประชาชน และการบังคับใช้กฎหมาย

๕.๕.๕ การพัฒนาความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ ผลักดันการจัดทำแผนแม่บทการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของอาเซียน หาแนวทางความร่วมมือกับอาเซียนและอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงในประเด็นการขนส่งข้ามพรมแดน การเคลื่อนย้ายแรงงาน การบริหารจัดการพลังงานและการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

๕.๕.๖ การเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการบริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยงด้านภัยพิบัติ เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เพิ่มศักยภาพในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้กับทุกภาคส่วน ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อลดผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พัฒนาระบบฐานข้อมูลและระบบการเตือนภัย ตลอดจนส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ ให้ความสำคัญกับการป้องกันน้ำท่วม วางแผนป้องกันเมืองและพื้นที่ชายฝั่ง พัฒนาเมืองที่สามารถปรับตัวและยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Resilience City) การให้บริการของระบบนิเวศ ส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชนในการรับมือภัยพิบัติโดยสร้างแนวป้องกันตามธรรมชาติ และการจัดทำแผนธุรกิจต่อเนื่อง รวมทั้งการพัฒนาระบบการจัดการภัยพิบัติให้มีประสิทธิภาพพร้อมรองรับแนวโน้มการเกิดภัยพิบัติที่รุนแรงในอนาคต

๕.๖ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

๕.๖.๑ การสร้างความโปร่งใสในทุกขั้นตอนของการปฏิบัติราชการ โดยให้มีช่องทางให้ทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึง เข้าตรวจสอบข้อมูลของภาคราชการและร้องเรียนได้ เช่น ข้อมูลการประกวดราคาจัดซื้อ จัดจ้างโครงการของทางราชการ ข้อมูลการประมูลโครงการ ผู้ชนะการประมูลและราคาปิดประมูลข้อมูล

ความก้าวหน้าตามกระบวนการยุติธรรม เช่น คดีที่ไม่ดำเนินการตามหลักธรรมาภิบาล คดีทุจริตคอร์รัปชันและคดีที่ประชาชนให้ความสนใจในแต่ละยุคสมัย ฯลฯ

๕.๖.๒ การพัฒนาบุคลากรภาครัฐ ให้ความสำคัญเป็นมืออาชีพและเพียงพอต่อการขับเคลื่อนภารกิจภาครัฐร่วมกับภาคเอกชนและภาคประชาสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้ระบบราชการเล็กกะทัดรัดแต่มีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพสูง

๕.๖.๓ การสร้างรูปแบบการพัฒนา อปท. ให้เหมาะสม สามารถรับมือการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเป็นแกนหลักในการประสานเครือข่ายและเชื่อมโยงภาคส่วนต่างๆ ในระดับพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕.๖.๔ การสร้างระบบตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ สร้างผลงานที่มีคุณภาพ รวดเร็วและน่าเชื่อถือ สามารถเป็นเครื่องมือให้กับคณะรัฐมนตรีประกอบการตัดสินใจในเชิงนโยบายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดตาม ประเมินผลโครงการใหญ่ๆ ที่มีการใช้จ่ายงบประมาณเป็นจำนวนมาก และเป็นโครงการที่มีผลกระทบในวงกว้าง

๑.๓ แผนพัฒนาภาค/แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด

๑.๓.๑ แผนพัฒนาภาคใต้ฝั่งอันดามัน

แผนพัฒนาภาค เป็นแผนที่ยึดกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนจากทุกจังหวัด ทั้ง ๔ ภูมิภาคขึ้น เพื่อสนับสนุนจังหวัดและกลุ่มจังหวัดให้สามารถ ใช้เป็นกรอบแนวทางในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด แผนพัฒนาภาค จัดทำโดยสำนักงานพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่สมดุล ยึดแนวคิดการพัฒนาตาม “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” โดยประกอบไปด้วย ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคเหนือ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคกลาง ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคใต้ ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้วตำบลนั้น ตั้งอยู่ภาคใต้ การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีของเทศบาลมีความสัมพันธ์กับแผนพัฒนาภาคภาคใต้ฝั่งอันดามัน ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเกษตร การท่องเที่ยว การค้าการลงทุน การพัฒนาคนให้มีสุขภาวะดีทั้งร่างกาย จิตใจและสติปัญญา รอบรู้ เท่าทันการเปลี่ยนแปลง สามารถดำรงชีพได้อย่างมีคุณภาพ สร้างความมั่นคงด้านอาหาร แก้ไขปัญหาความยากจน หนี้สิน และการออมของครัวเรือน มีสัมมาอาชีพที่มั่นคง สามารถพึ่งพาตนเองและดูแลครอบครัวได้อย่างอบอุ่น พื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมบูรณ์ ซึ่งแผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีรายละเอียดสรุปย่อ ดังนี้

กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคใต้ฝั่งอันดามัน

ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๕๓/๑ และมาตรา ๕๓/๒ บัญญัติให้จังหวัดและกลุ่มจังหวัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดให้สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น สำนักงานพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) จึงได้จัดทำกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคที่ยึดกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนจากทุกจังหวัดทั้ง ๔ ภูมิภาคขึ้น เพื่อสนับสนุนจังหวัดและกลุ่มจังหวัดให้สามารถใช้เป็นกรอบแนวทางในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด

๑.๓.๑.๑ ยุทธศาสตร์การพัฒนา

(๑) เพิ่มศักยภาพการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ โดยการยกมาตรฐานและประสิทธิภาพการผลิตการเกษตร การพัฒนาศักยภาพการประกอบการด้านอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว การตั้งองค์กรร่วมภาครัฐและเอกชนระดับพื้นที่เพื่อส่งเสริมอำนวยความสะดวกด้านการค้าการลงทุน และส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน

(๒) สร้างคนให้มีคุณภาพ เพื่อพัฒนาคนให้มีสุขภาวะดีทั้งร่างกาย จิตใจและสติปัญญา รอบรู้ เท่าทันการเปลี่ยนแปลง สามารถดำรงชีพได้อย่างมีคุณภาพ

(๓) สร้างสังคมและเศรษฐกิจฐานรากให้เข้มแข็ง เพื่อสร้างความมั่นคงด้านอาหาร แก้ไข ปัญหาความยากจน หนี้สิน และการออมของครัวเรือน มีสัมมาอาชีพที่มั่นคง สามารถพึ่งพาตนเองและดูแล ครอบครัวยได้อย่างอบอุ่น

(๔) พัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมบูรณ์ โดยเร่งอนุรักษ์และฟื้นฟูพื้นที่ ป่าไม้ให้ได้ ๑๕.๙ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๒๕ ของพื้นที่ภาค ป้องกันการรุกพื้นที่ชุ่มน้ำ พัฒนาแหล่งน้ำและระบบ ชลประทาน ฟื้นฟูดิน ยับยั้งการแพร่กระจายดินเค็ม และเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการโดยส่งเสริมทำเกษตรอินทรีย์

๑.๓.๑.๒ ทิศทางการพัฒนากลุ่มจังหวัดและจังหวัด

วิสัยทัศน์พัฒนากลุ่มจังหวัดและจังหวัดระนอง

เมื่อพิจารณาจากศักยภาพทางเศรษฐกิจ การสร้างรายได้ภาคบริการการเชื่อมโยงกับ ประเทศเพื่อนบ้านจังหวัดระนองจึงจัดอยู่ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ซึ่งประกอบด้วย จังหวัดระนอง จังหวัด พังงา จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดตรัง โดยได้กำหนดวิสัยทัศน์กลุ่มจังหวัดคือ "ศูนย์กลางการท่องเที่ยว ทางทะเลระดับโลก ประตูเชื่อมโยงเศรษฐกิจสู่นานาชาติ" โดยมีประเด็นยุทธศาสตร์ดังนี้

๑.ศูนย์กลางการท่องเที่ยว

๒.ประตูเชื่อมโยงเศรษฐกิจสู่นานาชาติ

วิสัยทัศน์จังหวัดระนอง

"เป็นศูนย์กลางการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศฝั่งอันดามัน ที่ดำรงไว้ซึ่งการเป็นเมือง ท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและสิ่งแวดล้อมที่น่าอยู่"

พันธกิจ

"มุ่งเน้นในการพัฒนาสังคมให้น่าอยู่ เศรษฐกิจเจริญเติบโตและกระจายรายได้ที่เป็นธรรม โดยใช้ยุทธศาสตร์การพัฒนาการขนส่งสินค้าทางทะเลและการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพเป็นตัวขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ ของจังหวัด"

เป้าประสงค์

๑.ให้บริการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศได้อย่างรวดเร็ว สะดวก และปลอดภัย สามารถแข่งขันได้ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

๒.มีน้ำแร่ร้อนคุณภาพดี ได้ใช้ประโยชน์เต็มศักยภาพคุณค่าและเป็นธรรม

๓.จังหวัดระนองมีชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ สามารถแข่งขันได้ทั้งภายในและ ภายนอกประเทศ

๔.ทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ มีการนำมาใช้ประโยชน์คุ้มค่า เป็นธรรม ยั่งยืนและ สภาพแวดล้อมของเมือง ชุมชน สะอาด สวยงามเป็นระเบียบเรียบร้อย

๕.สังคมมีความสงบเรียบร้อยปลอดภัย และมีคุณภาพชีวิตที่ดี

๖.แรงงานต่างด้าวได้รับการจัดระเบียบด้านการทำงานและด้านสุขภาพ

ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดระนอง

๑.วิสัยทัศน์ (Vision)

"เมืองท่องเที่ยวเชิงสุขภาพชั้นนำ การเกษตรสร้างสรรค์ เมืองน่าอยู่ ที่ประชาชนมีความสุขภาวะดี และเป็นประตูค้าผ่านแดนอันดามัน

๒.พันธกิจ (Mission)

- ๑) พัฒนาและยกระดับมาตรฐานอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพสู่เมืองท่องเที่ยวชั้นนำของอาเซียน
- ๒) เสริมสร้างอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจด้วยรายได้ชุมชน
- ๓) สร้างความมั่นคงทางสังคมปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สินของประชาชน และคุณภาพชีวิตที่ดีแก่ประชาชนด้วยหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
- ๔) พัฒนาอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมความสมดุลของระบบนิเวศที่เกิดขึ้นมูลค่าเพิ่ม
- ๕) ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาศักยภาพให้จังหวัดระนองเป็นประตูสู่การค้าผ่านแดนอันดามัน

๓.เป้าประสงค์รวม (Goals)

- ๑) สร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ที่มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม โดยการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในภาคเกษตร การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการค้าผ่านแดน เชื่อมโยงรายได้สู่ชุมชน
- ๒) เพื่อสร้างสังคมมั่นคง ปลอดภัยและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน
- ๓) เพื่อการอนุรักษ์ ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติให้มีความสมดุล อุดมสมบูรณ์และมีสภาพแวดล้อมน่าอยู่

๔.ประเด็นยุทธศาสตร์(Strategic Issue) จังหวัดได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ ๔ ประเด็น ดังนี้

๔.๑ ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ : การเป็นเมืองท่องเที่ยวเชิงสุขภาพระดับชั้นนำ

๔.๑.๑ เป้าประสงค์ การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพของจังหวัดระนองสามารถแข่งขันได้ทั้งภายในและต่างประเทศและสร้างงานสร้างรายได้ให้แก่ชุมชน

๔.๑.๒

๔.๑.๓ กลยุทธ์

- ๑) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยว
- ๒) เสริมสร้างศักยภาพผู้ประกอบการและพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว
- ๓) พัฒนาระบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยว
- ๔) ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวด้วยกลไกและช่องทางที่เข้าถึง

กลุ่มเป้าหมาย

๔.๒ ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ : การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนมั่นคง เข้มแข็ง ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

๔.๒.๑ เป้าประสงค์ เศรษฐกิจของจังหวัดระนองขยายตัวอย่างยั่งยืนและเป็นธรรม เชื่อมโยงการเติบโตของเศรษฐกิจชุมชนที่ประชาชนมีอาชีพและรายได้ที่มั่นคง

๔.๒.๒ กลยุทธ์

๑) ส่งเสริมการผลิต การบริโภค และจำหน่ายอาหารปลอดภัยสู่เมืองที่มั่นคงทางด้านอาหาร

๒) พัฒนาขีดความสามารถในการผลิตภาคการเกษตร (พัฒนาคุณภาพ/ลดต้นทุนการผลิต) สร้างมูลค่าเพิ่ม และส่งเสริมมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน

๓) เสริมสร้างความเข้มแข็งชุมชนสู่การพึ่งพาตนเองที่ยั่งยืนด้วยหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

๔.๓ ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ : เป็นเมืองน่าอยู่ ที่ประชาชนมีสุขภาวะที่ดีและมีความมั่นคงปลอดภัยอย่างยั่งยืน

๔.๓.๑ เป้าประสงค์

- ๑) สังคมระนองน่าอยู่ ประชาชนมีสุขภาวะที่ดีและมีคุณภาพการศึกษาสูงขึ้น

๒) จังหวัดระนองมีความสมดุลทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน

๓) ปัญหาพิบัติภัย อาชญากรรม และยาเสพติดลดลง

๔.๒.๒ ตัวชี้วัด/ค่าเป้าหมาย ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย

๔.๒.๓ กลยุทธ์

๑) พัฒนาปัจจัยพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภคเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

๒) อนุรักษ์ ฟื้นฟูและจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๓) ยกระดับคุณภาพการศึกษาและระบบสาธารณสุขให้ได้มาตรฐาน

๔) เสริมสร้างภูมิคุ้มกันและความเข้มแข็งทางสังคม

๕) เสริมสร้างความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน และพัฒนาระบบบริหารจัดการด้านความมั่นคงในพื้นที่ชายแดน

๖) เสริมสร้างศักยภาพในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

๗) การเพิ่มศักยภาพของเมืองเพื่อเชื่อมโยงโอกาสจากอาเซียน

๔.๔ ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔ : เป็นประตูการค้าผ่านแดนฝั่งอันดามัน

๔.๔.๑ เป้าประสงค์ จังหวัดระนองมีบทบาทที่สำคัญในการเชื่อมโยงด้านการค้าและการลงทุนของไทย อาเซียน และกลุ่มประเทศ BIMSTEC

๔.๒.๒ ตัวชี้วัด/ค่าเป้าหมาย ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย

๔.๒.๓ กลยุทธ์

๑) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานโลจิสติกส์ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการค้า การลงทุน และการส่งออก

๒) พัฒนาระบบบริหารจัดการ กฎระเบียบที่เอื้อต่อการค้าผ่านแดน

๓) พัฒนาศักยภาพความพร้อมของผู้ประกอบการ และบุคคลากรที่เกี่ยวข้องให้มีศักยภาพ

๔) พัฒนาระบบการตลาดและประชาสัมพันธ์ โดยเน้นการเจรจาการค้าระหว่างประเทศ

๑.๔ กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดระนองประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๒

วิสัยทัศน์

“เป็นกลไกในการสนับสนุนและตอบสนองนโยบายภาครัฐ และเป็นองค์กรหลักในการพัฒนาท้องถิ่น บนพื้นฐานของการบูรณาการรอบด้านอย่างมีประสิทธิภาพ”

กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

มี ๖ ด้าน ประกอบด้วย

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภคและสาธารณูปการ
แนวทางการพัฒนา

๑) พัฒนาเส้นทางคมนาคม ให้มีมาตรฐานและสามารถเชื่อมโยงกันทั่วถึง

๒) พัฒนาแหล่งน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภคและการเกษตร

๓) การจัดวางผังเมือง และการใช้ประโยชน์จากที่ดิน

๔) พัฒนาสาธารณูปโภคให้ทั่วถึง

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การวางแผน การส่งเสริมการลงทุนพาณิชย์กรรมและการท่องเที่ยว

แนวทางการพัฒนา

- ๑) ส่งเสริมแนวคิดสร้างสรรค์ เพื่อเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์ของผลิตภัณฑ์ชุมชน และมุ่งเน้นให้เกิดการพึ่งพาตนเองตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง
- ๒) พัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยว ให้มีการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบและยั่งยืน ภายใต้การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การสังคมและส่งเสริมคุณภาพชีวิต

แนวทางการพัฒนา

- ๑) ส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาอาชีพและรายได้ของประชาชน
- ๒) พัฒนาการศึกษาระบบและนอกระบบ โดยส่งเสริมให้มีศูนย์เรียนรู้ชุมชนและการเสริมสร้างสุขภาวะของประชาชน
- ๓) ส่งเสริม และพัฒนาคุณภาพชีวิต เยาวชน ผู้สูงอายุ ผู้ด้อยโอกาส
- ๔) การเสริมสร้างสุขภาวะของประชาชน
- ๕) ส่งเสริม สนับสนุนการจัดสวัสดิการชุมชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดระนอง

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การจัดระเบียบชุมชน สังคมและการรักษาความสงบเรียบร้อย

แนวทางการพัฒนา

- ๑) การส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาประชาธิปไตย เทิดทูนสถาบัน และศักยภาพของผู้นำชุมชน
- ๒) การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด
- ๓) การจัดเตรียมความพร้อมในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย และกำหนดมาตรการในการลดเหตุร้าย
- ๔) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

แนวทางการพัฒนา

- ๑) การคุ้มครอง ดูแล บำรุงรักษาและใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน ภายใต้การมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชนท้องถิ่น
- ๒) สร้างจิตสำนึกในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ๓) การบริการจัดการขยะมูลฝอย

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม จารีต ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

แนวทางการพัฒนา

- ๑) ส่งเสริม อนุรักษ์ สืบทอด วัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่น และภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ๒) สนับสนุนการจัดทำพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น

๒. ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๒.๑ วิสัยทัศน์

องค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว ได้กำหนดวิสัยทัศน์ (Vision) เพื่อแสดงสถานการณ์ในอนาคต ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้า ซึ่งจะสามารถสะท้อนถึงสภาพการณ์ของท้องถิ่นในอนาคตอย่างรอบด้าน ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมด้านต่างๆ จึงได้กำหนดวิสัยทัศน์ความหวังที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ดังนี้

“เมืองแห่งการท่องเที่ยวและการค้าขายแดนแสนสุขอย่างพอเพียง”

๒.๒ พันธกิจ

- ๑) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภคและสาธารณูปการให้มีความทันสมัย
- ๒) ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวให้เป็นที่ประจักษ์ต่อประชาชน
- ๓) พัฒนาและส่งเสริมคุณภาพชีวิตให้มีความมาตรฐาน
- ๔) ส่งเสริมประชาธิปไตย จัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย สร้างสังคมที่ปลอดภัย
- ๕) การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีความคุณภาพ
- ๖) การอนุรักษ์ศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ราชพิธีและรัฐพิธี สืบสานวัฒนธรรมและความจงรักภักดีต่อสถาบัน

๒.๒ ยุทธศาสตร์

คณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้วร่วมกับประชาคมท้องถิ่น ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ รวมทั้งองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้กำหนดยุทธศาสตร์ของเทศบาล ๖ ด้าน โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภคและสาธารณูปการ

๑.๑ แผนงานเคหะและชุมชน

- ๑) ก่อสร้าง ซ่อมสร้าง ซ่อมแซม ปรับปรุงเส้นทางคมนาคม ท่อลอด บล็อก รางระบายน้ำ สะพาน

ทำเรือ

- ๒) พัฒนาแหล่งน้ำ เชื้อน ฝาย บ่อน้ำ และระบบประปา

- ๓) ขยายเขตไฟฟ้าแรงต่ำ

- ๔) พัฒนาปรับปรุงระบบจราจรและไฟส่อง

๒) ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว

๒.๑ แผนงานการเกษตร

- ๑) ส่งเสริมเศรษฐกิจ สนับสนุนการพัฒนาอาชีพและการเพิ่มรายได้ สิทธิทำกินของประชาชน

๒.๒ แผนงานศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ

- ๑) พัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยว

๒.๓ แผนงานเคหะและชุมชน

- ๑) ก่อสร้างสาธารณูปโภคส่งเสริมเศรษฐกิจ

- ๒) พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

๓) พัฒนาและส่งเสริมคุณภาพชีวิต

๓.๑ แผนงานการศึกษา

- ๑) ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต เด็ก สตรีเยาวชน ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส

๓.๒ แผนงานการสาธารณสุข

- ๑) ส่งเสริมด้านการสาธารณสุข

๓.๓ แผนงานศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ

- ๑) ส่งเสริมการกีฬาและการนันทนาการ

๓.๔ แผนงานเคหะและชุมชน

- ๑) พัฒนาการศึกษา

- ๒) ก่อสร้างสาธารณูปโภคเพื่อส่งเสริมและสงเคราะห์ผู้พิการ ผู้สูงอายุ และผู้ด้อยโอกาส

- ๓) ก่อสร้างสนามกีฬา/ลานกีฬา

๔) ส่งเสริมประชาธิปไตย จัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย

๔.๑ แผนงานแผนงานสร้างความเข้มแข็งชุมชน

- ๑) ส่งเสริมประชาธิปไตยและการมีส่วนร่วมของประชาชน

๔.๒ แผนงานการรักษาความสงบภายใน

- ๑) การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดและปัญหาชายแดนและการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

๔.๓ แผนงานบริหารทั่วไป

- ๑) พัฒนาด้านการบริหารจัดการ

๔.๔ แผนงานเคหะและชุมชน

- ๑) การป้องกันและแก้ไขปัญหาอาเสพติดและปัญหาชายแดน
- ๒) การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- ๓) พัฒนาด้านการบริหารจัดการ

๕) การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๕.๑ แผนงานการเกษตร

- ๑) คຸ້ມຄອງ ດູແລ ບຳຮຸ່ງຮັກສາແລະການໃຊ້ປະໂຫຍັນທຣຸຢາກຣຣຸມຊາຕີແລະສິ່ງແວດລ້ອມ

๕.๒ แผนงานสาธารณสุข

- ๑) การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมชุมชน

๕.๓ แผนงานเคหะและชุมชน

- ๑) บริหารจัดการสิ่งแวดล้อมชุมชน

๖) การอนุรักษ์ศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ราชพิธีและรัฐพิธี

๖.๑ แผนงานศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ

- ๑) ສຳເລັກ ສືບທອດ ແຜຍແພ່ຮີລປະ ວັດທນຣຣຸມ ສາສນາ ຈາຣິຕປະເພນີ ແລະ ກຸມີປຸຣຸຍາທຳອິນ

๖.๒ แผนงานงบกลาง

- ๑) การจัดกิจกรรมราชพิธีและรัฐพิธี

๖.๓ แผนงานเคหะและชุมชน

- ๑) ສຳເລັກ ສືບທອດ ແຜຍແພ່ຮີລປະ ວັດທນຣຣຸມ ສາສນາ ຈາຣິຕປະເພນີ ແລະ ກຸມີປຸຣຸຍາທຳອິນ
- ๒) การจัดกิจกรรมราชพิธีและรัฐพิธี

๒.๓ เป้าประสงค์

- ๑) ตำบลบางแก้วมีการคมนาคมสะดวกทั้งทางบกและทางน้ำ มีไฟฟ้าและน้ำประปาใช้ทั่วครัวเรือน
- ๒) ชาวตำบลบางแก้วมีรายได้เพิ่มขึ้น ทั้งทางตรงและทางอ้อม มีสุขภาพดีทั้งกายและใจ
- ๓) มีคุณภาพชีวิตดีขึ้น ได้รับการศึกษา บริการสาธารณสุข
- ๔) ชุมชนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีการมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาของชุมชนและท้องถิ่น สาธารณสุข มี

ท่องเที่ยว รับรู้ข่าวสารอย่างเพียงพอ

- ๕) ทรัพยากรธรรมชาติมีความอุดมสมบูรณ์ สิ่งแวดล้อมในชุมชนสะอาดน่าอยู่

- ๖) พื้นฟูศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นให้คงอยู่สืบต่อไป แสดงออกถึงความจงรักภักดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา

พระมหากษัตริย์

๒.๓ ตัวชี้วัด

- ๑) ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้วมีแหล่งน้ำในการอุปโภคเพิ่มมากขึ้นร้อยละ ๕
- ๒) ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้วมีโครงสร้างพื้นฐานให้ประชาชนได้ใช้บริการร้อยละ ๘๐
- ๓) ประชาชนมีความรู้มากขึ้นร้อยละ ๙๐ และศิลปวัฒนธรรมอันดียังคงอยู่
- ๔) ประชาชนในองค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้วร้อยละ ๘๐ มีความรู้และมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว ศาสนา – วัฒนธรรมประเพณีและกีฬา
- ๕) ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นร้อยละ ๑๐
- ๖) ชุมชนมีรายได้เพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ ๕ และพึ่งตนเองได้มากขึ้น
- ๗) ชุมชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว ร้อยละ ๖๐ น่าอยู่และสงบสุข
- ๘) การบริการจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้วมีผลการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพสูงร้อยละ ๖๐

๒.๔ ค่าเป้าหมาย

- ๑) ด้านการได้รับบริการด้านโครงสร้างพื้นฐานให้มีความสะดวกและรวดเร็ว
 - ค่าเป้าหมาย จำนวน ๓ โครงการ
- ๒) ประชาชนมีศักยภาพมีรายได้เพียงพอสามารถพึ่งตนเองได้

- ค่าเป้าหมาย จำนวน ๑ โครงการ
- ๓) ประชาชนมีความรู้ คนด้อยโอกาสได้รับการช่วยเหลือ มีสุขอนามัย
 - ค่าเป้าหมาย จำนวน ๔ โครงการ
- ๔) มลภาวะและสิ่งแวดล้อมไม่เป็นพิษทำให้ชุมชนน่าอยู่อย่างสงบสุข
 - ค่าเป้าหมาย จำนวน ๔ โครงการ
- ๕) การบริหารจัดการภาครัฐที่ดีและมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน
 - ค่าเป้าหมาย จำนวน ๒ โครงการ
- ๖) ประชาชนมีความรู้และบำรุงรักษาศิลปวัฒนธรรมอันดีงาม
 - ค่าเป้าหมาย จำนวน ๒ โครงการ

๒.๖ กลยุทธ์

๑ ก่อสร้าง ซ่อมสร้าง ซ่อมแซม ปรับปรุงเส้นทางคมนาคม ท่อลอด บล็อก รางระบายน้ำ สะพาน
ทำเรือ

๒ พัฒนาแหล่งน้ำ เชื้อน ฝาย บ่อน้ำ และระบบประปา

๓ ขยายเขตไฟฟ้าแรงต่ำ

๔ พัฒนาปรับปรุงระบบจราจรและไฟส่องทาง

๕ ส่งเสริมเศรษฐกิจ สนับสนุนการพัฒนาอาชีพและการทุนเพิ่มรายได้ สิทธิทำกินของประชาชน

๖ พัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยว

๗ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต เด็ก สตรีเยาวชน ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส

๘ ส่งเสริมด้านการสาธารณสุข

๙ ส่งเสริมการกีฬาและการนันทนาการและประชาชน

๑๐ ส่งเสริมประชาธิปไตยและการมีส่วนร่วมของประชาชน

๑๑ การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดและปัญหาชายแดน

๑๒ พัฒนาด้านการบริหารจัดการ

๑๓ การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

๑๔ คุ้มครอง ดูแล บำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๑๕ การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมชุมชน

๑๖ ส่งเสริม สืบทอด เผยแพร่ศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

๑๗ การจัดกิจกรรมราชพิธีและรัฐพิธี

๒.๗ จุดยืนทางยุทธศาสตร์

จากการวิเคราะห์นโยบายของภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ตั้งแต่ระดับ ภูมิภาค กลุ่มจังหวัดและจังหวัด ประกอบกับสภาพปัญหา ความต้องการในพื้นที่ และศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว สามารถกำหนดจุดยืนทางยุทธศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว สรุปได้ดังนี้

๑.ความได้เปรียบของพื้นที่ซึ่งมีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ทั้งทางบกและทางทะเล มีพื้นที่ซึ่งเป็นประวัติศาสตร์ ของสงครามโลกครั้งที่สอง ที่สนับสนุนศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้วด้านการท่องเที่ยวอย่างหลากหลาย ทำให้ เป็นโอกาสขององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว ในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในรูปแบบต่างๆ ดังนี้

๑.๑การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ โดยการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว และเสริมสร้างกิจกรรมเพื่อรองรับ การท่องเที่ยว ควบคู่กับการอนุรักษ์ การบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๑.๒การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ โดยการปรับปรุงอาคารและพื้นที่บริเวณพิพิธภัณฑ์ ประวัติศาสตร์สงครามโลกครั้งที่ ๒ (ห้วงจักรไอน้ำ) ออกแบบวางผังพื้นที่เฉพาะชุมชนเพื่อให้เป็นสถานที่ ศึกษาเรียนรู้ทางด้าน ประวัติศาสตร์และเป็นแหล่งท่องเที่ยว

๑.๓การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงศรัทธา โดยการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เพื่อให้ตำบลบางแก้วมีแหล่งเที่ยว เพิ่มมากขึ้น สามารถรองรับนักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวได้ตลอดทั้งปี

๒.ความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ และภูมิอากาศที่เหมาะสม เนื่องจากมีลมมรสุมพัดผ่านทั้งสองด้าน ทำให้เหมาะต่อการ ผลิตสินค้าเกษตร โดยเฉพาะพืชเศรษฐกิจสำคัญ เช่น ยางพารา ปาล์มน้ำมัน ซึ่งเป็นพืชที่มีตลาดกำลังมีความต้องการสูง และไม่ผล ที่มีความเหมาะสมกับพื้นที่ ซึ่งแนวโน้มสร้างรายได้ให้แก่เกษตรกรเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

๓.ความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์และทรัพยากรชาติ ตำบลบางแก้ว มีความเหมาะสมต่อการทำประมงทางทะเล การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่ง

๔.ทำเลที่ตั้งทางยุทธศาสตร์ที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้ตำบลบางแก้ว มีโอกาสอย่างมากในการทำการค้าทางทะเลกับประเทศเพื่อนบ้าน

๕.จากสภาพปัญหาและความต้องการของประชาชนส่วนใหญ่ซึ่งอาศัยในพื้นที่ตำบลบางแก้ว ซึ่งมีระบบโครงสร้างพื้นฐานไม่สมบูรณ์ จึงมีความจำเป็นในการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานให้มีความพร้อม เพื่อรองรับการพัฒนาในทุกด้าน และสร้างโอกาส ลดความแตกต่างระหว่างเขตชุมชนกับเขตห่างไกล

๒.๘ ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม

การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์การบริหารส่วนตำบลมีความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม ดังนี้

๓. การวิเคราะห์เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

๓.๑ การวิเคราะห์กรอบการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว ได้ใช้การวิเคราะห์ SWOT Analysis/Demand (Demand Analysis)/Global Demand และ Trend ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา อย่างน้อยต้องประกอบด้วย การวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

เพื่อให้ทราบถึงสถานการณ์การพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดระนองในปัจจุบัน และโอกาสการพัฒนาในอนาคตอย่างถูกต้อง จึงได้มีการวิเคราะห์ศักยภาพด้วยเทคนิค SWOT ANALYSIS ในแต่ละประเด็นปัญหา ดังต่อไปนี้

จุดอ่อน (Strengths : S)

๑.ข้อจำกัดด้านงบประมาณ

๒.ระเบียบข้อบังคับไม่เอื้ออำนวยในการพัฒนา ขั้นตอนการปฏิบัติหลายขั้นตอน ลำช้าต้องประสานหลายหน่วยงาน

๓.บุคลากรยังขาดทักษะและความสามารถเฉพาะด้านในการปฏิบัติงาน รวมถึงความไม่เข้าใจในระบบงานที่ต้องปฏิบัติ ทำให้เกิดความล่าช้าและสิ้นเปลืองทรัพยากรของหน่วยงานอยู่เสมอ รวมทั้งบุคลากรมีจำนวนไม่เพียงพอ

- ๔.ประชาชนไม่ค่อยให้ความสนใจ มีบทบาทและมีส่วนร่วมในการพัฒนาเท่าที่ควร
- ๕.เครื่องมือเครื่องใช้ไม่ทันสมัย ไม่เพียงพอกับความต้องการ
- ๖.ความคับแคบของสำนักงาน ทำให้ไม่มีประสิทธิภาพในการบริการประชาชนเท่าที่ควร
- ๗.การบริหารจัดการภายในองค์กรยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร
- ๘.การจัดเก็บรายได้และการจัดเก็บภาษียังไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่และมีประสิทธิภาพ

จุดแข็ง (Weakness : W)

- ๑.มีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ เช่นทรัพยากรสัตว์น้ำทางทะเล
- ๒.เป็นเมืองชายแดนมีศักยภาพด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว
- ๓.มีท่าเทียบเรือขนาดเล็ก
- ๔.การคมนาคมสะดวกทั้งทางน้ำและทางบก
- ๕.หน่วยงานในพื้นที่น้อย การประสานงานในพื้นที่ทำได้ง่าย
- ๖.มีการจัดตั้งชุมชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล
- ๗.การบริหารจัดการภายในไม่มีความขัดแย้ง ทำให้มีความสะดวกและการทำงานเป็นไปด้วยความรวดเร็ว

ศักยภาพโอกาส (Opportunity : O)

- ๑.ค่าจ้างแรงงานต่างด้าวราคาถูก
- ๒.ที่ตั้งเหมาะแก่การพัฒนาเพราะพื้นที่ติดชายฝั่งทะเลอันดามัน ประเทศเมียนมาร์
- ๓.นโยบายของรัฐบาล ภาคเอกชนและองค์กรต่าง ๆ สามารถนำมาบูรณาการกับนโยบายของท้องถิ่นได้ในการเสริมสร้างศักยภาพของท้องถิ่น
- ๔.นโยบายของอำเภอให้การสนับสนุนทางด้านการท่องเที่ยว
- ๕.ระบบการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและหอกระจายข่าวทุกหมู่บ้าน
- ๖.มีทรัพยากรธรรมชาติและผลผลิตทางการเกษตรมากมายหลายชนิดที่สามารถนำไปเป็นวัตถุดิบในเชิงอุตสาหกรรม ตลอดจนการค้าของชุมชน

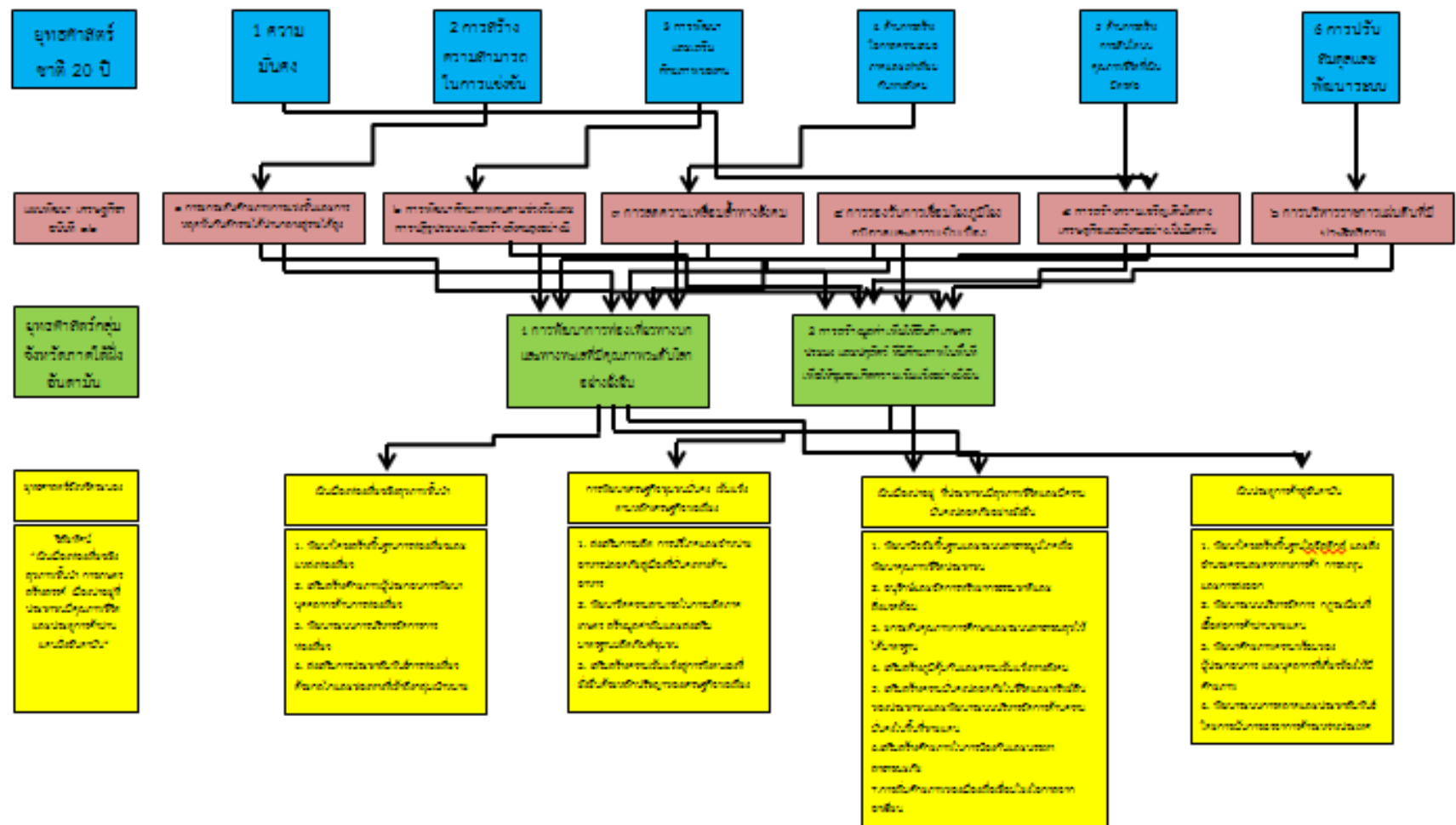
อุปสรรค/ข้อจำกัด (Threat : T)

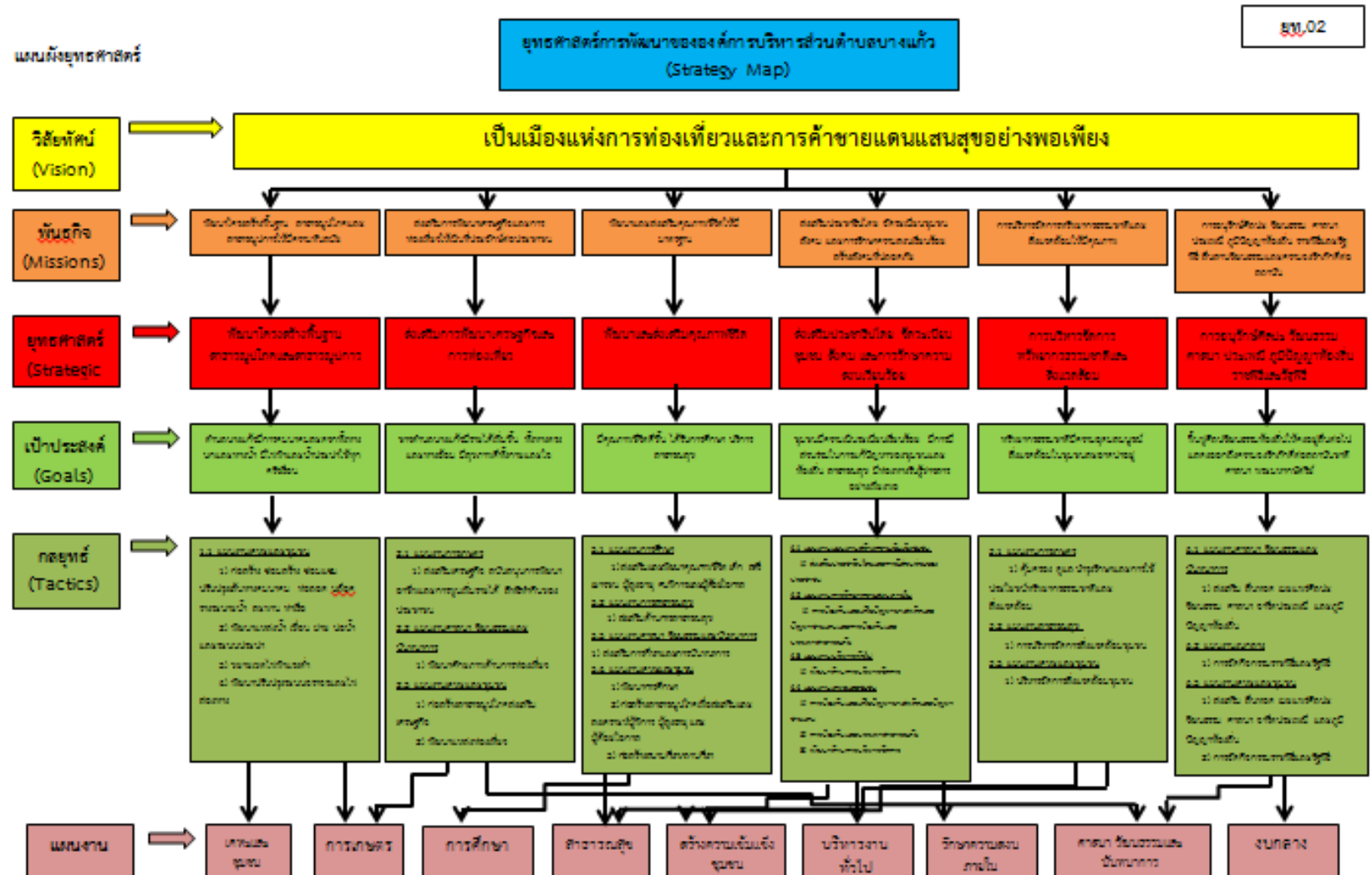
- ๑.เส้นทางคมนาคมไม่สะดวก ยังเป็นถนนดินหรือหินกะสະปนทราย ขาดทรุดโทรมเป็นหลุมเป็นบ่อจำนวนมาก
- ๒.ท่าเทียบเรือขนาดเล็ก ปัจจุบันยังไม่ได้มาตรฐาน ไม่ได้จัดระเบียบการขึ้นลง, การเดินเรือ
- ๓.สภาพพื้นที่เป็นหุบเขาสลับซับซ้อนและไม่มีแหล่งกักเก็บน้ำตามธรรมชาติเพื่อใช้ในช่วงฤดูแล้ง
- ๔.แรงงานต่างด้าวก่อให้เกิดปัญหาสังคมในพื้นที่และปัญหาด้านสุขอนามัยและการควบคุมโรค
- ๕.นโยบายของประเทศเพื่อนบ้านมีความแปรปรวนไม่แน่นอน
- ๖.ขาดเงินทุนในการพัฒนาเทคโนโลยีและเครื่องมือเครื่องใช้ในการประกอบอาชีพที่ทันสมัย
- ๗.ข้อจำกัดด้านพื้นที่ เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่

ยุทธ.01

3.3 ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การพัฒนางานจังหวัดกับยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

โครงสร้างเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนางานองค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว พ.ศ. 2561-2564

บทที่ ๔

รายละเอียดแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

กรอบยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบางแก้ว
พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๕

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ : การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ

- พันธกิจ : พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคที่มีประสิทธิภาพ
- เป้าประสงค์ : โครงสร้างพื้นฐานได้มาตรฐานและรองรับการขยายตัวของชุมชนในอนาคต
 - ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์
 - ๑. ร้อยละของประชาชนในการเข้าถึงบริการของรัฐ
- กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา และตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๑.ก่อสร้าง ปรับปรุง บำรุงรักษาถนน ทางระบายน้ำ อาคารสถานที่	- จำนวนถนนที่ได้รับการก่อสร้างได้มาตรฐาน - จำนวนถนน และพื้นที่สองข้างทางที่ได้รับการซ่อมแซม บำรุงรักษา - จำนวนทางระบายน้ำ ท่อลอดเหลี่ยมที่เพิ่มขึ้น - จำนวนอาคารสถานที่ที่ได้รับการก่อสร้างได้มาตรฐาน
๒.พัฒนาระบบสาธารณูปโภค	- ร้อยละของครัวเรือนที่มีน้ำใช้ - ร้อยละของครัวเรือนที่มีไฟฟ้าใช้ - จำนวนหมู่บ้านที่ได้รับการติดตั้ง/ซ่อมแซมไฟฟ้า สาธารณะให้ใช้งานได้ดีทุกแห่ง - ร้อยละของครัวเรือนที่มีโทรศัพท์สาธารณะ/ขยายเขต โทรศัพท์บ้าน
๓.จัดหา/พัฒนาแหล่งน้ำเพื่อการอุปโภค/บริโภค และน้ำเพื่อการเกษตร	- ร้อยละของครัวเรือนที่มีน้ำอุปโภค บริโภคอย่างทั่วถึง สะอาดและปลอดภัย - จำนวนแหล่งน้ำที่ได้รับการปรับปรุงและฟื้นฟู

- หน่วยงานรับผิดชอบหลัก

- ส่วนโยธา

- ความเชื่อมโยง

- ยุทธศาสตร์จังหวัด :

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การบริหารจัดการเกษตรที่มีคุณภาพและครบวงจร

- ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด :

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ : ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว

- **พันธกิจ** : ส่งเสริมสนับสนุนการศึกษา
: อนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมประเพณีอันดีงาม และภูมิปัญญาท้องถิ่น
- **เป้าประสงค์** : ยกระดับคุณภาพการศึกษาของประชาชนอย่างทั่วถึง
: เพื่อสืบทอดศิลปวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่นให้คงอยู่สืบไป

ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์

๑. การศึกษาที่ได้มาตรฐานและระบบการเรียนรู้มีความหลากหลาย
๒. ประชาชนร่วมสืบทอด พิธีกรรม อนุรักษ์ศิลป วัฒนธรรม ประเพณี แหล่งเรียนรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่นและปราชญ์ชาวบ้านในชุมชนท้องถิ่นให้คงอยู่สืบไป

● กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา และตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๑.เพิ่มช่องทางการรับรู้ข้อมูลข่าวสารให้แก่ประชาชน	- จำนวนโครงการ/กิจกรรม - จำนวนหมู่บ้านที่ได้รับข้อมูลข่าวสาร
๒.ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาของสถานศึกษาต่าง ๆ	- จำนวนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กที่ได้รับการปรับปรุง - จำนวนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กที่ก่อสร้างใหม่ - ร้อยละของวัสดุ อุปกรณ์ ครุภัณฑ์ สื่อการเรียนการสอนที่เพิ่มขึ้น
๓.ทำนุบำรุงศาสนา พิธีกรรม และอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น	- จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่ดำเนินงานส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่นไทย

● หน่วยงานรับผิดชอบหลัก

- สำนักงานปลัด

● ความเชื่อมโยง

- ยุทธศาสตร์จังหวัด :
ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ และพอเพียง
- ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด :
ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาสังคมและคุณภาพชีวิต

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ : การพัฒนาและส่งเสริมคุณภาพชีวิต

- **พันธกิจ** : ส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาอาชีพ กลุ่มอาชีพ และเพิ่มรายได้ให้แก่ชุมชน
- **เป้าประสงค์** : ประชาชนมีอาชีพและรายได้เพิ่มขึ้น สามารถเลี้ยงชีพได้

ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์

๑. จำนวนกลุ่มเกษตรกรและกลุ่มอาชีพมีความเข้มแข็งขึ้น
๒. ร้อยละของครัวเรือนยากจนจากข้อมูล จปฐ. แต่ละปี มีรายได้ผ่านเกณฑ์ จปฐ.
๓. การพัฒนาทางการเกษตร

- **กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา และตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์**

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๑. ส่งเสริมการประกอบอาชีพ ฝึกอบรมอาชีพตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง	- จำนวนกลุ่มอาชีพที่เพิ่มขึ้น - ร้อยละของครัวเรือนยากจนที่ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิต
๒. เพิ่มประสิทธิภาพและพัฒนาศักยภาพให้แก่กลุ่มอาชีพและองค์กรชุมชนต่าง ๆ ให้มีความเข้มแข็งอย่างยั่งยืน	- จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่ดำเนินงาน

- **หน่วยงานรับผิดชอบหลัก**

- สำนักงานปลัด

- **ความเชื่อมโยง**

- ยุทธศาสตร์จังหวัด :

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การบริหารจัดการการเกษตรที่มีคุณภาพและตรงวงจร

- ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด :

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาเศรษฐกิจ

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ : ส่งเสริมประชาธิปไตย จัดระเบียบชุมชน สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย

- **พันธกิจ** : พัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็ก สตรี ผู้สูงอายุ ผู้ติดเชื้อเอชไอวี ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาสทางสังคมให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี
: ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด เพิ่มความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- **เป้าประสงค์** : เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ ผู้ติดเชื้อเอชไอวี ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาสทางสังคมมีคุณภาพชีวิตที่ดี
: หมู่บ้านสีขาวปลอดภัยยาเสพติด
: ชุมชนเข้มแข็งปลอดภัยสามารถพึ่งตนเองได้

ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์

๑. สงเคราะห์เปื่อยยังชีพให้กับผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ป่วยเอดส์ทุกคน
๒. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต เด็ก สตรี คนชรา คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส
๓. จำนวนผู้เสพ/ผู้ติด และผู้ค้ายาเสพติด (จำนวนคน)
๔. จำนวนชุมชนที่เข้มแข็งปลอดภัยสามารถพึ่งตนเองได้

● กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา และตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๑.จัดให้มีสวัสดิการสงเคราะห์ และอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน ผู้ด้อยโอกาสต่าง ๆ	- จำนวนกลุ่มเป้าหมายที่ได้รับการสงเคราะห์ - จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่ดำเนินการ
๒.เฝ้าระวังปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในชุมชน	- การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด - จำนวนโครงการที่ดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด
๓.รักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้ชุมชน	- ร้อยละของโครงการ/กิจกรรมที่สร้างความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

● หน่วยงานรับผิดชอบหลัก

- สำนักงานปลัด

● ความเชื่อมโยง

- ยุทธศาสตร์จังหวัด :
ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การสร้างสังคมอยู่ดีมีสุข
- ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด :
ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาสังคมและคุณภาพชีวิต

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ : การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- พันธกิจ : ประชาชนมีสุขภาพอนามัยดีและได้รับการบริการอย่างเป็นธรรม
- เป้าประสงค์ : ประชาชนมีสุขภาพอนามัยดีถ้วนหน้า

ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์

๑. ประชาชนมีสุขภาพะที่ดีเข้าถึงบริการสาธารณสุขที่มีคุณภาพและมาตรฐานอย่างเท่าเทียม

- กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา และตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๑.การบริการสาธารณสุข	- จำนวนประชาชนที่เข้าถึงบริการสาธารณสุขที่มีคุณภาพและมาตรฐานอย่างเท่าเทียม - ร้อยละของประชาชนในตำบลที่มีสุขภาพดีขึ้น
๒.เฝ้าระวังและป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดต่อ	- จำนวนโครงการ/กิจกรรมที่ดำเนินการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดต่อและโรคไม่ติดต่อ

● หน่วยงานรับผิดชอบหลัก

- สำนักงานปลัด

● ความเชื่อมโยง

- ยุทธศาสตร์จังหวัด :
ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การสร้างสังคมอยู่ดีมีสุข
- ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด :
ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาสังคมและคุณภาพชีวิต

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ : การอนุรักษ์ศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ราชพิธีและรัฐพิธี

- พันธกิจ : บริหารงานตามหลักธรรมาภิบาล และการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี
- เป้าประสงค์ : การบริหารจัดการโปร่งใส ประชาชนมีส่วนร่วมและได้รับการอย่างเป็นธรรม

ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์

๑. ร้อยละของบุคลากร ได้รับการพัฒนาความรู้ สมรรถนะ ทักษะที่จำเป็นในการปฏิบัติงาน
๒. มีการบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาลอย่างมีประสิทธิภาพ

- กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา และตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
1.พัฒนาประสิทธิภาพในการบริหารองค์กร	- จำนวนประชาชนที่เข้าร่วมประชุมประชาคม - จำนวนโครงการ/กิจกรรม - จำนวนหมู่บ้านที่เข้าร่วมกิจกรรม
2.พัฒนาระบบบริหารงานบุคคลให้เป็นไปตามระบบคุณธรรม และระบบจูงใจในการทำงาน	- ร้อยละของบุคลากรที่ได้รับการพัฒนา
3.พัฒนาสถานที่ อุปกรณ์ และอำนวยความสะดวกในการบริการประชาชน	- ร้อยละของระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่ให้บริการได้ - ร้อยละของวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ - จำนวนครั้งที่มีการปรับปรุง/ซ่อมแซม

- หน่วยงานรับผิดชอบหลัก

- สำนักงานปลัด

- ความเชื่อมโยง

- ยุทธศาสตร์จังหวัด :

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้และพอเพียง

- ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด :

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การบริหารจัดการองค์กรภายใต้ระบบธรรมาภิบาล

แบบ ยท. 03

3.5 รายละเอียดยุทธศาสตร์

ความเชื่อมโยงกับ ยุทธศาสตร์จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด ผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้า ของเป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/โครงการ	หน่วยรับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					2561	2562	2563	2564					
3 เป็นเมืองน่าอยู่ ที่ ประชาชนมีสุขภาพ จิตดีและมีความ มั่นคงปลอดภัยอย่าง ยั่งยืน	1 การพัฒนา โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค และ สาธารณูปการ	พัฒนา โครงสร้าง พื้นฐาน สาธารณูปโภค และ สาธารณูปการ	ตำบลบางแก้วมี การคมนาคม สะดวกทั้งทาง บกและทางน้ำ มี ไฟฟ้าและ น้ำประปาให้ทุก ครัวเรือน	ระยะทาง และ ความพึงพอใจ	1,000 เมตร และ ความพึง พอใจไม่น้อย กว่าพอใจขึ้นไป	1,000 เมตร และ ความ พึงพอใจไม่ น้อยกว่า พอใจขึ้นไป	1,000 เมตร และ ความ พึงพอใจไม่ น้อยกว่า พอใจขึ้นไป	1,000 เมตร และ ความ พึงพอใจไม่ น้อยกว่า พอใจขึ้นไป	พัฒนาตาม ความต้องการ ของประชาชน	- ก่อสร้าง ซ่อมสร้าง ซ่อมแซม ปรับปรุงเส้นทาง คมนาคม ท่อลอด บ่อบาด รางระบายน้ำ สะพาน ท่าเรือ - พัฒนาแหล่งน้ำ เชื้อน ฝาย บ่อน้ำ และระบบประปา - ขยายเขตไฟฟ้าแรงต่ำ - พัฒนาปรับปรุงระบบ จราจรและไฟส่องทาง	- เส้นทางคมนาคม ท่อลอด บ่อบาด ราง ระบายน้ำ สะพาน ท่าเรือ - เชื้อน ฝาย บ่อน้ำ และระบบประปา - ไฟฟ้าแรงต่ำ - ป้ายจราจรและ ไฟส่องทาง	กองช่าง กองช่าง กองช่าง กองช่าง	อบจ.ระนอง ทสจ.ระนอง กฟภ.ระนอง กฟภ.ระนอง
1 เป็นเมืองท่องเที่ยว เชิงสุขภาพชั้นนำ 2 การพัฒนา เศรษฐกิจชุมชน มั่นคง เข้มแข็งตาม หลักเศรษฐกิจ พอเพียง	2 การวางแผน การส่งเสริมการ ลงทุน พาณิชย์กรรม และการท่องเที่ยว	ส่งเสริมการ พัฒนาเศรษฐกิจ และการท่องเที่ยว	ชาวตำบลบาง แก้วมีรายได้ เพิ่มขึ้น ทั้ง ทางตรงและ ทางอ้อม มี สุขภาพดีทั้งกาย และใจ	ระดับความพึง พอใจ	ความพึงพอใจ ไม่น้อยกว่า พอใจขึ้นไป	ความพึงพอใจ ไม่น้อยกว่า พอใจขึ้นไป	ความพึง พอใจไม่น้อย กว่าพอใจขึ้น ไป	ความพึงพอใจ ไม่น้อยกว่า พอใจขึ้นไป	พัฒนาตาม ความต้องการ ของประชาชน	- ส่งเสริมเศรษฐกิจ สนับสนุนการพัฒนาอาชีพ และการทุนเพิ่มรายได้ สิทธิ ทำกินของประชาชน - พัฒนาศักยภาพด้านการ ท่องเที่ยว	- สนับสนุนการ พัฒนาอาชีพและ การทุนเพิ่มรายได้ - กิจกรรมการ ท่องเที่ยว	สำนักปลัด สำนักปลัด	เกษตร อำเภอละอุ่น อำเภอละอุ่น และจังหวัด ระนอง

แบบ สปช. 03

3.5 รายละเอียดยุทธศาสตร์

ความเชื่อมโยงกับ ยุทธศาสตร์จังหวัด	ยุทธศาสตร์ สปช.โมเดล จังหวัด	ยุทธศาสตร์ สปช.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด ผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้า ของเป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/โครงการ	หน่วยรับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					2561	2562	2563	2564					
3 เป็นเมืองน่าอยู่ ที่ ประชาชนมีสุขภาพ ชีวิตและมีความ มั่นคงปลอดภัยอย่าง ยั่งยืน	3 การพัฒนา และส่งเสริม คุณภาพชีวิต	พัฒนาและ ส่งเสริมคุณภาพ ชีวิต	มีคุณภาพชีวิตที่ ดีขึ้น ได้รับ การศึกษา บริการ สาธารณสุข	ระดับความพึง พอใจ	ความพึงพอใจ ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80	ความพึงพอใจ ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80	ความพึง พอใจไม่น้อย กว่าร้อยละ 80	ความพึงพอใจ ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80	พัฒนาความ ต้องการ ของประชาชน	ส่งเสริมและพัฒนา คุณภาพชีวิต เด็ก สตรี เยาวชน ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส	คุณภาพชีวิต เด็ก สตรีเยาวชน ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส	สำนักงานปลัด	กรมส่งเสริม การปกครอง ส่วนท้องถิ่น
										ส่งเสริมด้านการ สาธารณสุข	การสาธารณสุข	สำนักงานปลัด	สาธารณสุข ส่วนกลาง
										ส่งเสริมการกีฬาและการ สันทนาการและประชาชน	การกีฬาและการ สันทนาการ	สำนักงานปลัด	สพจ.ระนอง
3 เป็นเมืองน่าอยู่ ที่ ประชาชนมีสุขภาพ จิตและความมั่นคง ปลอดภัยอย่างยั่งยืน	4 การจัด ระเบียบชุมชน สังคมและการ รักษาความสงบ เรียบร้อย	ส่งเสริม ประชาธิปไตย จิต ระเบียบชุมชน สังคม และการ รักษาความสงบ เรียบร้อย	ชุมชนมีความ เป็นระเบียบ เรียบร้อย มีการ มีส่วนร่วมใน การแก้ปัญหา ของชุมชนและ ท้องถิ่น สาธารณสุข มี ช่องทางรับ ข่าวสารอย่าง เพียงพอ	ระดับความพึง พอใจ	ความพึงพอใจ ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80	ความพึงพอใจ ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80	ความพึง พอใจไม่น้อย กว่าร้อยละ 80	ความพึงพอใจ ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80	พัฒนาความ ต้องการ ของประชาชน	ส่งเสริมประชาธิปไตย และการมีส่วนร่วมของ ประชาชน	การเลือกตั้งและ การมีส่วนร่วมของ ประชาชน	สำนักงานปลัด	กกต.ระนอง
										การป้องกันและแก้ไข ปัญหาอาชญากรรมและปัญหา ยาเสพติด	การป้องกันและ แก้ไขปัญหายาเสพติด	สำนักงานปลัด	สภ.บางแก้ว และตำบล ละอุ่น
										พัฒนาการบริหาร จัดการ	การจัดกาภายใน	สำนักงานปลัด	กรมส่งเสริมการ ปกครองส่วน ท้องถิ่น
										การป้องกันและบรรเทา สาธารณภัย	กิจกรรม สปท.	สำนักงานปลัด	ปภ.ระนอง

แบบ ขพ. 03

3.5 รายละเอียดยุทธศาสตร์

ความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์จังหวัด	ยุทธศาสตร์อปท.ในเขตจังหวัด	ยุทธศาสตร์อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด ผลผลิต/โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้าของเป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/โครงการ	หน่วยงานรับผิดชอบ	หน่วยสนับสนุน
					2561	2562	2563	2564					
3 เป็นเมืองน่าอยู่ ที่ประชาชนมีสุขภาพชีวิตและมีความสุข ไม่คงอยู่อย่างยั่งยืน	5 การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	ทรัพยากรธรรมชาติสมบูรณ์ สิ่งแวดล้อมชุมชนสะอาดน่าอยู่	ระดับความพึงพอใจ	ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	พัฒนาความพึงพอใจของประชาชน	คุ้มครอง ดูแลบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	กิจกรรมปลูกป่า	สำนักงานปศุสัตว์	อบจ.ระนอง
					ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80					
3 เป็นเมืองน่าอยู่ ที่ประชาชนมีสุขภาพชีวิตและมีความสุข ไม่คงอยู่อย่างยั่งยืน	6 การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมจารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ศาสนา ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ราชพิธี และวิถีชีวิต	ฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม ทักษะฝีมือช่างพื้นบ้าน ส่งเสริมผลิตภัณฑ์ชุมชน การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ศาสนา พระมหากษัตริย์	ระดับความพึงพอใจ	ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	พัฒนาความพึงพอใจของประชาชน	ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาศิลปวัฒนธรรม ศาสนา จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	ศาสนา วัฒนธรรม	สำนักงานปศุสัตว์	อบจ.ระนอง
					ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	ความพึงพอใจไม่น้อยกว่าร้อยละ 80					